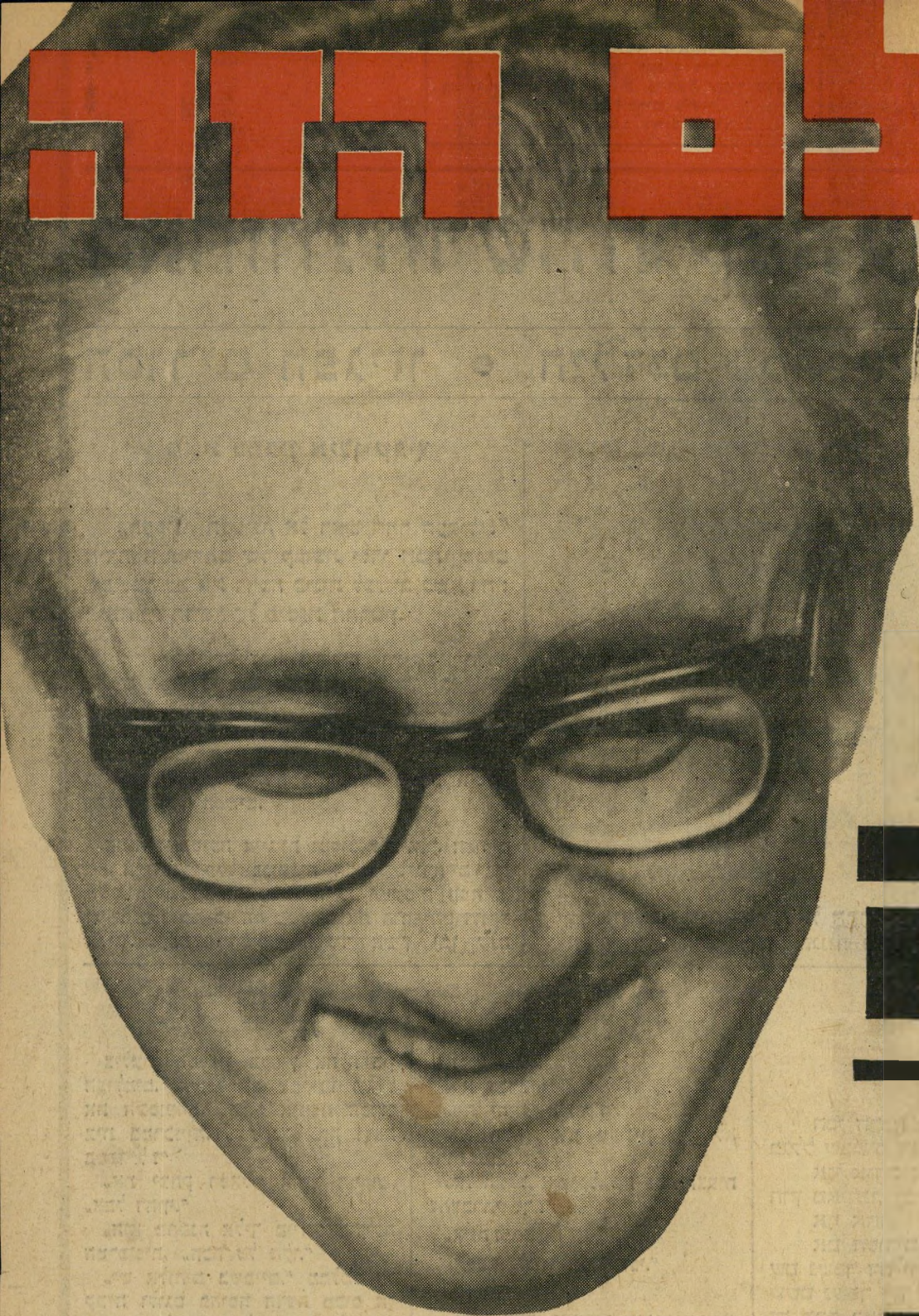

העולם הזה

הברירה

של

קיסינג'ר:

נסיגה

או

מדי לחמה

רב צבאי מטיף

להדוא אודחים ערביים!

שערורייה

כזה"ש

האחזות חדשה הוקמה על שיא החרמון

הסורים הפגיוז • הילדים במקלטים • „לא נזוז מפה!“

ורבע) „אבל נמשיך להתקדם. אנו מגינים על גדות ועל ראש-פינה וגם על פתח-תקווה“ שח ילד הפלא.

טכס ההתנחלות היה קצר וענייני: אבא של נמר רוד (שנתיים) הניף את הדגל והצהיר „פינוי של החרמון יהיה בגדר של אסון לכלכלתה של ההתנחלות החדשה. לא נוכל להמשיך ולשבת אל מול תוחי הסורים. השתקענו כאן במטרה לבנות כאן את חיינו ועתה דורשים לפנות אותנו. ברור שאנו שואפים לשלום, אך ראשית על הסורים להוכיח את עצמם ולהפסיק להפגיוז ילדים חפים מפשע. אנו רואים בחרדה רבה את שליטתם של הסינים בהרי ההימלאיה, משם ישנה תצפית מצויינת אל עבר כל שדותינו ומקלטינו.“

זחל"ם ילדים בדרכו אל החרמון
מימין (לבושה ורוד): הגנת סימה

נפרדתי מעל המתנחלים האמיצים ודבריה של ציפי החובשת — אשר בסערת הקרב טיפלה בילדים הפצועים, הזריקה אינפוזיות והחליפה חיתולים — עוד מהדהדים באחוזי: „אצלנו המוראל אלהי-בית. אנו מקווים שגם בתל-אביב כך.“

מאת כתבנו אילן קפיץ

„העפילו, העפילו, אל ראש ההר העפילו!“
הידהדה שירתם של קבוצת ילדי המתישבים שפילסה לה את דרכה כינות לפגזים כשיערה: היאחזות חדשה על פיסגת החרמון.

שיירת הזלדות נעה בכבדות בעיקולי הדרך ופגזים התפוצצו מכל עבר. שניר הקטן (בן 3½) ילד זהוב שיער ותכול עיניים הסיר את קובע-הפלדה מעל לראשו, והצמיד את עיניו את המשקפת: „אבא, קרא, הבניינות שוב יורים מאה-שלושים מילימטר“. ואכן, הזלדה בה נסענו רעדה ורטטה מעוצמת הדף הפגזים.

היתה זו נסיעה מייגעת ומסוכנת ביותר. הסורים לא התחשבו כלל בנוסעיה הבלתי-שיגרתיים של השיירה, שמרביתם נשים הרות ופעוטות חמודים, ולעיתים נדמה כי הם מכוונים את תותחיהם דווקא אלינו. „קצת חוששים“, הסביר אמיץ (בן שנה

שוב נשפך דם יהודי

הכי הרבה אני אוהב כשאומרים לי שאסור לוותר על שום דבר בגלל שבשום דבר נשפך דם יהודי.

אני אוהב את הטעוץ הזה כי הוא נורא הגיוני. וחוצץ מזה — מן חוץ מאיתנו, יכול להשתמש בטעוץ הזה?

אף אחד.
אם הסורים, למשל, יגידו שהם לא מוכנים לוותר על הגולן, כי שם נשפך דם יהודי, זה הרי נשמע מגוחך. הם מקסימום יכולים להגיד ששם נשפך דם ערבי ושבגלל זה הם לא מוכנים לוותר על המקום. ואז זה כבר באמת שטויות — מין טעוץ אווילי, ריגשי, פרימיטיבי, חסר כל היגיון — כי מה זה בסך הכל דם ערבי לעומת דם יהודי?

אפס. לא כלום. מיץ עגבניות.
והנה, בדיוק הרגע, כדי להשחית את מה שאני כותב חידדתי את העיפרון ונחתכה לי קצת האצבע. לא נורא, חתך קטן — אבל טיפה מדמית, דם יהודי, נשפכה על דף הנייר.
וזה, כמובן, מוכיח שאת הדף הזה אסור להחזיר, אסור לוותר עליו. וזה דף קדוש, דף עליו נשפך דם יהודי.

מחר, יום חמישי, 16 במאי 1974 תתקיים

העליה לקרקע

של ההיאחזות החדשה

נח"ל צועה

(מקודם תל-חרה)

העלייה לקרקע: בבוקר.

הירידה מהקרקע: אחרי הצהריים.

המתנחלים מתבקשים להצטייד בסנדביצ'ים ובשתיה ליום אחד. תחבורה חזרה מובטחת.

טלפון של מעלה

„נו?“
„לא עברו!“
„מה יהיה, איציק?“
„אל תלחץ. אני מעוניין בזה לא פחות ממך.“
„אל תעלב, איציקל, מה עם ההצעות שהעברתי לך?“
„איזה?“
„המכון לגיור אקסטרני.“
„נדיחה.“
„וציון הדת בתעודת הזהות בכתב-סתר?“
„כנ"ל.“
„איך זה — שאב יהודי ייחשב ל- צורך החוק כאם יהודייה?“
„נדוש.“
„אז אין ברירה?“
„לצערי.“

ריבון העולמים מזדקף ותולה מבטו בשריו. גבריאל ומיכאל משפילים עיניהם. „חברים!“ מכריז הקב"ה, „מהיום נשרת את עם ישראל באופהיציאה!“

צילצול הטלפון מקפיץ את ריבון העולמים. המקום קם ממקומו ונוטל את השפופרת. „הלר“ אומרת הכרזת בית במרכזיה, „את מי אתה רוצה במפד"ל?“
„את יצחק רפאל,“ אומר המקום, „אבל דחוף.“
„הוא מתפנה אליך מייד,“ מודיעה המרכזנית, „חכה על הקו.“
„יש אלוהים בשמיים,“ ממלמל הר קב"ה ולוגם בהיסח הדעת מכוס הר דמעות שלפניו. המלאך גבריאל עוצר נשימתו. מיכאל, שרם של ישראל, ירצא על בהונותיו מחוץ לחדר. „אל תעבירי תפילות!“ מבקש ממזכירתו, „אני בשיבה של מעלה. רפאל על הקו.“
„הלו.“
„יצחק? מדברים מהשמיים. מה ה- עניינים?“
„הצעתי אתמול שאם לא יתקן חוק „מיהו יהודי“ תוך שנה, תתפטר הממ"שלה כולה.“

כל המילים השמחות

פרצו שוב בהורה סוערת

טיפסנו עם כל הרוחות
לפיסגת החרמון הזוהרת!

(מוציא אביב).

(מוגש על ידי תנועת המחאה „סוריה שלנו“)

סיפור מהחיים

הסיפור הבא הוא אמת לאמיתה. הלכתי באחד מימי השבוע האחרון לראות איך אנשים שובתים רעב. הית כיף. גם שלטים יפים היו מסביב, עם המון צבע אדום, המסמל באירועים כאלה את דם בנינו הנשפך כצבע, וקריאות נועזות לרמטכ"ל להפר את פקודות הממ"ש שלה, והמון ציורים של טיפות דם גדולות ועגולות וקיסניג'ר לרוב. וכאן, בעניין קיסניג'ר, קרה הסיפור, שהוא כאמור, אמת לאמיתה. בינות ל-"דם בנינו", ר-"סכין בגב לוחמינו", ר-"ממשלת בוגדים", עמד איש אחד, עם ברט שחור, והסביר את קיסניג'ר:

"אתה מבין?" אמר הברט השחור למאזיניו, "זה בגלל הדם הגרמני שנשאר בדם שלו. הוא עושה לנו את זה. נשאר לו קצת דם גרמני בדם שלו ואז הוא רוצה לעשות לנו כמו שהגרמנים עשו לנו, כי יש לו דם גרמני בדם שלו. הרי הוא נולד בגרמניה, ושם הוא קיבל את הדם הגרמני שקצת נשאר לו בגוף ולכן הוא עושה את זה." וכאן נאנח הברט השחור אנחה עמוקה. אנחה שכמותה יכול להיאנח רק יהודי נטול-מיצים-גרמניים, והוסיף: "אה, כמה חבל שהוא לא נשאר שמה בגרמניה במקום לברוח. כבר היו גומרים אותו שם. אההה..."

אח"כ הלכתי, כי לא יפה להקיא על ברט שחור.

ג'בל שופלאק — האוזניים של המדינה
חזרנו אליך שנית!

ביום רביעי 9.1.74 ערכתי בקשת רהמים לה' להשכין שלום בדרום בנוכחות 4 נכבדים מתושבי ישראל. לאחר מכן נעשה הפרדת כוחות בדרום. כעת מהו הפרס שיותן לי ושוב אבקש רחמים ותפילות לה' ולהשכין שלום בצפון.

בברכת

כהן אהרון, רח' כצלסון 10/6, בית דגן

6.5.74 "דיעות אחרונות"

שיח פגזים

פגז מתוך תותח עברי, אפוף עשן לבן, פגש חבר, פגז סורי והתעניין "לאן?"

"אני", אמר פגז סורי, "קופץ אל הגולן, אל חלוצים ומתיישבים, בניר ובבנין."

"אל רפתות ומטעים, אל לול האפרוחים, אל ילדים במיקלטים, נשים בשדה פרחים."

"סליחה", אמר פגז עברי, "אתה לא מתבייש?" "יש לי ברירה", ענה ההוא, "זהו מה שיש."

צו לעיתונות ג/תשל"ד

בהתאם להחלטתנו מיום י"ג באייר תשל"ד מפורסם כזה הצו הבא:

א. בעקבות מעצמה גדולה ונאורה ככריה"מ ראינו גם אנו חובה לעצמנו להנהיג נהג אחיד בהתייחסות העיתונות בארץ לאלו הקרויים "בעלי מיקצוע חופשי".

ב. להלן התארים לשימוש ובציודם ההגדרות המתאימות לכל בעל תואר שכזה:

1. סופר — מי שתומך ברעיון א"י השלמה וכותב באחד משני עיתוני הערב.
2. סופר מתוסכל — מי שהוציא לאור כמה ספרים ואינו תומך ברעיון הנ"ל.
3. אינטלקטואל — כל בעל מיקצוע חופשי התומך ברעיון הנ"ל.
4. אינטלקטואל תלוש — כל בעל מיקצוע חופשי שאינו תומך ברעיון הנ"ל.
5. פרופסור — מרצה באוניברסיטה התומך ברעיון הנ"ל.
6. "פרופסור" (במרכאות) — מרצה באוניברסיטה שאינו תומך ברעיון הנ"ל.

ג. שמם הכולל של כל המופיעים בסעיף ב' 1, 3, 5 יהיה אנשירוח. יש להלל, לרומם, לפאר, לקלס ולשבח את אנשי הרוח הללו בכל הזדמנות.

ד. שמם הכולל של כל המופיעים בסעיף ב' 4, 6 יהי "אנשי רוח" (במרכאות) או "יפינפש" (במרכאות). יש להור קיע ולקלל "אנשירוח" אלו בכל הזדמנות.

ה. יש לכתוב ולהתייחס לאנשים הנ"ל אך ורק בהתאם לצו זה. מי שיסטה מצו זה הרי הוא בעצמו "יפהנפש", "אישרוח", אינטלקטואל תלוש, סופר מתוסכל, פרופסור.

ובאנו על החתום

מועצת העיתונות החופשית
בארץ ישראל השלמה ובכלל

שנה' ו' לשיחור קונייטרה

י"ג באייר תשל"ד,

אינטלקטואל תלוש
פזר

פרופסור
אקצין

"פרופסור"
בוכר

סופר
שמיר

סופר מתוסכל
קניוק

אינטלקטואל
לפיד

תשקיף

מברקי ניכסון

ושלחו מירושלים

פרשת השדרים המיוחדים ששלח נשיא ארצות הברית ריצ'ארד ניקסון לממשלת ישראל, ובהם לחץ לווייתורים מצד הממשלה במשאומתן עם סוריה, הס' עירו השבוע את שרי ממשלת ישראל.

שרי-התיירות, משה קול, התמרמר על כך שהמידע על השדרים לא נמסר לממשלה, והוא נאלץ לקרוא אותו במעריב, בידיעה של יוסף חריף. "מדוע רק חריף יודע על השדרים האלה?" שאל קול.

על כך השיב שרי-החוץ אבא אבן, כי עוד בשבוע שעבר דיווח לממשלה על השדרים של ניקסון, וכי למעשה היו רק שני שדרים ולא שלושה, "הראשון והשלישי".

כתוצאה מתגובה זו נערכה ביקורת בי סטנוגרמה של ישיבת הממשלה מהשבוע שעבר והסתבר כי אכן אומנם הזכיר את השדרים של ניקסון בדיווח לממשלה, אך השרים לא ייחסו לכך כל חשיבות עד שהת' פרסם על כך בעיתונים.

מסתבר כי המיברקים ששלח ניקסון נוסחו למעשה בירושלים, בירי שרי-המדינה האמריקאי, הר"ר הנרי קסינג'ר. הם נש' לחו לווייטונטון, שם הוסיף עליהם הנשיא את התיבות, ומשם הוחזרו לירושלים.

סיסקו נפגש

עם יאסר עראפאת

למרות ההכחות ההונרות וגישנות על ידיעות בדבר קיום מגעים בין נציגי ארצות-הברית לבין רא' שי אירגוני החבלה הפלסטיניים, נראה שלפחות פני' שה רשמית אחת מעין זו נערכה בזמן האחרון. מחוגי מלוויו של שרי-המדינה האמריקאי, נרמז כאילו נפגש בשבוע שעבר סגנו של קסינג'ר, ג'וזף סיסקה, עם מנהיג אירגון השחרור הפלסטיני, יאסר עראפאת. הפגישה בין השניים נערכה, לפי המסר, פר, בעת אחד הביקורים של פמלייתו של קסינג'ר בדמשק. נראה שהיחה העיקרי בין השניים היה אפשרות הרכבתה של משלחת פלסטינית שתשתתף בשלב השני של שרי חות ז'נווה, וזאת אחרי יושג הסכם להפי' רדת-כוחות בין ישראל וסוריה.

אגב, פגישה נוספת שקיים עראפאת לאחרונה היתה עם מלך ירדן, חוסיין. הפגישה נערכה בגבול ירדן-סוריה.

תחודש הפעילות

החבלנית מירדן?

לא מן הנמנע כי בעתיד הקרוב תחודש הפעילות החבלנית מתחום ירדן.

חופיין מלך ירדן עשוי להתיר לחבלנים לשוב ולפעול מתחום ירדן, וזאת במטרה ליצור לחץ על ישראל שתסכים להפירת' כוחות ולנסיגה גם בגבול עם ירדן.

חוסיין חושש להפעיל את צבאו לחימום הגבול, כדי לא לסכן את הפליטים שהוחזרו לעבד את אד' מותיהם בביקעת הירדן מאז נרגעה הגזירה.

אריק שרון: "אסרב

לקבל הצעה אישית"

ח"כ הליכוד, אריאל שרון, הגיב בביטוי "קיש'

קוש" על הדיעות לפיהן ניהל, כביכול, מגעים עם המיועד לראשות הממשלה מטעם המערך, יצחק רבין, בדבר צירופו לממשלתו של רבין כשר-ביטחון. ככל הנראה הומצאה הידיעה בחוג תומכיו של רבין, כדי לשכך את התקפות הימין עליו. בשנשאל אריק, מה יעשה אם ככל זאת יוצע לו להצטרף לממשלת רבין כפרט, הגיב: "אסרב לקבל הצעות אישיות. כל הצעה כזאת יהיה צורך להפנות למוסדות הליכוד, והם יחליטו."

אוספים עדויות

נגד רבין

מסע ההתקפה על המועמד לראשות-הממשלה, יצ' חק רבין, נמצא עתה רק בתחילתו. גורמים שונים עוסקים כעת בפעילות נרחבת בקרב קהילות יהודי ארצות-הברית, בניסיון לגבות עדויות מיהודים אמרי' קאיים נגד יצחק רבין לגבי התקופה בה כיהן כשגר' ריר בווינגטון.

מסתבר כי מאחורי החקירה המקיפה בארצות-הברית ניצב גם מוסד ישראלי, המנסה למצוא עדויות, לפיהן כאילו קיבל רבין בתקופת כהונתו כשגריר, מתנות יק' רות מיהודים, דבר המנוגד אף הוא לסעיפי התקש"ר.

מכגינים נגד -

ופועלים בעד

בהיכשעה שאנשי הקיבוצים של השר מר-הצער מפגינים בירושלים בעד נסיגה מרמת-הגולן, מתכוננת תנועתם להקים יישוב אזרחי בעומק הרמה.

עד כה הקים השומר-הצעיר רק התנחלות אחת בשולי הרמה, שניר, היושבת באזור שהיה מפורז עד 1967. עכשיו הוא עומד להחליט על הקמת התנחלות ליד רפיד, בתוך שטח הרמה, על מישבת שלא היתה מיושבת עד כה.

כבר בעבר עלתה הצעה זו, וזכתה לרוב גדול במוסדות הקיבוץ-הארצי, אך הדיון נדחה לשבוע הבא. גם הפעם צפוי רוב, אם כי קטן יותר. מול המערכת שהקיבוץ-הארצי מצטרף בעניין זה לימין היסודי-חסידי, מוענים מוס' דות הקיבוץ-הארצי שאם הם לא יקבלו את המישבת, היא תימסר לתנועה אחרת.

גרעין השומר-הצעיר

התנחל ברצועת עזה

גרעין של השומר-הצעיר, המיועד להת'

אלמות-טיים

סולקה

משיכון טייסים

הוגי התקופה במדינה נסערים לאחרונה נוכח פרשת מילוקה של אל' מנת-טיים משיכון שנועץ לטייסי חוגי האוויר. המדובר כאשתו של טייס חיל-האוויר שנחרג במינהגות יומי' המפורזים, שנמסר לה כי לא תוכל לקבל את זכויות חשיכון של בעלה. המסתבר כי מאחורי הסירוב הזה חסי' תת' הנימוק כי אין לשכן אלמנה ב' שיכוני-טייסיים, "כדי לא להוריד את המורא".

האלמנה עצמה פנתה בתלונות לשר-הביטחון, לרמפכ"ל ולנציב קבי' דות החיילים. כונתים מעוררת המר' שח תסיסה רבה נגד אלה שיזמו את התחלטה המעוררת.

יישב בקיבוץ שדה-יואב, נשגה לחזיק כי היאחות נח"ל נצרים שברצועת עזה.

עד כה נשלחו גרעיני-הנח"ל של השומר-הצעיר להיאחזויות בערבה וברמת-הגולן. מוסדות השומר-הצעיר לא העבירו לידיעת חברי מפ"ם כל מידע, על העובדה שגרעין של תנועתם יושב בהתנחלות שהוקמה בתוך מחנה הפליטים נוסיתר, ומעבד אדמות ברצועה.

הפרט הפיקאנטי בסיפור זה: עד היום החזיקו בהיאחות נח"ל נצרים גרעינים של תנועת בית"ר, שאנשי השומר-הצעיר הח' ליפו אותם.

אנשי הסיפוח

מתגברים בל"ע

העמדה הניצית של השר משה קול, ש' כזט כשיבות האחרונות של הממשלה כמתנגד לקו היוני החדש של משה דיין (וגם להערה פרקאסטית של גודיה מאיר בדבר "היונים ההופכים לניצים"), נובעת משיקולים פנימיים של הל"ע.

ל"ע שלחה את חבריה להתנחל בכל רחבי השטחים המוחזקים, ועכשיו מכתבים מתנחלים אלה את קו המיפלגה. כתוצאה מכך נאלצה הסיעה המורחבת של

יוחמר הפיקוח על

בתי-חולים

לחולי-נפש

הפיקוח על הנעשה בבתי-החולים הממשלתיים לחולי-נפש יוחמר. על כך החליט משרד-הבריאות, בעיק' בות האמון בו נפטר חולה בבית' החולים בבאריעקב לאחר שסיגריה גרמה לדליקה בתאה בעת שהיתה קשורה ומבודדת.

חקירת המישטרה במיקרה העלתה, שלא היתה רשגנות מצד עובדי בית' החולים במיקרה זה. מהחקירה הת' ברר, כי קרוב לוודאי שאחד החולים הוא שורק את הסיגריה הדולקת דרך החלון, לעבר החולה.

הל"ע בכנסת לקבל החלטה נגד נסיגה מקונייטרה. בראש שואפי-הסרפות עומדים מושקי העובד-הציוני, המחווים את כסים כוחו של משה קול. לעומת זאת הפך יריבו של קול, גידעון האוזנר, לפתע ליונה — אחרי ש' במשך שש שנים יוצג את הקו הדאומני ביותר במיפלגה ובכנסת.

השבוע החליט העובד הציוני להקים התנחלות חדשה בביקעת הירדן.

עיתונים ייתבעו

למישפט?

קרוב לוודאי שידיעה זו לא תוכל לקרוא בשום עיתון יומי. הממונה על המחירים במשרד-המיסחר' והתעשייה, זאב בירגר, שוקל הגשת כתב-אישום נגד מיספר עיתונים יומיים, שהעלו את מחירי המודעות שלהם ללא קבלת אישור מתאים ממשרד זה. בהתאם לחוק יש צורך באישור של ועדת-המחיי' רים לכל העלאת בתעריפי מוצרים או שירותים. במישרד המיסחר-והתעשייה חוששים להגיע לזרי עימות עם העיתונים, אולם סבר' רים כי התעלמות מהעלאת מחירים זו תשי' מיט את הכסים להגשת תביעות נגד מפ' קיעי-מחירים אחרים.

לוחצים על ריינר

ל"חברת העובדים"

ראשי המשק ההסתדרותי חידשו את לחצם על מנכ"ל קונצרן תיעוש, אפרים ריינר, כדי שיסכים לקבל את תפקיד מזכיר חברת העובדים. ריינר היה המועמד הטבעי לתפקיד לאחר פרישתו של אשר ידלין, אולם הוא סירב בעקשנות לקבל את התפ' קיד. בלידת-ברירה הועלו כמה הצעות אחרות, שכולן נפלו, ועתה שוב לוחצים עליו לקבל את התפקיד. מקורות בהסתדרות רואים בריינר את האדם היחיד שיוכל להתמודד עם ענקי ה' משק מאיר עמית, צבי רבשר ויעקב לוינ' סוף.

אני יכולה "להחזיק"
את ה"פיאט 126"
בלי בעיות...

גם אתם יכולים "להחזיק" אותה...

בהשקעה נמוכה אתם יכולים לרכוש מכונית משפחתית אשר הוצאותיה מינימליות ביותר — אגרת הרישוי, הביטוח השנתי, הטיפולים השוטפים, ומעל לכל צריכת הדלק הקטנה (כ־19 ק"מ לליטר) — מאפשרים לכם להחזיק מכונית משפחתית אשר הוצאותיה ל־4 נוסעים ומטענם, נמוכות אף מאלה של התחבורה הציבורית. ל"פיאט 126" מנוע חזק בן 600 סמ"ק המצטיין בכושר פעולה מעולה לאורך ימים...

19,900.- ל"י

F I A T 1 2 6

"העולם הזה", שבועון חדשות הישראלי. המערכת והמינהל: תדיאביב, רחוב קרניבך 12, טלפון 260134. תאריך: 136. מען מברקי: עוזמפרם. "הרפוס החדש" בע"מ, תדיאביב, רח' כדאינגדור. הפצה: גר בע"מ. גרופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המו"ל: העולם הזה בע"מ.

קלא ירי.

צלמי וכתבי העולם הזה רגילים כבר לסכנות מסכנות שונות: איומי תקיפה מצד אנשים, שהמערכת הצליחה לחשוף את שחיתויותיהם; ניסיונות תקיפה מצד חור לירוח למיניהם (כמו זה שתקף את אר רי אבנרי לפני שבועות מיספר, לאחר שטען כי אבנרי שתל במוחו מכשיר האונה); ניסיונות הצתה, איומים טלפרי ניים, וכדומה.

אולם נדמה כי בפני הסכנה הגדולה ביותר עמד דווקא הצוות אשר ערך את הכתבה על פארק הסאפארי ברמת גן בי שבוע שעבר (העולם הזה 1914). למרות שהסאפארי נפתח כבר לפני שברי עות מיספר, הביא העולם הזה את כתבתו על הפארק, רק בגיליון האחרון. העיתור גים האחרים הקדימו אותנו, בהביאם כתר בות מצולמות של החיות, מנקודת מבט אחת בלבד: החיות בתוך הפארק. אנחנו, לעומת זאת, רצינו לכסות את הסאפארי בדרך מיוחדת. החלטנו לצלם

חתיכה רצינית. הוא ביקש מהחולייה לח תום על הצהרה שהסאפארי אינו אחראי אם יקרו אסונות, אולם יחד עם זאת הב טיה להגיש את מלוא העזרה. אחד העובדים המעולים ביותר בגן, מר שבניק בשם אמנון ריונפלד, מונה להיות המלווה שלנו. תפקידו של אמנון היה אומנם להשגיח שחברי המערכת לא יפ ריוו בהסתכנותם, אולם גם אמנון הת אהב בנושא הכתבה, והגיש לנו כל סיוע אפשרי.

החיה הראשונה שאצלה ביקרנו היתה הג'יראפה. לנו היה ברור כי הג'יראפה

עם הזכרה המסוכן
מגפיים אדומים

היא חיה בלתי מסוכנת, אך אמנון "הר גיע" אותנו, וסיפר כי הג'יראפה הצליחה כבר להעיף בבעיטה אדם שהרגיו אותה, למרחק ארבעים מטר.

בהדרכה מתאימה הצליחה פנינה להת קרב אל הג'יראפה, ואפילו להאכיל אותה בענף מלבלב. אמנון עמד כל העת על המשמר, עם צרור של גבעול יעשב, כדי לפתות את הג'יראפה במידה שתמאס ב פנינה ותחליט להראות לה את נחת פרי סותיה — אולם לא היה צורך בכך.

החיה השנייה אצלה ביקרנו היתה זברה. בגן מסתובבות כמה עשרות זב רות, אבל רק אחת מהן, מוישלה (משך שבועות קראנו לה מוישלה, ובכל פעם שהיתה נענית לשם, קיבלה גור, וכך הת רגלה לשם). היתה מוכנה להתיידד עם עובדי הגן. "אבל מוישלה לא יודעת", הסביר אמנון, "שבעיטה עזה לגבי בני אדם איננה מישחק".

היחסים בין מוישלה לפנינה התפתחו בסדר, אבל מוישלה השתגעה למראה המגפיים האדומים, אותם נעלה הצלמת

אילנה. באמצע הצילומים שכחה מוישלה לפתע את תפקידה כדוגמן, החלה דולקת אחרי אילנה, כאשר קריאות האיום של אמנון מועילות רק לדרבנה. אילנה זינ קה לעבר מכונת המערכת, נעלה עצמה בתוכה, עד יעבור זעמה של הזברה. כדי להביא אלינו את הקרנפים, היה עלינו להשתמש בחבית גדולה מלאה ב משקה האהוב ביותר על קרנפים: חלב. הצבנו את החבית בשדה הפתוח, קרוב ככל האפשר לקרנפים, ואת פנינה ליד החבית. אמנון הבטיח לנו שהקרנפים ית עניינו בחלב, לא בפנינה, ואנו נוכל לצלם בשקט.

אמנון צדק, אבל רק עד שסיימו הקר נפים לשותות את החלב. פנינה, שעמדה בגבה אליהם, כשאלנה מצלמת במרחק מה ממנה, לא הבחינה באחד הקרנפים שהחל להסתער לעברה. רק צעקתה של אילנה: "היוהרי!" ער ררה את פנינה להבחין בסכנה שמאחור ריה. כולנו התחלנו לרוץ לעבר המכור גית שחנתה לא הרחק ממקום האירוע, ונעלנו עצמנו בתוכה. אולם הקרנף, שהת רגז על שטרפו נמלט ממנה, החל רודף אחר המכונת במלוא המרץ. רק אחרי

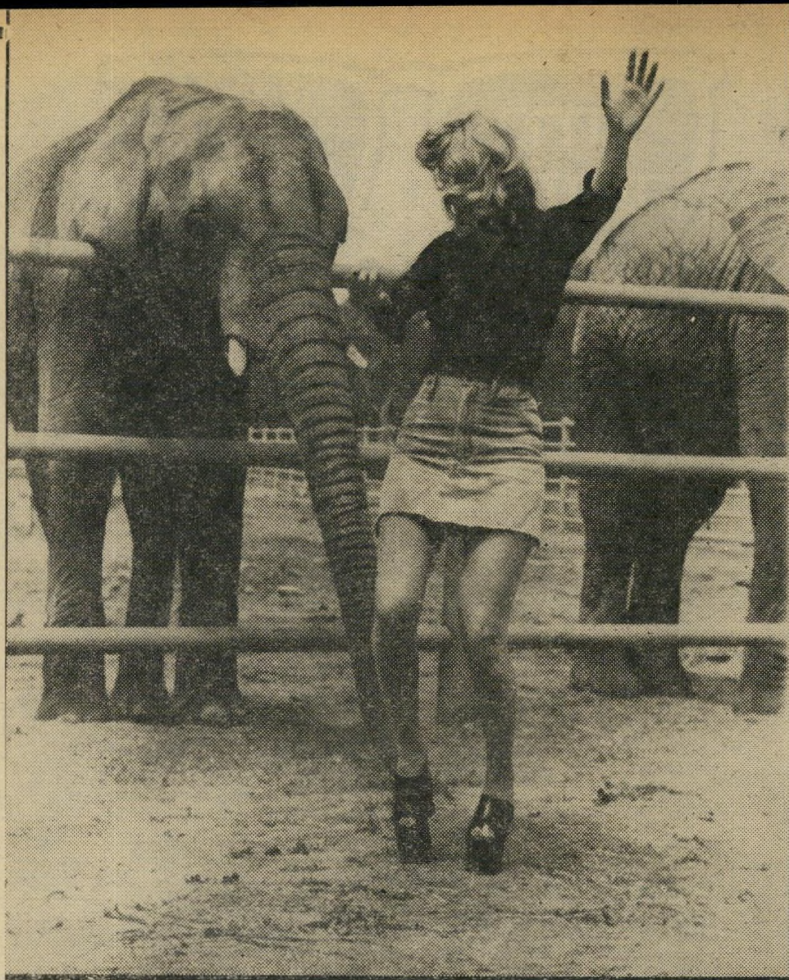

מתגנבת אל האנטילופות
התגנבות יחידים

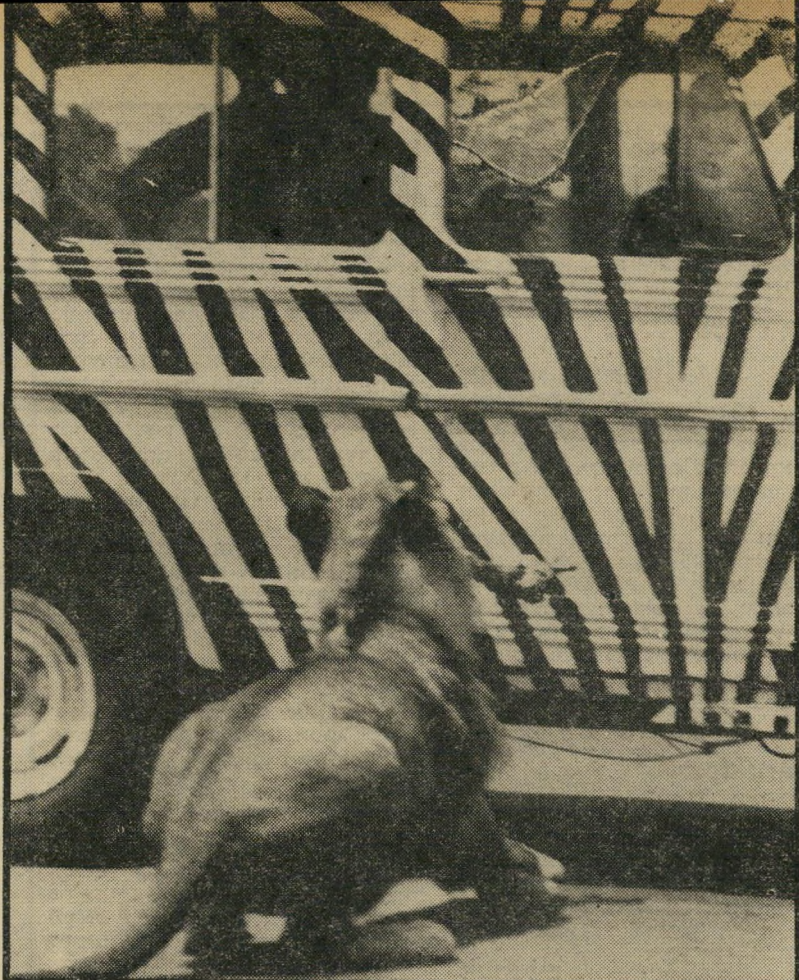
נסיעה מהירה, אשר בתוככי הגן נחשבת ממש כמטורפת. 70 קילומטרים לשעה, הצ לחנו לנתק סופיסוף מגע עם הקרנף הרותח.

הביקור הבא בתור לא היה מהמסור כנים, אך היה זה אחד ממיבצעי המסור ככים ביותר של אותה כתבה. הביקור

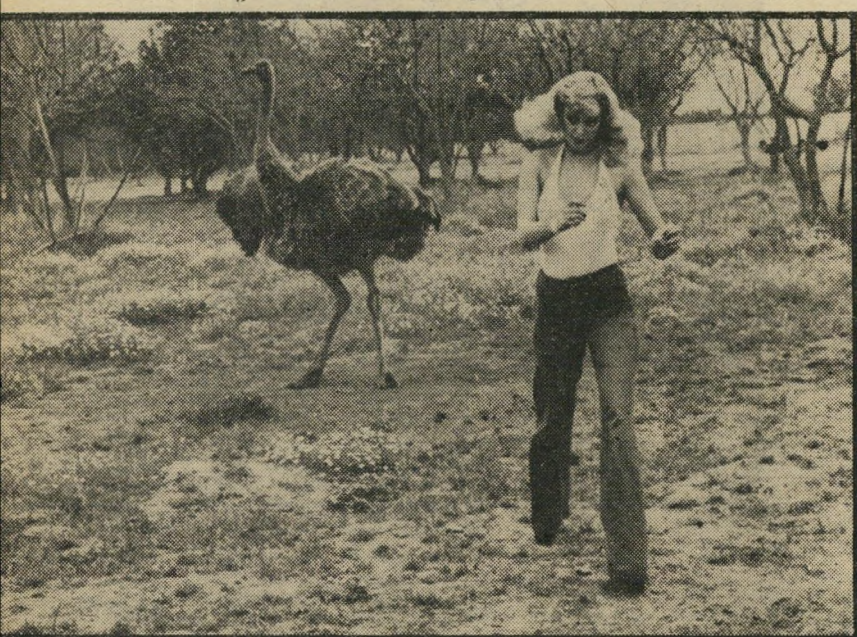

פנינה מועדת בשעת הבריחה מפני הפיז
חזק רביתלית

האריה מוכן לזינוק אחרי ששבר את החלון *
עצם בגרון

פנינה בורחת מפני היען המסוכן
להרוג במכה

נית, "התרחק משימשת המכונית", "חיי" כי, "הסתרתי".
אך לזלמן האריה אי-אפשר היה להעי-
ביר הוראות. בשלב מסוים, לאחר שני-
נק עשרות פעמים לעבר פנינה, אשר
היתה בטוחה כי היא מוגנת היטב על-ידי
השימשה, נמאס לו המישחק.
הוא זינק לעבר המכונית, ובהנף-טלף
ריסק את שימשת החלון הצדדי, חטף את
העצם מידה של פנינה, והסתלק לפינה
כדי לכרסם אותה.
פנינה נותרה קרת-רוח ושלווה, אבל דני
ואמנון, שני עובדי הגן, החזירו כהוגן.
לא הצלחנו לשכנעם להמשיך בכתבה.
החלטנו להסתפק במאות התמונות שציל-
מה אילנה.
ביקשתי רק לספר לך, כמה מאמצים
ותחבולות אנו משקיעים בכתבה, אשר
כאשר אתה קורא אותה, היא נראית לך
פשוטה וקלה-לביצוע.

לדרוף אחריה, בזנחה את ביציה לגמרי.
שוב חזרה פרשת הקרנף על עצמה, כשכור
לנו מזנקים במהירות אל המכונית, וממה-
רים לסגור את החלונות.
אין כל ספק כי עיקר החוויה היתה
אצל האריות. במיתחם מלך החיות הצ-
טרף אלינו דני, האחראי על האריות,
שהביא עימו ציוד הכרחי: מכונית צב-
עה בצבעי "זברה" של הסאפארי, אליה
רגילים האריות, עצם-סוס גדולה שגל-
קחה מה"מיטבח" של הסאפארי ומכשירי-
קשר, אחד למכונית שלו ואחד לשלנו.
פנינה עברה למכונית הסאפארי, יחד
עם דני, ואילו אילנה הצלמת נשארה ב-
מכונית המערכת. למרות אומץ-הלב הגי-
כר שגילתה פנינה במשך הסיום, אסר
דני באיסור חמור על ירידה מהמכונית.
כדי למשוך את האריות אליה, פתחה
פנינה את חלון המכונית, דבר האסור
לחלוטין בשטח הגן, והוציאה את העצם
הגדולה החוצה. אחד האריות, ולמן, התי-
פתה והתקרב למכונית, החל לפרטט עם
העצם ועם פנינה.
אילנה העבירה לפנינה הוראות דרך
מכשיר-הקשר: "התקריב לשימשת המכר

ויורדים מהמכוניות, איכפת לי רק מ-
החיות עצמן".
אמנון יודע לספר על נהג סנדר אשר
ניסה לדרוס, כבדיחה, את אחד האריות.
האריה התרגז, התנפל על צמיגי הסנדר
ואכל שניים מהם. נהג הסנדר האמיץ נאלץ
לבלות ארבע שעות תמימות, ביום חמ-
סין לוהט, בתוך הסנדר בעל החלונות
הסגורים, עד שבאו לחלץ אותו. "יכולנו
לחלץ אותו מייד", סיפר אמנון, "אבל
החלטנו להעניש אותו ולתת להיצלות שם
כמה שעות".
את אמנון מרגיז עוד דבר, והוא היש-
ראלי המלכלך. לדבריו יש צורך לעבור
את הגן הענקי מיספר פעמים ביום, כדי
לאסוף את הקליפות והגזירות. אותם מ-
ליכים המבקרים בעד חלונות המכוניות.
"אנחנו הכנו להם מקום-בילוי נפלא, או"
לי הכי יפה והכי מעניין בארץ. מדוע הם
צריכים לקלקל אותו?" התלונן אמנון
בצער.
אחרי שאמנון שפך בפנינו את מרי-
ליבו, יכולנו להמשיך בסיום במלוא-המרץ,
כאשר הקורבנות הבאים לקסמיה של פני-
נה הם הפילים.

פרשת הפיל היתה אחת המשעשעות
ביותר. אמנון לימד את פנינה להגיש
לפיל אוכל פעמיים. הפיל יכניס את ערי-
מת המיספוא לפיו, ואת הערימה השנייה
יאחו בחדק. רק אז תוכל פנינה לגשת
אל הפיל, ללטף אותו ולעשות בחדק ה-
מאיים שלו ככל העולה על רוחה.
לאחר שצילמנו משך חצי שעה רצופה,
התבלבלה פנינה, הגישה לפיל רק מנה
אחת של מיספוא, וניגשה אליו. הפיל
ניסה לתפוס את פנינה בנעלה, ורק ב-
שנייה האחרונה הצליחה לזנק תרחק ממנו.
לדעת אנשי הסאפארי, היתה המסוכנת
ביותר היא דווקא היען. היען האפרי-
קאי הצליח כבר להרוג אדם, במכת כפו,
ולא טרח כלל לתחוב את ראשו לתוך
האדמה.

אמנון, שנלהב מהצלחתה של פנינה,
הביא אותנו אל אחד המקומות השמו-
רים ביותר בגן: מקום-הדגירה של אחת
היענים, על כמה עשרות ביצי-ענק אותן
הטילה כמה ימים קודם-לכן. משום
מה החליט אמנון כי היתה לא תשים לב
אל פנינה ותמשיך לדגור על ביציה ב-
אין-מפריע.

אך איך אפשר להתעלם מחתיכה כמו
פנינה? למרות הביטחון הרב, עימו ניג-
שה פנינה אל היען, בעיקבות ההרצאה
הזואולוגית של אמנון, היא התרגזה והחלה

אצל האנטילופות. חיות אלה אינן מזי-
קות, אך הן רגישות מאין-כמוהן, ואינן
מניחות לבן-אדם להתקרב אליהן אפילו
כדי מאות מטרים.

פנינה הפעילה על האנטילופות את כל
קיסמה הנשי, וזה עבר! בדלגה מעץ לעץ
הצליחה פנינה להתקרב עד כ-20 מטרים
מחיות אלה. רק כאשר התחילה אילנה
מצלמת, נבהלו האנטילופות מתיקוטי
המצלמה וברחו.

בינתיים הצטופפו סביב פנינה רבים מ-
אורחי הסאפארי, אשר התליטו כי תמורת
חמש וחצי לירות אותן שילמו בכניסה,
מגיעה להם גם פנינה, לא רק חיות הגן.
אמנון החל להתעצבן, ממש כמו האנטי-
לופות.

לאמנון יש אלרגיה לקהל, מהסוג ה-
מסוים, "יש אנשים", הוא מספר, "שחוש-
בים שכאן זה גן-חיות. הם באים, זורקים
בקבוקים על החיות, מנסים להתעלל בהן.
לא איכפת לי הסכנה שנשקפת לאותם אנ-
שים, בעיקר לאלה שרוצים להשוויץ

— והוא מיסתער עזיה
בשר

האריה

אם עובד משרד-החוף עבר על תקנה שלפיה אסור לו להרוויח כספים מחוץ למשכורתו, אז יש להענישו על עבירה זו. אבל עובדת ביצוע עבירה מעין זו אינה פוסלת אותו לשום תפקיד (אלא אם התקנון עצמו קובע שהעונש על ביצוע עבירה מעין זו הוא פסילה ל-תפקיד כלשהו).

יוסף ד. באסמ, ירושלים

חרם על רק"ח

בגיליונכם (העולם הזה 1914) כתבתם על מיפגש שנועד לאחד את כל כוחות-השלום בישראל. כתבתם מי הם האירגונים שישתתפו במיפגש זה. אבל אני מבין שאתם עושים חרם על המיפגה היהודית-ערבית רק"ח, שהיא כוח גדול ה"נלחם בעקביות למען שלום צודק ויציב. גם את מר"י ואת ש"ח לא הזכרתם בין כוחות-השלום ולפי דעתי זו אפלייה מרכסיסטית, וכך גם נהגתם בפגישה ה"קודמת ב"הייד-פארק" בנ"שמן. שאלתי אליכם, מדוע רק"ח, מר"י וש"ח, שהם באמת כוחות-שלום הנאבקים במדיניות הממשלה, אינם מוזמנים למיפגש שייערך ליד הירקון?

יעקב גולדוב, ירושלים

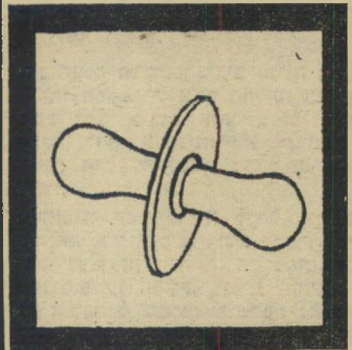
(סרבן מילחמה ישראלי) מאלמו, שבדיה
● למיפגש לא הוזמנו מיפגות כי אם אישים. אישים ממר"י וש"ח הוזמנו למיפגשים אלה. להזמנת אישים מרק"ח היתה התנגדות בשאר החוגים שהשתתפו במיפגשים.

המחבלים

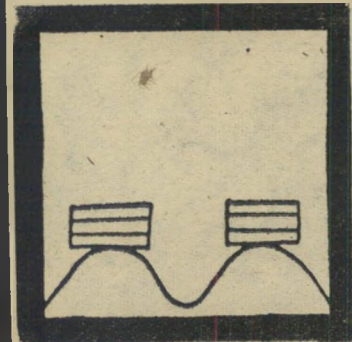
לתשומת לב המחבלים: אנו קבוצת

קשקשת

הפעל את דמיוןך ונסה למצוא כר-תרת מתאימה לציור שלמטה. שתס"ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכר-תרות יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל-אביב, עבור "קשקשת". ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמנה.

קשקשת 1912

- מוזודותיו של נוח אחרי המבול.
- ניסן פישבאום, חיפה
- היאחות נח"ל בשיא החרמון.
- שאול יהושע, פתח-תקווה
- בחורה משתזפת בודקת אם ה"שכן בבית ממול מציץ אליה דרך ה"תריסים שלו.
- פנחס רייך, בני-ברק
- גברת שדיים קשיחים
- יורם ישראל, בת-גלים, חיפה
- מישלוח ספרים מגיע לבדואים בסיני.
- מיכאל זיתוני, צה"ל

הקרח הלוהט

הסכמתי המליאה לדברי העולם הזה בענין קיסניג'ר ורמת-הגולן. כשם שאסור לממשלת-ישראל להיגרר אחרי לחציו ו-פיתויו של שר-החוף האמריקאי, כן אסור לה להיכנע בצורה עיוורת ללחצי אנשי היישובים ברמת-הגולן. עם כל הכבוד למתיישבי עין-זיון, מרוס-הגולן, אלרום וחבריהם ברמה, אי-אפשר להסכים עימם שמלבד השיקול הבטחוני קיים גם ה"שיקול של האדמות החקלאיות הדרושות לקיומם, ולכן אין לסגת מעבר לקו ה"סגול. קיומה של המדינה עומד מעל ומעבר לקיומו של כל יישוב בפני עצמו. כאשר אני וחברי לחמנו באוייב הסורי ברמת-הגולן ביוני 1967, ידענו שמטרת המלחמה היא אחת: לסלק מעמדותיהם את הטנקים והתותחים הסורים, שאיימו על יישובי עמק-הירדן והחולה. ההיאחזויות בגולן הוקמו כדי להבטיח שליטה אפקטיבית ברמה — אבל בוודאי שלא כדי להרחיב את השטחים החקלאיים של מדינת-ישראל. אם ממשלת-ישראל תגיע למסקנה שאינטרס מדיני עליון מחייב נסיגה מהקו הסגול — אין להירתע מכך, אפילו במחיר נטישת אדמות והזזת יישובים.

עמיר הופמן, רחובות

אני מצרף בזאת פרטים על תוכנית-השלום שלי, שאני סבור כי רבים ימצאו בה עניין: יש להגיע להסכם לפיו תחזור ישראל את רמת-הגולן מידי הסורים. יש להקים רפובליקה עצמאית של שומרון. את מיזרח-סיני יש לחזור ממצריים, ואילו בניה להקים גם כן רפובליקה עצמאית. את מיסגד-הסלע ואל-אקצה יש להעביר לחסותה של המדינה הערבית הראשונה שתקים את השגרירות שלה בירושלים. בנימין אורוטיה, לוס-אלטוס, קליפורניה, ארצות-הברית

בקשר למלחמה הישראלית-סורית ו-לקרבות המרים המתנהלים לאחרונה על החרמון ועל שיא, נזכרתי שבחדשי הקיץ של שנת 1921 גרתי בטבריה. טבריה של אז היתה עיירה יהודית-ערבית נידחת, שמניית, רדומה, הקופאת על שמריה ו-שאפילו קרח אין להשיג בה.

ביצירת הקרח, יותר נכון בייבואו וב-מיסחרו בעונת הקיץ בטבריה, התעסקו באותם ימים הבדואים. את הקרח היו הבדואים חוצבים במרומי-החרמון ועל שיא, ובשקים מלאים תבן ועל גבי גמלים, הובילו את הקרח למכירה בטבריה. הובלה חדי-פעמית כזאת, לחרמון ובחזרה לטבריה, נמשכה שלושה-ארבעה ימים. מובן שעל אף עטיפת הקרח בתבן, הוא נמס ולא נשאר ממנו הרבה למכירה, ומכאן היה מחירו הגבוה יחסית. בחלומם הנועז ביותר לא יכלו הבדואים להם לחלום, שמחצבת-הקרח הפרימיטיבית שלהם במרומי החרמון תיהפך במרוצת השנים לזירת מלחמה לוהטת.

יוסף פליגלמן (כנפי), תל-אביב

● עדות קדומה יותר מזו של הקורא פליגלמן, על הבאת קרח מהחרמון ל-טבריה, מצוייה בספרי החיס-טוריה. מסופר על צאלח-א-דין, המצביא הערבי, שכאשר הביס את צבאות הצלבנים ליד קרני-חיטין ב-1187, אירח באוהלו את המלך הצלבני השביעי, גיי, ושם כיבד אותו ב"שרבת", משקה קר שקורר בגושי קרח שנחצבו בהרי-החרמון.

ערות פסולה

המסע המאורגן נגד מר רבין כמועד לראשות-הממשלה הוא אופייני בצורתו לא רק אצלנו, ולא רק כאשר הוא מכוון נגד מדינאי. זהו מין מסע שתוכנו בלתי-רלוונטי לגבי מישורתו של האיש המסויים, ומטרתו רק להשחיר את האיש עצמו. חמאשים, אשר בא להעמיד את קורבנו באור קודר, לא תמיד טורח לקשור את "תגליתו" עם התפקיד שהאיש הנדון אינו מתאים אליו, לדעתו. אם עזר וייצמן ניסה עוד לשכנע אותנו (בלי הצלחה) שיצחק רבין פסול לכהן כראש-ממשלה, כיוון שהיחס לפני מלחמת ששת-הימים, אז שמואל שניצר, במאמרו במעריב (4.5.74) ויתר אפילו על ניסיון קלוש זה. ההאשמה המובעת על-ידי מר שניצר מתחסת לעבירה משמעותית של רבין כלפי תקנון מקום-עבודתו הקודם. נגיד אפילו שהאשמה זו נכונה. אז מה?

קודם את סימני הפיסוק !

השלושים בפברואר

יותר משאני מתפלא עליכם, אני מתפלא על שלמה ("ציץ") להט. על מי אתם מנסים לעבוד? בכתבה על השחיתות ב-עיריית ציץ' (העולם הזה 1912) פירסם תם העתק הפנייה מהמיפלגה הליברלית לעירייה. תאריך ההפניה הוא מיום 30.2.74, שהוא כידוע היום השמיני ב-שבוע (ראינו כבר שטר שנכתב ליום ה-שלושים בפברואר, אבל לא מיכתב). מה דעתכם על הסבר סביר?

יש. התאריך המופיע על ההפניה הוא כמובן 30.3.74. אבל ה-3 נכתב בצורה הדומה ל-2, כך שניתן לחשוב ב-

אזרחים, המהווה חתך אמיתי מדעת ה-ציבור בארץ הקמנו אירגון ט.נ.ט. (טירור נגד טירור) בלתי-מפלגתי, שמטרתו לחסל את תופעת המחבלים המחמירה מיום ליום ונשיב להם באותו המטבע על כל פגיעה באזרחי ישראל תבוא פגיעה מיי-דית ומוחצת מצידנו בצורת פיגוע באוכ-לוסייה ערבית בשטח מדינתו או מחוצה לה. למרות התנגדות ממשלת ישראל ל-תופעה מעין זו אנו סבורים כי רק בדרך זו תיפתר הבעיה ששמה מחבלים על כן זיכרו היטב המחבלים: טירור מצידכם יגרוור תשובה מוחצת מצידנו בטיורור נגדי! ט.נ.ט. (טירור נגד טירור), תל-אביב.

● תחסלו מחבלים כמה שאתם רוצים. אבל, ריבוננו של עולם, למה חיסלתם

טעות כאילו נכתבה ההפניה חודש קודם-לכן. תאריך נוסף המופיע על ההפניה (1.4.74), "מצייין את המועד בו התקבלה ההפניה בעיריית תל-אביב, מוכיח כי ה-תאריך הנקוב הוא של חודש מארס. אדם המקבל הפניה לעיריה לא ימתין חודש כדי להשתמש בה.

מושה ורדינון, תל-אביב

ראשונים תמיד אנחנו!

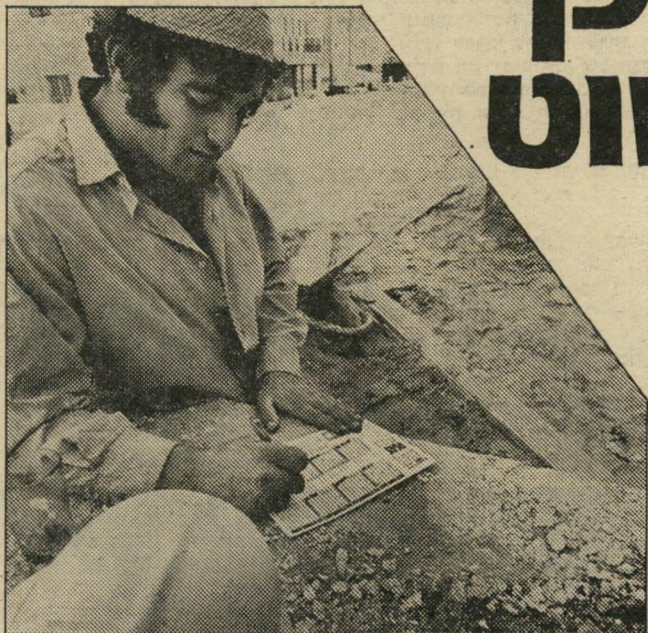
פירסמתם כתבה מצולמת תחת הכו-תר, "פלוגת החוד הולמת שוב" (העולם הזה 1913) בה סיפרתם בתמונות כיצד פלוגת-שיריון שצלחה ראשונה את התע-לה הגשימה את חלומה בנשף יוצא-דופן. כמי ששרת כסמ"פ בפלוגת השיריון ש-

צלחה את התעלה ראשונה, הנני לציין כי איש מבין המופיעים בתמונות לא שרת בפלוגתי. מפקד-הפלוגה היה יוסי ב. שנפצע אחר-כך והוחלף על-ידי, ולכן יש גם אי-דיוק בציון בעלי התפקידים. אינני חרד לכבוד פלוגתי, אך לא יהיה זה הוגן להכתיר אנשים בכתרים לא-להם, רק כדי לתת רקע, "מצלצל" יותר לכתבתם. דרך-אגב, פלוגתי מצאה לנכון לציין את שיחרורה בצורה יותר צנועה מזו שתור-ארה בכתבה. אבקשכם לבדוק את העוב-דות שהוצגו לעיל.

יונתן אדרת, חיפה

● בדקנו. הפלוגה המופיעה בכתבה, איננה כלל פלוגתו של אדרת. זוהי עוד פלוגה שצלחה ראשונה את התעלה.

זה כל כך פשוט

כאשר שומריהראש שלה מסתירים אותה?

אנשים

גולדה מתחת לחופה
לא. גולדה לא חת' פטרה כדי לשאת בעל צעיר — כפי שנדמה בתמונה זו. בחתונת בתו של איל-הכספים הישראלי שלמה זלדוביץ, גולדה, שחיתה השושיבנית הראשית בחתונה, לאחר שמה דיין הבטיח לבוא אף הוא, אולם לא הגיע, שהתה במקום שעה ארוכה, למרות שהחתונה נערכה שעות ספורות לאחר שעזבה בטרקטור דלת את ישיבת ליסכת מיפלגת-העבודה.

צדוק סביר, המבקש ממנו רשות להעניק את שמו לשיר חדש שחיבר. מסתבר כי סביר כתב שיר על קיסניג'ר, הנושא את השם "שגריה-שלום". ה' מוסיקה נכתבה בידי הזמר וה' מלחין **אריס סאן**. את השיר, המושך במיקצב מיוחד-תיכונג, מקליט סביר בעברית, אנגלית, צרפתית וערבית. בין השאר ביקש סביר מקיסניג'ר שיטול עימו למדינות ערב את הגירי-סה הערבית של שירו, כדי "שהשיר הנושא את שמך יסייע למטרה המקודשת של השגת ההבנה והשלום בין עמי האזור".

גל הדיכאון והחמלה ה' עצמית העובר לאחרונה על אזרחי ישראל, שיכנע את תח' נתן-השדור גלי צה"ל כי כדאי לשכנע את העם היושב בציון שלא-כל-כך גורא. המשגימה הוטלה על כתפיו של העתונאי **ישעיהו ("שיקה") בן-פי"ר**, שקיבל על עצמו להפיק ולהנחות תוכנית רדיופונית חדשה הנושאת את השם "ה' חיים הם גם יפים". פעם ב' שבוע, ביום חמישי, אחרי צאת נוסל שייקה את המיקר-רופון לידיו, ובעזרת מוסיקה וסיפורים מהחיים מנסה לשכנע את המאזינים כי לא הכל שחור בעולמנו. כדי לעשות זאת דרושה לשיקה עזרתם של ה' מאזינים. לכן פנה אליהם ובי' קש שכל מי שיש בידו עדות, או סיפור, המעידים שהחיים הם גם יפים, שישלח אותם אליו לתחנה. השבוע קיבל שייקה מכתב מאחד ממאזיניו, שכתב לו: "החיים היו יכולים להיות גם יפים, אילו היו משדרים את התוכנית שלך לפני צאת. ולא אחרי..."

פסוקי השבוע

● **גולדה מאיר**: (בוועי-דת מועצת-הפועלות): "נדמה לי שאני לא יכולה לשייך את עצמי לנשים פמיניסטיות." **ה'7**: (באותה ועידה): "גב-רים לא יולדים ילדים."

נה את פשר התגובה. הסיבה: הפסוק של גולדה נראה כאי-לו נלקח מהשיר האחרון של להקת הגשש החיוור בו מבק' שים גם הם בקשות אבסורדיות המסתיימות במלה "שיקום". ומסיימים בפיומן החזור: "אף אחד לא קם!" גם הצירות ב' וועידת-הפועלות החלו לזנום, בעקבות דבריה של גולדה: "אף אחד לא קם..."

על מה שעושה הדרגה לאנשים, סיפר השבוע מי ש' היה אלוף בצה"ל **אליהו בן-חור כהן**, והודח אחר כך מ' דרגתו על-ידי **דויד בן-גור**. יין. מסתבר כי כאשר קיבל בן-חור את דרגת האלוף שלו, היה נטול-השכלה לחלוטין, ו' רק לאחר שהודח מדרגתו, מצא פנאי לסיים את לימודי בית-הספר העממי. "עשיתי את זה תוך שלושה חודשים", סי' פר השבוע בן-חור. אחרי-כך למד במשך שנה תמימה לבחי' נות-הבגרות, ורק אחרי ש' קיבל תעודת-בגרות יצא ל' חו"ל, ללמוד הנדסה.

וסיפור נוסף היה לבן-חור השבוע. בעקבות הסערה שחוללו בארץ זיכרונותיו של **משה שרת**, המתפרסמים עתה, סיפר בן-חור כי שרת נתן לו הלוואה בת 5000 דור' לר, שהיתה סכום-עתק באותם ימים, בתחילת שנות החמי' שים. בן-חור החזיר לשרת את כל הסכום בתשלומים, ואף קיבל משרת קבלות על כל סכום ששלח לו. אחרי מותו של שרת פנו אל בן-חור מ' משרד-החוזק וטענו כי הוא חייב להם 5000 דולר, שניתנו לו כהלוואה ולא הוחזרו. בן-חור שלח למשרד-החוזק את הקבלות שקיבל משרת, והעניין השתק.

בתקופות שהייתו הקצ' רות בישראל, אין שריה-מדינה האמריקאי, הד' הנרי קיסני' ג'ר מוטרד רק בבעיות של שלום, מילחמה והפרדת כוחות. כך, למשל, קיבל באחד ח'מים מכתב מאת הזמר הישראלי

שלח-עצמה. סיפרה השבוע גולדה, כיצד קיבלו אצלה ב' מישפחה את ההתפטרות: "אור' לי הדבר הכי נחמד ששמעתי, ואולי הכי מעודד ששמעתי אחרי שמסרתי את התפטרותי לנשיא, היה מהמישפחה. הם סיפרו שישבו ליד הטלוויזיה בערב יום-העצמאות, והסתכלו והקשיבו לדברי, לראיון הזה. ישב ביניהם ילד בן 8, ואחרי שזה נגמר, הוא אמר: "למה פטרו אותה?" חשבתי: כל-כך

לבנה וערכו סעודת-מלכים מול פניהם של שובת-הרעב. רור' זוליו ניגש אל הסועדים וגירש אותם מהמקום.

הפתעה בלתי-נעימה איר' ע' **ללא רבין**, אשת שר' העבודה **יצחק רבין**, בעת שביקרה בדיוני מועצת-הפוע' לות. אל רבין ניגש צלם-ההס' תדרות, ונתן לה תמונה שלה, אותה צילם ביום-הדיונים ה' קודם. לאה, אשר חשבה כי

נפתלי בלוונסל
אחד מראשי כור, ומי שמצוי יין כמועמד לרשת את מקומו של המנכ"ל מאיר עמית, מברך את אל"מ (מול) **יעקב נימרוזי**, מי שהיה ניספח-צה"ל בפרס משך 13 שנה, וכיום מנהל את עסקיו של שלמה זלדוביץ בארץ, בחתונת-הפאר שנערכה לבתו של זלדוב'ר, במלון השרון בהרצליה. נימרוזי זכה להצלחה גדולה באותו ערב, כאשר מרבית האורחים ניגשו לברכו לרגל חולדתו ה'ן ליצחק ואופירה נבון. נימרוזי ידוע כידיד הקרוב ביותר של הנבונים, ולכן עטו עליו הכל לברכו. רק כאשר לקראת סוף הערב חגיע למקום גם נבון עצמו, הניחו לנימרוזי והברכות הופנו ישירות לאב המאושר.

טוב לי, שהילד הזה חושב ש' זה לא מגיע ל' "

ראש-הממשלה המתפטר רת, גולדה מאיר, הצטרפה ה' שבוע לפסטיבל הגשש החיוור. היה זה כאשר נאמה בוועידת מועצת-הפועלות. ברגע בו הגיעה גולדה לפסוק: "מי ש' יודע כיצד נגיע לסיום המילי-חמה — שיקום!" עבר רחש באולם. בכמה פינות החלו לזנום מנגינה. גולדה לא הבי'

התמונה היא מתנה, הודתה ל' צלם והמשיכה ללכת. אך הצלם רדף אחריה ואמר לה: "גברת, אם אין לך חמש לירות, את יכולה לתת לי צ'ק על הסכום הזה". ללא אומר הוציאה לאה חמש לירות מארנקת והושיטה לו.

האם **גולדה מאיר** התפטרה מתפקיד ראש-הממ' שלה, או פוטרה ממנו? על כך יש חילוקי-דעות במישפחתה

אחת מגולות-הכותרת של מסעה של **ננסי קיסניג'ר** ל' ישראל היה, לדבריה, ה' ביקור אצל משה דיין. ואמנם, ליום השישי האחרון נקבעה ל' ננסי ולבעלה, **הנרי קיסניג'ר**, ארוחת-ערב אצל רחל **דבשה דיין**, בביתם אשר בצהלה. כשהגיעו הקיסניג'רים לצהלה הציעה להם רחל דיין משקה, ואילו משה לקח אותם לסויר בעתיקות גנו והסביר את המיצאים.

כשהיה ברור כי הגיעה ה' שעה להתיישב אל השולחן, אמרה רחל דיין: "בואו ניסע לאכול". לבני-הזוג קיסניג'ר הגידהמים הסתבר כי הארוחה לא תיערך בבית הדיינים, אלא שהם מוזמנים ע' הדיינים לא' כול במיסעדה. רק מאוחר יותר הסתבר, כי רחל דיין התעצלה לדאוג להכנת ארוחת-הערב, והצליחה לשכנע את בעלה לסי' עוד עם האורחים בחוף. השיי' רת, בת למעלה מ-20 המכונה יות, נסעה למיסעדה האהובה על רחל דיין, קפריצין, כאשר במכוניתו של קיסניג'ר נוסעים נוסף לאישתו גם רחל דיין ו**יוזאף דיניץ**, רעייתו של שגרירנו בארה"ב **שימחה דיניץ**, ואילו דיין נסע לבדו במכונית שלה.

על חולשה אחת התוודר' תה השבוע רעייתו של הנרי קיסניג'ר בפני כמה ידידים ישראליים, אמרה כי היא אוה' בת להסיר את נעליה בכל מקום אפשרי. ננסי קיסניג'ר נזהגת לחלוץ את נעליה בעת נסיעה במכונית, ושוברי-ראשה תמיד מתעכבים דקות אחדות, לאחר שמכוניתה נעצ' רת, כשגבם אליה, כדי לאפשר לה להתכופף ולנעול את נע' ליה. מבלי שאיש יבחין בכך.

טעם טוב הוכיח השבוע המפקח-הכללי של מישטרת ישראל **רביניצב שאול רור'** זולין, שעה שעבר ליד ביתה של ראש-הממשלה, רוזולין הבחין כי שני סטודנטים, ש' חמדו לצון, הציבו מול שובי תיהרעב, הגיציבים זה מיספר ימים ליד ביתה של ראש-הממ' שלה, שולחן, פרשו עליו מפה

ילי בראנד
הקנצלר המערב-גרמני, שהתפטר השבוע אחריו שהסתבר כי שלישו אינו אלא מרגל מיזרח-גרמני, התפרסם השבוע גם כמי שאוהב נשים יפות. אבל הנשים עימן נראה וילי בהופעותיו הפומביות אחרי התפטרותו, לא היו מרגלות או מאהבות. בראנד נראה בתמונה עם אשתו, מבקר בהופעתו של הזמר הרוסי איבן רברון, העומד להגיע בעוד שבועיים להופעות בישראל.

על כל אחד מחברי הממשלה היוצאת לכרוע

ברך בפני המתנחלים ולבקש מהם סליחה ומחילה

הקורבנות

אם הם שיקרו ביוזעין — רב חטאם.
אם שיקרו בלא יוזעין — חמור פישעם
כפליים. כי כמישור הממשלתי — הכספי גרוע
מן הרמאי.

האמת הפשוטה — והטרגית לגבי המתנחלים — היא שהתנחלות לא תרמה דבר למערכת-ההגנה של המדינה, אלא להיפך.

הרמה נכבשה כדי להרחיק, כביכול, את התותחים הסוריים מטווח היישובים בעמק-החולה. רק בעל מוח מעוות מאוד יכול היה להציע „להבטיח“ את הקו החדש באמצעות יישובים חדשים, שיהיו בטווח התותחים הסוריים. כדי למנוע מילדי עמק-החולה את הצורך לישון במיקלטים, הובאו ילדים לרמת-הגולן, והם ישנים שם במיקלטים.

מי שרוצה להרחיק תותחים, צריך ליצור שטח-הפקר, ריק מכווח-אוייב. רמת-הגולן תוכל לשמש מטרה זו אם יהיו בה כוחות צה"ל, או כוחות האו"ם, או כוחות אמריקאים — אך לא כשיש בה יישובים ישראליים.

משום כך, הפרדת-כוחות היא פיתרון מצויין לבעיות הביטחון של ישראל.

עד שיבוא השלום, ויתבסס הלכה למעשה, מצמצמת הפרדת-הכוחות את הסכנה של התקפת-פתע. השטח שיהיה בשליטת כוח-האו"ם, או שיפורז בצורה אחרת, ישמש מרחב-התרעה, הכוח הבינלאומי עצמו ישמש מחסום ראשון, למניעת אפתעה. אם יפרו הסורים את ההסכם וינסו להיכנס לשטח זה ממזרח, יפלוש לתוכו צה"ל ממערב. ההתרעה המוקדמת תאפשר לו להתגייס ולהיערך בעוד

וסוריה, ואולי בפני התערבות סובייטית מאסיבית. במיל-חמה זו תראה ארצות-הברית את עצמה מושחררת מכל התחייבות כלפינו. ערינו תהיינה חשופות לירי טילי קרקע-קרקע משטח מצריים וסוריה. חיילינו יעמדו בלי נשק ותחמושת מול מאסות של ציוד סובייטי חדיש. זה נכון היום — ועל כן אין מגוס מהסכמה להפרדת-הכוחות, אחרי מיקנת קשה על כל פרט.

זה נכון היום, וזה יהיה נכון שבי-עתיים מחר.

לכן לא יהיה מחר מגוס מפירוק ההתנחלויות בגולן, בביקעה ובסיני. ההיגיון המדיני-הצבאי שהכריח אותנו להחזיר את תעלת-סואץ וקונייטרה, יאלץ אותנו להחזיר שטחים נוספים גדולים הרבה יותר, במיסגרת הסדרית שלום.

כל שר בממשלה האומר את ההיפך — משקר. משקר לעצמו, לציבור ולמתנחלים. וכל מתנחל, הפבור שעם החזרת קונייטרה מקיץ הקץ על כל ההתנחלות בשטחים — צודק.

מעולם לא עוררו בי אנשים רגשות כה מעורבים כמו מתנחלים אלה. **הם מנלמים, איכשהו, את כל הטוב ואת כל הרע שבנו.**

הם חלוצים אמיתיים. אנשים שלפחות חלק מהם נטשו בתים נוחים, כדי לבנות חיים חדשים בספר, ולעבד את האדמה בזיעת-אפם.

אבל הם התנחלו, ללא נקיפת-מצפון, על אדמה שממנה גורשו והיעתה הרבה רבבות עובדי-אדמה אחרים, תפיס מפשע, שהפכו פליטים מרודים. מעולם לא שמעתי מפי מתנחלים אף מילה אחת על מוכיגורל אלה, נשים, זקנים וילדים.

אולם לא המתנחלים החליטו שיש ליישב את רמת-הגולן, הממשלה, על כל פלגיה — המערך והליברלים העצמאיים והמפד"ל — שלחה אותם. האופוזיציה תמכה בכך בהתלהבות, וקראה להתנחל עוד יותר. העיתונים היכו בתופים ותקעו בחצוצרות למענם. אפילו רוב-רובם של ה"יונים" אמרו שרמת-הגולן צריכה להישאר יש"ר ראלית, לנצח.

אבל מתנחלים אלה לא נאנסו בעלי-כורחם. הם רצו קדימה. הם שמחו לקבל את הבתים, האדמה, וכל הזכויות וההטבות, שאין כמותן בתחומי ישראל עצמה. אמנם, הם יצאו ממרכז הארץ אל ארץ רחוקה ומסור כנת, בהאמינם שהם ממלאים משימה חיונית למען ביטחון המדינה.

אבל הם דורשים כעת מן המדינה כולה להסתכן במיל-חמה אירוק, בקורבנות וסחורבן כדי לקיים את משקיהם. **„הממשלה מפקירה אותנו“, הם קוראים — ודיבי עימם.**

„אסור לממשלה לזוז מן הקו הסגור“, הם צועקים — והגינותי נגרם.

כסופו של דבר, המתנחלים הם הקורבנות. קורבנות של שיטה פוליטית מושחתת, חי מאפשרת לפוליטיקאים ציניים לרמות את העם ואת עצמם, לזא עונש.

מגיע להם פיצוי. איננו יכולים להקריב למענם את המדינה, את צה"ל ואת ערינו.

אבל אנחנו יכולים לתת להם פיצוי מסוג אחר. **היוצאת, איש-איש כניסר, לעבור בכה ההיאחי זווית, לכרוע ברך בפני המתנחלים, ולבקש מהם סליחה ומחילה.**

גולדה, גלילי ודיין, שניצלו במאות נאומי-שקר את נימוקי הביטחון כמסווה להצדקת סיפוח איוורים והר-הבת ההתיישבות.

ספיר, אלון ואבן, שהצדיקו את ההתנחלות, והשקיעו בה מאות מיליוני לירות, בידעם הוטב שהם מניחים מוקד שים קטלניים בדרך לשלום.

וכל התבזרה המגוונת — ממשח קול ועד יוסף בורג — שניצלו את ההתנחלות כדי לחטוף כותרת בעיתון, הור פעה בטלוויזיה, דקה ברדיו, וכדי להופיע בראי כלוחמים נוקשים וקשוחים, מינידיינים ללא כובע היטלמאכער.

כל אחד מהם — אשם. **כל אחד מהם צריך לנשק את רגלי המתנחלים, ולבקש מהם סליחה אישית.**

טוב שאין לנו קושאן מפורש על העיר קונייטרה. שערנו בנפשכם מה היה קורה, אילו — — —

אילו גילה איזשהו ארכי-פרכיאולוג שקונייטרה היא, בעצם, העיר קיסרון, המוזכרת בפרק א', פסוק 30, של ספר שופטים — — —

אילו הכריו השר ישראל גלילי (זוכרים מי זה?) על הקמת היאחות נחל-קיסרון — — —

אילו התחרו ביניהם השרים אלון ודיין מי יגיע ראשון לנקודה החדשה — האחד על-גבי סוס מגינוסר, השני במסוק מתליאבי — — —

אילו הבטיח פינחס ספיר 30 מיליון לירות לפי תוח המשק, תוך קיצוץ התקציב לשיקום שכונות העוני — — —

אילו נכתבו בינתיים תריסר שירי-סוכריות לכבוד המקום הקדוש שגאל — — —

אילו זכה במקום הראשון, בפסטיבל הזמר תשל"ג, להחית: „משמייס ציונה הריבון“ / שובו, בנים, לקיט / רון / וגאה קול המון / בין עצמון וחמון — / אלייך, קיסרון! / הרי אלייך, קיסרון!!! — — —

אילו שמענו ברדיו את רעם הפגזים הסוריים הגור חתים על בתי המשק, וראינו בטלוויזיה את בית-הילדים התרוס, את הילדים המתוקים במיקלט, את מבטי הזעם והנקם של המתנחלים הצעירים — — —

כי אז היה מתחולל כבר החודש המשבר האומי הגדול, הצפוי לנו בעוד חצי שנה או שנה, כאשר ממשלת-ישראל תיאדק לחלטים על פירוק ההתנחלות הראשונה בנג'ין, או בסיני, או בביקעה.

למזלנו, אין נחל-קיסרון, ולא עליה אנו נקראים עתה בפאתוס ובהתרגשות, לשפוך את דמנו. **אנו נתבעים למות למען העגבניות של עיין זיוון.**

לא פחות ולא יותר. אנו נקראים להקריב את מיטב הנוער למען עגבניות אלה — צעיר אחד על כל עגבניה.

ואין זו בדיחה, חלילה. **איך זה קרה?**

היו ימים, כאשר ישבנו מאחרי הקו חירוק. יישובינו ישבו בעמק, והסורים הפגינו אותם מלמעלה. (הם יכלו להפגין אותם גם אילו היה השטח שטוח לגמרי, תותח יורה גם מלמטה למעלה. אין צורך בתצפית כדי להפגין יישוב נייד.)

אבל זה לא חשוב. בכלל, המציאות אינה חשובה. חשוב המיתוס הקשור במציאות. והמיתוס אומר: הם היו למעלה, ואנחנו למטה, ועל כן סבלו היישובים.)

בשטח-הימים תקפנו את הסורים וכבשנו את הרמה. כדי להבטיח את הקו החדש, הקמנו בקירבתו יישובים חדשים, ובנייהם עינינו.

כדי לתת ליישוב זה מקורי-פרנסה, ניתנה לו מישר בצת קרקעית, הכוללת את איזור קונייטרה. שם גידלו המתנחלים עגבניות.

על העגבניות האלה מאיימת תוכנית הפי-רדת-הכוחות.

לכן אין לקבל את ההצעה להפרדת-הכוחות. אין להחזיר את קונייטרה. יש לסלק את התבוסתנים מן השילטון, ולומר „לא י רבתי לאותו יהודי מומר, לאשתו השיקסע ולנשיא האנטרשימי.“

למען העגבניות של עיין-זיוון — קוב, נוער עברי, היכון לקרב!

אנשי עיין-זיוון אינם לוחמים. כמובן, על העגבניות בלבד. הם לוחמים על עצם קיום מישקם.

אמנם, אין איש דורש לפרק משק זה — כעת. תמור רת גינת-העגבניות שליד קונייטרה אפשר לתת להם מטע-גננות ליד חרבת מוש-בערף.

אולם המתנחלים אינם כמילדים, והם מבינים כמבוגרים. הם מבינים שהפרדת-הכוחות היא רק ההתחלה. ממשלת גולדה-דיין אינה מוותרת על קונייטרה מרצון. כל אחד מהבית אמר אלף פעמים ואחת שלעולם לא נותר אף על שלל-אדמה אחד מאדמת רמת-הגולן. הם התחייבו בפני שר-ההיסטוריה ובפני שר-ההיסטוריה. הם מוותרים עכשיו, מפני שאין להם ברירה.

אם לא תהיה הפרדת-כוחות, תהיה מילחמה תוך כמה חודשים. במילחמה זו יעמוד צה"ל בפני צבאות מצריים

שרידי קונייטרה והתל

מועד, כדי שלא ייכנס לקרב כפי שקרה ביום-הכיפורים — כשצה"ל עמד על „גבול-הביטחון האידאלי“. זהו חלק המעורב ביותר של מילחמת יום-הכיפורים. הוא היה ברור גם קודם-לכן.

ביום-כיפור הוכח שהמצאות אוכלוסייה ישראלית או רחית בשטח אינה אלא מיסטר לצה"ל. ולפי אותו היגיון אפשר לומר, שהמצאות אוכלוסייה אורחית סורית בשטח תהיה מיסטר לצבא הסורי, אם ינסה אי פעם לפלוש לתוכו. הפרדת-הכוחות אינה ויתור, ואינה מקריב כה צרכי-ביטחון על מיוזבה כדשחה. להיפך: זהו הפיתרון הטוב ביותר, מבחינת ביטחוננו הישומי, כשעה שהיא פותחת את הדרך להסדר שיום — שרק הוא יכול לבצר את ביטחוננו בטווח הארוך.

אל קל לומר זאת למתנחלים: **כל התנחלות מהווה מוקש בדרך לשלום.**

כשיש מוקש בדרך, ואי-אפשר לעקפו, קיימת ברירה אחת בין שתי אפשרויות: **אפשר לדרוך עיין, או דפרקו.**

המתנחלים מציעים לנו לדרוך על המוקש, ולהתר-פוצץ. כלומר: לחבל בהפרדת-הכוחות, ולהביא למילחמה. מכיוון שעמי-ישראל אינו מטורף, ועדיין אין ממשלה מטורפת שולטת בו, לא תתקבל הצעה זו.

הדרך השנייה היא לפרק את המוקשים. זה יהיה תהליך ארוך ומכאיב. הוא יגרם למשבר לאומי שלא היה בדוגמתו. אך אין מגוס במנו. ומוטב שכל כוחות-השלום במדינה יתי-לכדו בעוד מועד לכוח מדיני והספברתי יעיה, כדי להבטיח שהמדינה תצא ממשבר זה כריי-אה ומחוזקת.

האם שתי פינחס ספיר

אופיום בן המלון

כדי לסחוט סובסידיות?

הצחוק הוא מיצר יקר בימים אלה. הרי שבוע יכול היה האזרח הישראלי לצחוק לפחות פעם אחת בפה-מלא.

חלון המלך דויד הוא שריד מימי הצמר רת הקולוניאלית של המנדט הבריטי. מקוסמיזם של הצמרת הישראלית החדר שם. מאחרי הבניין הירושלמי היפה משרת גן מטופח, המצטיין בשלל הגוונים של פרחיו. בין כל הגוונים בלט הצבע האדום.

השבוע העיף איש-ביטחון אמריקאי, מר שומרי הנרי קסינג'ר, מבט אחד בפרחים האדומים — וכרע ברך לבדיקה נוספת. לאחר-מכן קרא לקצין-מישטרה ישראלי, היפנה את תשומת-לבו לעובדה מדהימה: כל הגן הגדול מלא פירחיה-פרג, המשמשים לייצור אופיום. בחלק מפרחים אלה נמצאו סימנים שהעידו כי אכן "נחלב" מהם חומר המשמש להפקת הסם.

עניין פנימי דגמרי! המאורע שימש מקור לבדיחות אינספור.

היו שהתרעמו, בהלצה, על התערבות הפמליה של קסינג'ר ב"עניינה הפנימי" של ישראל. אחרי ששר-החוץ ה"אמריקאי קבע, במיטתן שנוי-במחלוקת, כי גורל יהודי סוריה הוא עניינה הפנימי של המדינה הערבית, אין ספק שהיה אסור לו לעסוק בפרגי ישראל. הלצה שנייה היתה מוחית-ילכת עוד יותר. היא נוגעת במישרין למדיניות-החוץ האמריקאית.

בשנים האחרונות הפעילה ממשלת ארץ-צות-הברית לחץ כביר על תורכיה, שבה גודלו צמח-האופיום בכמויות עצומות. תורכיה נאלצה להפסיק את הגידול, תמור רת סובסידיה אמריקאית עצומה. לאחרונה מבקשים התורכים לחזור בהם מהסכמתם

אכן וקסינג'ר אחרי ישיבה *
„שיילחנו לבדם נגד הסורים“

מירדף על נכה שהצליח להתחמק עם שלל, כשהוא מדדה על פרוטנות וקביים. איך זה יכול היה לקרות, שיבעה חודש אחרי המלחמה?

טירוף משתולל. הנכים, שחזרו מבי-קור באיטליה על חשבון הקהילה היהודית, הביאו עימם את מכשירי-הטלוויזיה ושאר המתנות, שקיבלו שם מידי היהודים, כי אות-הקרה על הקורבן שהעלו למדינה. לא עלה בדעתם שיירשו לשלם עבורם מכס.

המוכסים ידעו את החוק. להם לא היתה סמכות להרשות את הכנסת המתנות ללא תשלום.

הכל צדקו. אבל המחזה עצמו ניראה כהשתוללות של טירוף. רק מדינת מטורפת יכלה לתבוע מכס מנכים. עבור שי שניתן להם כחודת העם היהודי.

כושריה-אילתור נעלם. המחזה ה"גים תופעה, המחמירה והולכת בישראל: אובדן העצמאות של הפקיד; החלפת ה"שכלי-הישר בהוראות מתות.

הלב והשכל כאחד היו חייבים לצוות על האחראי במקום להחליט. על דעת עצמו ותוך קבלת אחריות אישית למעשהו, להגיד לנכים לקחת את המכשירים הביתה, אחרי רישומם, תוך הודעה ששילטונות-המכס יבואו עימם בדברים לאחר מכן. תחת זאת הוחרמו המכשירים בכוח, אחרי הקרב. למחרת היום, כשהמדינה כו

לכך, כיוון שהסובסידיה אינה מספיקה ל"קלאים.

האם האופיום של חלון המלך דויד נש"תל עלידי פינחס ספיר, כדי לסחוט מ"ארצות-הברית כמה מאות מיליוני דולרים נוספים?

פנים אדומות. בינתיים נעקרו הפרחים האדומים, ונוצרו קרחות בולטות ביגינה. לעומת זאת עבר הסומק לפניהם של מפקדי המישטרה, שבילו שעות נעימות כה רבות על מירפסת חלון המלך דויד מבלי להבחין כלל בטיבם המזור של ה"פרחים.

רגע של בכי

איך קרה שהמדינה

לחמה בנכים שהקריבו

את גופם למענה?

הזעקות מילאו את חלל האולם בנמל-התעופה בלוד. נכים חסרי רגליים וידיים, יחד עם קרוביהם, הסתערו על המוכסים. אלה עמדו בהסערות והחזירו מלחמה. נכים התגוללו על הארץ. בחוץ נערך

מימן: שימחה דיניץ וג'וזף סיסקו.

צפירה יונתן:

הספק והאשמה

ואילו היא, אמו, סבורה שעליהם לפנות את המקומות האלה ולבנות את חייהם בתחום המדינה. אם יש להם רצון לחלוציות, יש די הותר מקומות במדינה. היא מעריצה את החלוציות שלו, אך החלוציות ברמת-הגולן נראית לה הרסנית.

היא לא הצליחה להשפיע עליו.

עס כל מחזור הנפרד ממני בבית-הספר התיכון, אני שמה לב לעובדה שהרציניים והחושבים שבין תלמידי הולכים לחילות קרביים ולהאחזויות נח"ל. אותן היאחזויות שמדי יום ביומו אחנו קוראים בעיתון שהן הפכו ליישובים אזרחיים — גיתית, קליה, חרוב, קטורה, שדות, ועוד הרשימה ארוכה.

יש לי ההרגשה שהצעירים מאמינים בכל ליבם שהם עושים דבר חלוצי ממדרגה ראשונה. בכתבה שהופיעה לאחרונה נאמר שחברי נח"ל גיתית, היושבים על אדמת הכפר הערבי עקובה (שהתפרסם כאשר צה"ל ריסס את תבואותיו ברעלים, מנימוקי ביטחון), רצו תחילה לפנות את האדמה, מפני שהגיעו למסקנה שזוהי אדמת גול. הם התיישבו עליה רק במסיגרת השירות הצבאי. אולם אחרי שחמישה מחברי-הם נהרגו ממוקש, לפני כמה ימים, התחזקה בהם חדיעה שאדמה ספוגת-דם זו מגיעה להם.

לדעת, אחרי הרג זה, היתה צריכה להתעורר בהם וביכולתם ההרגשה הטראגית שפאן נלחמים שני עמים על אותה אדמה, ושכאשר נלחמים, נשפך דם. המחשבה צריכה להיות איך להגיע להסכם, שיאפשר חיי שני העמים בארץ הזאת, מבלי לגזול זה מזה.

קום מישהו חכם ויגיד: השטחים זה הביטחון שלנו. אין כמו מלחמת אוקטובר, לדעתי, כדי להוכיח את ההיפך.

ילדי המתנחלים באלדום ברמת-הגולן

בימים אלה ביקר אצלי אחד מתלמידי לשעבר, שסיים בינתיים את שירותו הצבאי והתיישב ברמת-הגולן. הוא ערך אצלנו ביקור-תנומים על מות בננו, ליאור. בשעתו היה גאה מאוד בתפקיד שהוא ממלא. אך לאחר רונה התחיל מנקר בליבו הספק בצורך להיות שם. יותר מזה: הוא מתחיל להרגיש ריגשי-אשמה, מפני שעצם ישיבתו שם עלולה, לדעתו, לגרום לעיכוב ההסדרים הקשורים בהחזרת השטח הזה.

צעיר זה נשא אשה בוגרת, המטופלת בילדים. אין הוא יכול פשוט לקום וללכת. לגביו, התזוזה קשה במיוחד. יש לו שם פיתיון כלכלי רציני. הוא אחראי לכל משק החדפורים בשטח, ואילו בתל-אביב אין לו מיקצוע ואין לו דיוור. "אסור היה להושיב ברמת-הגולן אזרחים, עם נשים וילדים", אמר. "עדי להסדר שיבוא — וצריך לעשות את הכל כדי שיבוא — צריך לשבת שם רק צבא."

מה ימים אחרי פגישה זו נתקלתי בעיר במכרה ותיקה, שתינתה לפני את צרותיה.

בנה יושב באחת ההיאחזויות, רואה עצמו כחלוץ, אידי-אליסט צרוף, ואינו מוכן לזוז משם. הוא מתכוון להקים שם מושפחה. יש לו שם נערה.

לה הזדעזעה למיקרא הפרשה, הוסקה ה"מסקנה ההגיונית: משרד-הביטחון שילם בעצמו את המכס. המדינה שילמה לעצמה, והמוח הבירוקרטי בא על סיפוקו.

מדיניות

רגע של אמת

לא הוגש אולטימטום,

מפני שלא היה

צורך בו. כי —

רגע-אמת הלך והתקרב. האשליה של שש שנים נגזרו.

בחוץ צעקו, ועקו ושרקו מפגיני ארץ-ישראל-השלמה, והמתנחלים שחששו מפני סילוקם מיישוביהם (ראה הנדון). בפנים שררה אווירה שהפכה מעיקה יותר ויותר. הנרי קסינג'ר לא איבד משלוותו ה"ידידותית. הוא לא איים, לא הגיש אולטימטום. אולם דבריו היו קרים וברורים, וחמורים מכל אולטימטום אפשרי.

אז — אז, בשרר שלו לגולדה מאיר, הזהיר אותה ריצ'ארד ניקסון בצורה חד משמעית שאין ישראל יכולה לצפות עוד לרכבת-אווירית במלחמה הבאה, אם זו תפרוץ בשל עקשנותה.

לא רק התנאים הגיאוגרפיים השתנו לרעה, עם הצלחת המהפכה בפורטוגל וסילוק הממשלה הדיקטטורית בליסבון, שהיתה היחידה באירופה שהתירה מעבר נשק אמריקאי במלחמת יום-הכיפורים. גם דעת-הקהל באמריקה מתרחקת מהתערבות, ונשק-הנפט עשה את שלו.

קסינג'ר עצמו תירגם את רוח השדר לשפה פשוטה, ובסיסית עוד יותר: אם לא יהיה הסכם על הפרדת-הכוחות, לא יהיה מנוס ממלחמה נוספת. במלחמה זו יהיו התנאים לישראל גרועים עוד יותר, הזמן פועל נגד המדינה, ויהיה זה טירוף אם ממשלת ישראל לא תנצל את הרגע הזה להשגת רגיעה בחזית הצפונית.

הוסיף השר האמריקאי: מצריים רוצה באמת בשלום. היא ניגשת ברצינות לשיקום תעלת-הסואץ, שיעסיק אותה במשך שנה. מעבר האוניות בתעלה יבטיח אוויר רת לה רגיעה, ימנע חדירת רוח הרפתקנית לקאהיר.

בעזרת סעודיה ואלג'יריה ניתן עתה להשפיע על סוריה, שגם היא נכונה לרגי-עה. היסודות הקיצוניים בעולם הערבי מנוטרלים. גם ברית-המועצות מוכנה להסי-דר מזורז-תיכוני, אם ינתן לה חלק פומבי בהשגתו.

זוהי חזדמנות — אולי חד-פעמית — לזון קדימה. לקראת שלום.

הצלחה או הפסד. היו נימוקים נוספים, שלא בוטאו ליד השולחן.

קסינג'ר עצמו זקק להצלחה מהירה. מעולם לא היה שילטונו של ניקסון מעורר ער כמו עכשיו. יש אפשרות סבירה ש"יועמד לדין על-ים החלטתו של הרוב ב"בית-הנבחרים. הצלחה מזהירה בהשכנת שלום במזרח-התיכון עשויה להוות את לשון-המאזניים לטובת ניקסון, ולהצילו.

במערך סבורים רבים, שאם אין מנוס מנסיגה ישראלית ראשונה מן הקו הסגול — מוטב שהדבר ייעשה מייד, כל עוד קיימת הממשלה הנוכחית, ולא תועמס החובה הבלתי-ינעמה על הממשלה הטריווית של יצחק רבין.

ואילו בצמרת מערכת-הביטחון מקווים רבים להפרדת-כוחות — שתעניק לצה"ל סוף-סוף תקופת-רגיעה בטוחה של שני תיים-שלוש, בה אפשר יהיה לשקם אותו מן היסוד, ולאפשר את הסקת הלקחים האיסטראטגיים והטקטיים ממלחמת יום-הכיפורים.

ההתיישבות הבלתי-יוקית של כמה מן המתנחלים בעיר קונייטרה לא עשתה רושם על איש. הגיבה אישיות בכירה, ב"לעג: „אין דבר, שיישארו שם אחרי נסיגת צה"ל, וילחמו לבדם נגד הסורים."

מיפלגות

לשונות את התדמית

ההסתערות החדשה של

אריק עז הדיבור —

נבלמה זמנית

„אריק שרון הקים את הליכוד, ואריק שרון יפוצץ אותו." אמר לפני שבוע אחד העסקנים הוותיקים במפלגה הליכודית. דבריו אלה שיקפו את ההחלטה שאותה בעסקני מפלגה זו כמו בעסקני

כל מיספר זוכה

יצחק רבין: לא או כן?

פני שרושה שבועות דמה יצחק רבין לשחקן כדורגל, שקיבל כדור בלתי-צפוי, שעה שאיש מן הקבוצה היריבה לא הפריד בינו לבין השער. הוא יכול היה לחטוף את הכדור, דרוץ וזהשחילו לשער.

אולם רבין איננו איש כזה. הוא מחושב ואיטי יותר מאריק שרון או עוז וייצמן. לכן התקדם בזהירות. התסריט, שהיה מוכן למישחק מהיר, היה כזה:

- להודיע, בצאתו מבית הנשיא, שהוא יקים ממשלה חדשה.
- שיהיה תוך שלושה ימים — בכל הרכב שיימצא עד אז.
- למנוע בצורה זו שמועות מתיש, ולאליץ את השותפים הפוטנציאליים להחליט מיד.

● להקים ממשלה של 61, 58 או אף 54 חברים, שהיה לה רוב מובטח בהצבעת-אמון ראשונה. (היה ברור שמלבד ל"ע ור"צ, יצביעו בעדה גם מוקד ורק"ח).

- להוציא מן הממשלה את כל אנשי מיטבה יומי הכיפורים — מדיין עד ספיר ומאלון עד אבן, ולהרכיב אותה מכוונות צעירים ורעננים.

● לנצל את יחסי-הידידות עם הציבור, ולהכריז על עריכת בחירות תוך שלושה חודשים, כשהוא הולך בראש הממשלה והרשימה החדשה, ולפני שבועיות-השילטון יעיבו על זוהרה.

היה זה הימור — אך הימור זה יכול היה להנחיל למערך רוב מוחלט, ולרכיב תקופה של שילטון יציב של ארבע שנים.

מילחמת הנושים

רבין לא פעל על פי תסריט זה, שאינו מתאים ל"אופיו. הוא עשה פשרה בין שמועות לבין חידוש טוטאלי, בין כניעה למיסד לבין חיסול המיסד.

הוא שיתף במשאומתן את אנשי הגווארדיה הישנה, ובראשם פינחס ספיר, שעמדו עדיין מפוקפקת. הוא שעה לחפציליבם של כל החטיבות והגושים. הוא פתח במשאומתן רגיל, מסודר ושיטתי.

הגורם הראשון שיצא מן החשבון היה המפד"ל. אין לכך סיבה חיצונית. המיפלגה המידרדרת בהתמדה ימ"נה, פשוט אינה מסוגלת עוד להצטרף לממשלה ללא פירוג פנימי. גם מנהיגיה המתונים חששו מפני פילוג כזה כעת, שמא דווקא הקיצוניים ייצאו נשכרים ממנו.

נותרו ל"ע ור"צ.

שולמית אלוני: כן או לא?

אולם התעקשותה של ל"ע שלא להיכנס לממשלה בלי ר"צ, היתה פצצה תחת מעמדו של רבין ויש שראו בכך את ידו הסמויה של פינחס ספיר. כך, בסופו של דבר, לא ידע איש מה הוא רוצה בדיוק — והמישחק כולו דמה לפאט מיסטרורי, איטי ומוזר.

תרגיל אריק

כאילו לא די בבילבול זה, נוספה לריקוד תנועה חורגת נוספת.

ח"כ יוסי שריד, איש-אמונו של ספיר לשעבר, התומך ברבין, העלה העיון מהפכני: לצרף לממשלה את אריק שרון כשר-הביטחון.

שריד לא פעל בהשראת שרון עצמו, אך היה בטוח שאם יציעו לו את התפקיד, הוא יקפוץ עזו. אין זה סוד שזיכרו של אריק נשאר בצ"ה, וכי עדיין לא התרגל לחיים המיפ"ג גנתיים.

הח"כ הצעיר והממושקף, בעל הקלסטר החד, התכוון בהצעתו להרוג כמה זבובים במכה אחת:

להוציא את אריק מן הזיכור, וכך לשבור את תנופת התנועה הימנית.

● למנוע את מינוי שימרון פרס כשר-הביטחון.

● לאפשר למפד"ל להצטרף לממשלה.

● להעמיד בראש מערכת-הביטחון איש חזק, בעל תנופה, שיחזק את הרכב הממשלה החדשה. מהגם שהיחסים הידידותיים בין אריק ורבין ידועים, אריק הגן על רבין בחוקף מול התקפת חברי-הליכוד עוז וייצמן, ואחרי התפטרותו הראשונה של דייק, הציע אריק את רבין כשר-הביטחון.

אולם הצעת שריד לא עוררה התלהבות בצמרת המערך. מול כל המעלות היתה בה, לדעתם, מיגרעת אחת מכרעת: על אריק שרון אי-אפשר להשתלט. אם הוא יהיה שר-הביטחון, הוא יעשה ככל העולה על רוחו, ואז יחזור לקדמותו המצב ששרר בממשלה בשנת 1954, כאשר שר-הביטחון פינחס לבון ציפצץ על ראש-הממשלה משה שרת, וסיבך את המדינה בשורה ארוכה של הרפתקאות. השבוע עדיין האמינו רבים שרבין יקים ממשלה חדשה תוך ימים ספורים. אך איש לא היה בטוח איזה מבין שלושת המיספרים המאגיים יזכה: 61, 58 או 54.

לצירוף ר"צ היו מתנגדים רבים. גולדה מאיר הטילה וטו על צירופה של שולמית אלוני, אותה היא מתעבת אישית. היתה זו גולדה שמנעה בשנה שעברה את צירופה של אלוני לרשימת המערך — ובכך גרמה להקמת רשימת העצמאית, שזכתה בהישג המסתיע.

הפעם לא נתקבלה דעתה של גולדה, והיא עזבה את הישיבה בסריקת-ידלת נרגות. אולם, גם אנשים שאינם שונאים את אלוני כמותה, חששו מפני שותפות עימה. "אין אפשר להסדר אותה ולחיות עימה בשלום למשך תקופה ממושכת", אמר אחד ממקורבי פינחס ספיר, "היא פועלת לפי מצביירות אישיים, ואין לה תנועה שתרסן אותה. כעבור שבועיים תתרגו על משהו, ותטרק גם היא את הדלת, אז יהיה ממשר ממשלת. למה להיכנס לכל זה?"

וחוץ מזה — כל עוד אין ר"צ בפנים, יש תיקווה להצטרפות מאוחרת של המפד"ל.

באלט מיסטרורי

וצר הרשם ששולמית אלוני עצמה לא ידעה בדיוק אם היא רוצה להצטרף או לא. פסחה על שני הסעיפים. הכניסה לממשלה משכה אותה, ויכלה לסלול בפניה את הדרך לשיבה למערך או להצטרפות לל"ע. אך דרך זו היתה ממסלת את תדמיתה כלוחמת עצמאית ובלתי-משוחדת, ואולי היתה מביאה לחורבן רשימתה בי בחירות הבאות.

תמיכה בממשלה מכדי להצטרף אליה יכ"ה דלתור בעייה זו. אך היא גם יכולה להשיג אירה קרחת מכאן ומכאן — ללא הזוהר של שרה, וללא החילה של אופוזיציונריות.

אלוני לא החליטה — ואין ברשימתה מוסד שיכול להחליט במקומה. היא תבעה שינוי קווי-היסוד של הממשלה. כתנאי להצטרפות אליה. לכך לא יכול היה המערך להסכים — כי הדבר היה מתפרש כנעילה סופית של הדלת בפני הדתיים. התנאי עצמו היה מיותר למדי — שהרי אין כל ערך ממשי לקווי-היסוד, והם נשכחים כליל למחרת הרכבת הממשלה.

היה נדמה שאלוני העלתה תנאי זה כדי להימנע מהחלטת, וזוהשאר את ההכרעה בידו המערך.

גם ל"ע פסחה על שני הסעיפים. היא רצתה להיות בממשלה, ללא שינוי קווי-היסוד, אבל היא רצתה שגם ר"צ יהיה בפנים. כי ראשי ל"ע רוצים בצירוף ר"צ ותנועת-שינוי למיפלגתם, כדי לתת לה תדמית מודרנית יותר. אם ל"ע יהיו בממשלה ור"צ בחוץ, עלול הדבר להביא להצטרפות ר"צ לגוש פרוגרסיבי חדש, בלי הל"ע, ולסכן בכך את עתיד הליברלים-העצמאיים.

מתן אפשרות, בתקופת ביניים, לחברים חדשים להצטרף לליכוד, גם מבלי להשיג תיך לאחת החטיבות. הסביר אריק: "כל מה שאני רוצה לעשות זה להניח את כל הקלפים מחדש על השולחן ולשרוף אותם מחדש". מה שמניע את אריק למעשה, הוא הי רצון לשנות את תדמית הליכוד. אחרי שגם בבחירות האחרונות לא הצליח לה לייכוד להגיע לעמדת כוח שתאפשר לו לייכוד אלטרנטיבה, הגיע אריק למסקנה כי רק שינוי קיצוני של דימוי הליכוד בעיני הציבור, עשוי להקנות לו יתרון. לשם כך יש צורך להחליף את ההנהגה המסורתית ולאפשר לדמויות חדשות לתפוס מקום בצמרת.

השבוע, הוכרז על שביתת נשק במערכה הפנימית. אבל אין מדובר כאן בהפרדת כוחות. אין ספק כי אריק ימתין להזדמנות הנוחה כדי להסתער מחדש ולכפות על מנהיגי הליכוד את תוכניתו.

כדת שנועדה להדוף את ההסתערות החדשה של שרון. אריק ניסה תחילה לחזור על כמה מהתכסיסים שנקט בהם בעת הקמת הליכוד ושהתגלו כיעילים בי שעתו. הוא עצמו לא אמר דברים מסורתיים. אבל בעתונות החלו להופיע איומי פרישה בשמו וכינויי-גנאי חריפים על העסקונה השלטת במיפלגות הליכוד. אלא שהפעם לא הצליחו שיטות אלה. הפעם חששו המנהיגים המסורתיים לכסאותיהם והם לא ניצבו תחת איום של בחירות קרובות. הם מוכנים להסתכן ולצאת גם להתקפת-גיד על אריק.

אריק הסתגל במהירות למצב החדש, אילתר כיוון חדש ליזומתו. הוא יכול היה להתנער מההצהרות שפורסמו בשמו בי התונים, ולחזור שוב לחיק העסקונה. כבן הסורר החוזר בתשובה. תמורת זאת גילתה הנהגת המיפלגה הליברלית נכונות לזרז: תור: הסכמה עקרונית לדרושתו של אריק לביטול לאחור של חטיבות הליכוד, תוך

החטיבות האחרות המרכיבות את הליכוד, נוכח ניסיונו של אריק שרון לבטל את החטיבות בליכוד ולהביא להקמתה של מיסגרת אירגונית ואופרטיבית אחת. כיוון שידע כי כאשר אריק מצבי לעצמו מטרה, הוא יעלה עליה כבולדור, וכיוון שנוכחו לדעת כי הצליח גם במשימה בלתי אפשרית כמו הקמת הליכוד, חששו המנהיגים והעסקנים המסורתיים מפני היוזמה החדשה. למעשה ביטאה פעילותו החדשה של אריק אכזבת מה יצייר כפיו הפוליטי החדש. הוא הביא אומנם להקמת גוש פור לטי גדול, אבל גילה במהרה שגוש זה, עם כל ההרמוניה והקולקטיביות הרעיונית שלו, הוא דינאמורוס כבד-תנועה, השייך לדור פוליטי ישן. זהו גוף מסורבל ומפוצל, שאין אפשרות להפעילו במהירות, ושאינו לו כלל גוף אופרטיבי שיארגן מבצעים ופעילות אחרת, מלבד אסיפות ונאומים כבנסת. הודה אריק: "אילו הייתי צריך להצטרף היום לפעילות פוליטית, לא

הממשלה

מי פירק

את פארוק

בכמה פסקים תמימים

גילתה גולדה מאיר

תחום של בורות

גולדה היתה שוב מזוועת. היא עמדה על הדוכן בוועידת מועצת-הפעילות, וסיפרה מה היה הדבר שזיעזע אותה:

"מה לעשות. אינני מקבלת את כל התור רה הזאת של שני צדדים (יהודים וערבים). שניהם שווים. אינני מקבלת כתיבת של סופר חשוב, מחנך, ואומרים שמחנך מצויין, שכותב ששלום יבוא כאשר יהיה דור בישראל שישתחרר מהטראומה של אושוויץ, ויהיה דור ערבי שישתחרר מה טראומה של 1943."

גולדה הבחינה בפליאה בפני מאוינותיה, ומיהרה להסביר:

"אל תתפלאו אם משהו לא יודע מה זה 1943. גם אני לא ידעתי מקודם מה קרה ב-1943. ב-1943, במלחמה נגד היטלר, נתגלה לבריטים שארמון המלך במצרים, פארוק, וכל הסביבה שלו, זה מרכז של פרינאציוס. בבוקר בהיר אחד סובבו את הארמון טנקים בריטיים. אז זו טראומה של ערבים — לא נתנו לפארוק חופש

קרב למרכז מצריים. החלו הבריטים דואר גים לעורף צבאם. הם הציגו למלך פארוק אולטימטום גס: למסור את השלטון בידי אדם המקובל על הבריטים, מוצטפה נחאס באשה*. ולא — יסולק פארוק מכיסאו ויוגלה לדרום-אפריקה. לחיזוק התביעה, הוקף הארמון בטנקים בריטיים, לעיני העם המצרי כולו.

עד לאותו זמן היה פארוק מלך צעיר, יפה-תואר ומקובל על הבריות. הוא רכש את אהדת עמו כאשר עלה לשלטון, ור-סטר מייד את שרי אביו, המלך פואד.

אולם תחת הלחץ, התמוטט פארוק, הוא נכנע לאולטימטום. באותו רגע איבד את עולמו. הוא נשבר אישית, ומאז החל משמין ומירדרר. הגורע המצרי, ובראשו קציני-הצבא הצעירים, מאסו בו והיפשו דרך להחזיר לעצמם את הכבוד הלאומי.

המלך פארוק (1940)
גולדה לא ידעה

ההשפלה הלאומית הנוראה — קבעה את דמותו המדינית של דור שלם.

הקיצוניים, כמו סאדאת, ביקשו לעזור לגרמנים נגד הבריטים, ונכלאו. בכלא למד סאדאת גרמנית, תוך קריאה בתרגום הגרמני של רומן בלשי אנגלי. המתונים יותר הקימו מחתרות למלחמה ב"בוגר-דים" ולטיהור מצריים מן המישטר ה-מושחת.

המהפכה המצרית של 1952, המאבק של עבד-אל-נאצר לסילוק הבריטים מן ה-תעלה ב-1954, הלאמת חברת התעלה ב-1956, ואפילו שיקוליו של סאדאת שגרמו למלחמת יום-הכיפורים — כל אלה הושפ-עו, יותר או פחות, מאותה טראומה של 1943.

היה צריך להיות ברור למנהיגי ישראל שבכל ויכוח מצרי על פתיחת מלחמה — ימלא הרצון להחזיר למצריים את כבודם שנסד חשבו, ואולי מכריע. שום מנהיג מצרי שחי ב-1943 לא יכול היה להשלים עם כיבוש זר של אומה מצרית.

אבי המהפכה, לעגה של גולדה למאורעות אלה מסביר הרבה מן השגיי-אות הרוות-האסון של ההנהגה הישראלית.

גולדה היתה מראשי המחלקה המדינית של הסוכנות בימי המלחמה — ובכל זאת אין לה, לדבריה, מושג על מה שהתרחש במצריים. עמיתיה, והיא עצמה, ערכו את העסקה-היבש במצריים ב-1954 כדי למנוע את הוצאת צבא-הכיבוש הבריטי מאיזור התעלה. הם תמכו בבריטים ובצרפתים ב-1956, על רקע הלאמת תעלת-סואץ. הם לא הבינו לפני יום-הכיפורים 1973 את הצורך המצרי בהחזקת התעלה.

יתכן שהמחדל הנורא של יום-הכיפורים היה נמנע, אילו שלטו בישראל אנשים שהיו מצויים יותר במניעי המצרים וב-תולדותיהם. אבל בשביל גולדה, אלה הם דברים מגוחכים. על כן התפארה השבוע בפני הפועלות: "גם אני לא ידעתי."

* שהיה מנהיג מופלגת אל-אופד ("ה-מישלחת"). שהיתה לאומנית במקורה אך התמסדה במשך הזמן.

מוצטפה אי-נחאם
סאדאת לא טלח

לעזור לנאצים. והטראומה של הצד השני זאת הטראומה של אושוויץ.

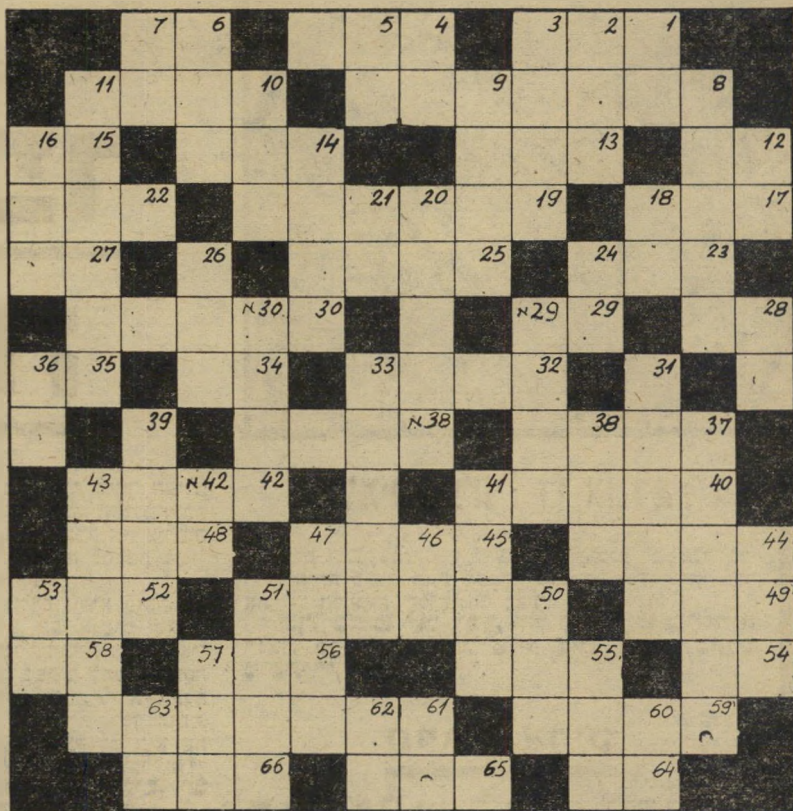
"מה לעשות? אני לא מקבלת את זה!"

רומד במצריים. לא בכל יום מודה ראש-ממשלה בבורות תהומית לגבי ה-היסטוריה והרגשות של העם, שעימו היא אמורה לנהל משא-ומתן לשלום. ולא בכל יום היא מתפארת בזה שהיא מזוללת בהם.

המאורעות של 1943 היו נקודת-מפנה בתודעת העם המצרי. בשביל דור מצרי שלם — ובכללו גמאל עבד-אל-נאצר, אנואר אל-סאדאת וכל השליטים הנוכחיים של מצריים — היתה זו הטראומה המרכזית של חייהם. אי-אפשר להבין את הת-נהגותם כיום, מבלי לדעת זאת — כשם ששום ערבי לא יבין את ישראל אם הוא מתפאר בפומבי שמעולם לא שמע על אושוויץ.

ב-1943, כאשר הצבא הגרמני-איטלקי של המרשל רומל עמד על אדמת מצריים, באל-עלאמיין, קיוו רבים ממטה הנוער המצרי לניצחון הגרמנים. לא האדה ל-נאצים הדריכה אותם, כפי שנדמה ל-גולדה ברוב פשטותה, אלא הרצון לפרוק את עול הכובש הבריטי. המצרים האמינו, בתמימותם, שהכובש הגרמני-איטלקי יסלק את הבריטים, ויעניק למצרים (ולכל ה-ערבים) את העצמאות.

רגע של כניעה. כאשר התקרב ה-

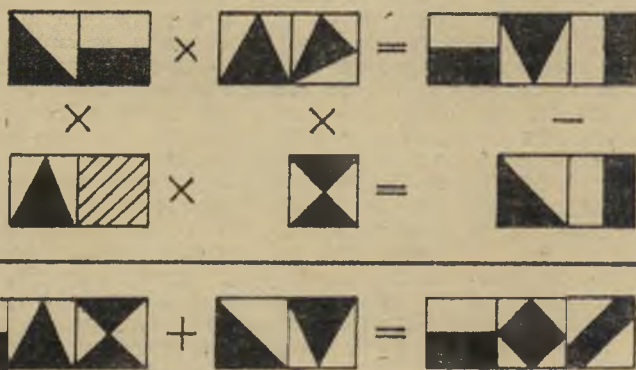
מאוזן: זמן; 65) שאינו מעובד; 66) היכנסו למכונית וצאו לדרך!

- מאוזן:
- 1) אולם, ברם; 2) לחות, רטיבות;
 - 3) מדינה בדרום הודו; 4) מילת-שבועה;
 - 5) רמז לגוף או לדבר ממין זכר; 6) פליט, שריד, ... מוצל מאש; 7) מכלי השחמט; 8) בערות; 9) בדיחות-הדעת;
 - 10) כלל חיתוים; 11) בן 30 מאוזן;
 - 12) מי שעדיין אינו אלוף; 14) מישמר, שמירה; 16) מידבש; 18) בן-בקר; 20) אמירה בקול נמוך; 21) קריאת-התפעלות;
 - 22) משיבטי ישראל; 26) מעציה-יער;
 - 28) אס-הפנינה; 29) מרמטכל" צה"ל וארכיאולוג נודע (ש"מ); 30) א"י בירה אירופית; 31) תירוק, אמתלה; 33) אני;
 - 36) מציה; 37) רצון, מסכן; 38) כינוי לאלוהים; 39) יחס-גומלין; 41) יישום; 42) א"י הדרך הקצרה ביותר בין שתי נקודות; 43) עיירה בגליל המערבי; 44) דומיה; 46) קרס;
 - 47) א"י שומר; 50) ממחותרות ישראל; 51) מגן, צינה; 53) קידומת צרפתית; 55) מעט; 57) חבורה, מכה טרייה; 60) עמית;
 - 61) רסיס-לילה; 62) סופו של השלום; 63) מילת-תנאי.

- מאוזן:
- 1) מקל-כביסה, מהדק; 4) עיר איריר;
 - 5) מדידת-שטח השווה לעשירית הדונם;
 - 8) חג בכחוס ברומא העתיקה; 10) כי"ו;
 - 11) נוי של מוסוליני; 12) אות, חג; 13) מוסד מישפטי גבוה; 14) מתק, טוב;
 - 15) סיומת לרבות; 17) "רובריקה" בטו"פס;
 - 19) מספריו הנודעים של נבוקוב;
 - 22) עיר שנודעה בשוטיה המופלגים;
 - 23) שיח-נוי ממשפחת הורדים; 25) אחיו של אברהם; 27) חומת מים; 28) אמונה;
 - 29) גר יואר (ר"ת); 30) מדינה איריר;
 - 31) פית, ירידה לישראל; 32) פסולת הסו"כר;
 - 34) מכיווני השם; 35) מצבת-זיכרון;
 - 37) מכוסה בוך; 38) א"י קיבוץ לחופה המזרחי של הכינרת; 40) אקסי-דגט;
 - 42) בית-מחסה לעניים ולזקנים; 44) מטבע ירדנית; 45) מן הבגדים שנשא הכוזן הגדול על חוזה; 48) ודי למבין (ר"ת); 49) יחידת כסף קטן; 50) מלוא כל הארץ כבודה; 52) אלמחכת מקבוצת ההולוגניים; 54) מטבע יפני; 55) כינויו של אחד מלוחמי ה-101 הנודעים; 56) לא-כשר; 58) פעיית הכבשה; 59) חווה מדינת היהודים; 61) ממצא הרדיו; 64)

חשבון 1915

ווחי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סיפונים. בעזרת של פעולות חיבור, חיסור וכפל, יש למצוא איזו סיפורה מציינת כל סמל של ריבוע.

המישפטים האלה הופיעו בחוברת רשמית של צה"ל:

- ג. כאשר כוחותינו נתקלים באזרחים במלחמה או במרדף או בפשיטה, כל עוד אין הערכה ודאית שאין בכוחם של אותם אזרחים לגרום נזק לכוחותינו, מותר ואף חייבים ע"פ ההלכה להורגם.
- ד. אין בכל מקרה לתת אימון בערבי גם כאשר הוא עושה רושם של בן תרבות.
- ה. דינו של סייען לאויב או למחבל כדין אויב או המחבל עצמו.

רב צבאי מטיף להריגתם של אזרחים

שהרי לעיתים ההישג היותר גדול בפעולה צבאית מסוימת הוא דווקא באפקט הרעמוסי-מדיני, יותר מאשר בביצוע הצבאי כשלעצמו. כך שאם יופגעו אזרחים רבים, אפשר שיופגע האפקט התעמולתי-מדיני אשר לשמו תוכננה הפעולה...

"ביטויים לא-מוצלחים!"

אין יבדו דברים נוראים כגון אלה, הנראים כלקוחים מתוך תעמולת זוועה של אויבי ישראל, להופיע בפירסום רשמי של צה"ל?

מבטל שהדברים פורסמו, כפי שפורסמו. מסתבר שיתן פורסם עליהם, רק כראשון יצאה החוברת לאור והופצה בריבים, הגיע

"עוד נראה, ברעת התוס', ש' בעת מילחמה, כאשר כוחות ישראליים מסתערים על האויב, מותר להם והם אף חייבים על פי ההלכה להרוג גם אזרחים טובים, כלומר, אזרחים הנראים כטובים. כגון דא אמרו, 'טוב שבגויים הרוג', ואין לתת אמון בגוי שהוא לא יביא נזק לכוחותינו, אלא קיים חשש שמא באיזה שהוא שלב מן המערכה המלחמתית, הוא יביא נזק — אם על ידי סיפוק אדם צעים או ידיעות לאויב, דוגמת התקלה שהביאו יראי ה' שהיו במצריים לישראל, או דוגמת הסיפור המפורסם על ה'ל' במלחמת-השיחור, כאשר בדרכס לגושר רעיון פגשו באותו ערבי זקן ונכמרו רחמים עליו. וזקן זה העביר מידע לאויב, שבסופו של דבר גרם לרציחת ה'ל' ע"י האויב..."

של החיילים אשר נתנו את חייהם למען המושך קיומנו... תהי מסכת זו "נר" לנש"מ. הנה הזכה של בנינו הקדושים. ואילו דברי ההלכה, המורים על החובה להרוג אזרחים, נכתבו במאמר מיוחד, פרי עטו של סגן-אלוף הרב אברהם אבידן (ומל), הרב הצבאי הראשי של פיקוד המרכז.

הטוב שבגויים — הרוג!

מה זה שבועות אחדים מעוררת חוברת תמימה-ליכאורה זו בצה"ל, סערת רוחות עד כדי שערוריות. שום אדם שפוי בדעתו לא עזר להחליט בפומבי בידעו להרג האזרחים, והנה מביעה הספה מעין זו בפירסום הנושא עליו

מ"ד בתוס'. מילחמת יום-הכיפורים מיהרה ממשלת-ישראל לפרסם ברחבי העולם כולו מיסמך, שנועד להוכיח לכל עדי-כמה ודונית וברבריות היו כוונותיהם של שליטי מצריים כאשר פתחו במלחמה. היתה זו פקודת-יום שהוציאה שר-המלחמה המצרי לחיילי הצבא המצרי, בה קרא להם להקריב עצמם במלחמת-המיוצרת נגד ישראל, תוך שציטט מדברי הנביא מוחמד ומהלכות הדת המוסלמית, המצווים על כל מוסלמי מאמין להרוג ביהודים, אפילו הם נכנעים, ללא הבחנה.

אילו רצתה, יכולה היתה עתה ממשלת מצריים לגמול לממשלת-ישראל באותה מטרע עצמה: בציטוט של פירסום רשמי של צה"ל, הקורא לחיילי צה"ל להרוג לא רק אזרחים, אלא גם אזרחים של האויב, וואת, בניגוד כלל-המוסר והמישפט הבינלאומי, ובניגוד גמור לאמנת

"כיבוש עיר אויב" — ציור תנ"כי שהודפס בגוף המאמר בחוברת

תוכנו של המאמר שכתב הרב-הפיקודי של פיקוד-המרכז, לידעת הפיקוד-העליון של צה"ל, קורא דברי הרב אבידן לפתו ראשיתם בידיהם. מלבד הנזק העצום שעלול פירסום המאמר לגרום למדינה, מנוגדים הדברים הנאמרים בו לחלוטין לרוח ה'צה"לית, ולתפיסה המקובלת והמקודשת של טוהר-הנשק בצה"ל.

מייך ניתנה הוראה להפסיק את הפצת וכתובות ופסוקות מן ה'צה"ל, כפיצת דבריהם ופסוקות מן ה'צה"ל, שכל מינה המתפרסמת וכתובות חתמתו עוברת פיקודית ובריקה בשבט עניינים וכזכונות מגדלת.

מסתבר שהיתה זו יומה עצמית של הרב אבידן, המוכר יותר בשם זמל, זמל, ירושלמי ותלמיד חכם, שרכש לו הערכה בחוגים רבים כבקיאי מופלג בתורה, וכרב מוצלח ביותר, שימש בשעתו כרב הצבא של חטיבת ירושלים. לפני כשנתיים מונה כרב הפיקודי של פיקוד-המרכז.

מסכם הרב אבידן: "לפנינו מקורות ברורים המצביעים על כך שאין לתת אמון בגוי ואפילו לא בגוי מתקדם ובן-תרבות. וכן תמיד יש לחשוש שמא אותו גוי שניראה ליכאורה כגוי טוב, יתן סיוע לאויב, ומכאן גם עולה בצורה חריגתית שדינו של מי שפועל כדינו של אויב, כלומר, עצם העובדה שהוא מגיש סיוע לאויב הופכת אותו ל'אויב' בלתי-הרואה".

המסקנה, כפי שצוטטה לעיל, "מותר ואף חובה להרוג אזרחי-אויב בשעת מלחמה. כל עוד אין הערכה ודאית שאין בכוחם של אותם אזרחים לגרום נזק לכוחותינו..." אך כיוון שבכל מיקרה אין לתת אימון בערבי, מכאן שאי-אפשר ל'עולם שתהיה הערכה ודאית כי אין בכוחו של ערבי לגרום נזק, לכן אחת דתו — למות.

הרב אבידן מוסיף רק הסתייגות אחת למסקנתו הנחרצת: "האמור בסעיף ג' מותנה בכך, שאינן קיימות נסיבות מדיניות מיוחדות וספציפיות המהיכות שלא לפגוע באזרחים גם בנסיבות המתוארות לעיל.

את חותמת צה"ל, והמעגל ליכאורה היתר לכל חייל לרצוח אזרחים ערביים. היתר זה, המסתמך על צוויי ההלכה של הדת היהודית, מופיע לא ככדור-אגב, אלא במאמר מהימני ומכובד ומקצועי, הנושא את ה' כותרת: "טוהר-הנשק לאור ה'הלכה'".

וכך פותח הרב-הפיקודי, סגן-אלוף אבידן, את מאמרו: "צה"ל מוכר וידוע כצבא שמחנך את לוחמיו לשמור שמירה קפדנית על טוהר הנשק. בטרם יציאה לקרב, בי מיסגרת התדריכים המיבצעיים, חוזרים הי מפקדים ומורים ללוחמים בצורה ברורה וחד-משמעית, כי אסור להם לפגוע ב'אזרחים' שלווים שאינם נימנים עם הכוחות המזוינים של האויב. בכונת מאמר זה לעסוק בהיבטים השונים של נושא מורכב ואקטואלי זה, מבחינת ההלכה התורנית".

אחרי פתיחה תמימה זו, המצביעה על כך שלמעשה מנוגדות פקודות מפקדי צה"ל לחייליהם להלכה התורנית היהודית, שוקע הרב אבידן בחקר המקורות ומביא ציטוטים וסימוכין לרוב לעניין הרג אזרחים במלחמה. בין השאר הוא אומר:

זונוה, האיסור מפורשות לפגוע באזרחים אפילו בעיצומה של מלחמה. הדברים נאמרים בפשטות, ללא כל הצ' טענות:

● כאשר כוחותינו נתקלים באזרחים במלחמה או במירדף או בפשיטה, כל עוד אין הערכה ודאית שאין בכוחם של אותם אזרחים לגרום נזק לכוחותינו, מותר ואף חייבים על פי ההלכה להרוג אותם!"

● אין כנה מיקרה דתת אמון בערבי, גם כאשר הוא עושה רו' שם של ב'יתרבות'.

נוסח זה מופיע, שחור-על-גבילב, ב' חוברת שהוצאה לאחרונה, על-ידי הרבנות הצבאית של מפקדת פיקוד-המרכז, תגור' שאת את השם: בעיקבות מלחמת יום-הכיפורים — פירקי הגות, הלכה ומחקר.

לא רק שערך של החוברת מעיד עליה כי היא פירסום רשמי. בפתח החוברת מודפס, 'דבר אלוה-הפיקוד', בו מצוין אלוף פיקוד המרכז, האלוף יונה אפרת, כי "מסכת מחקרים זו מוקדשת לזיכרם

הפגנות

איש יוצא-דופן

רק אדם חריג

מסוגל לבצע משימה

ברתיאפשרית: לאחר

את תנועת-השחרור

כל המהפכות שאירעו לאחרונה בישראל באו בעיקבות מעשיהם של אנשים יוצאי-דופן, בלתי-תלויים ובלתי-ממוסדים.

מוטי אשכנזי הפיל את משה דיין. אסא קדמוני וחבריו עזרו לו להפיל גם את גולדה מאיר. המשורר יבי מבקש לחולל מהפכה קשה עוד יותר: לאחד את מחנה-השלום בישראל.

אמנון רובינשטיין ב"הייד פארק" קונייטרה —

יבי נאמן — אינה חשובה —

מתי פלד נאמן — השלום חשוב

ניסיון פרטיזני. אנשים טובים וממורדים הסבירו לא פעם למשורר המשופם, שזוהי משימה בלתי-אפשרית. ראשי קבר-צות-השלום השונות חוששים איש מרעהו, וכל אחד מהם סבור שהשני אינו די מכובד.

לפני חודש עשה יבי ניסיון פרטיזני: הוא הומין אישים שונים ל"הייד פארק" ביער ברשמן, לדון על הבעייה הפלסטינית (הטולם הזה 1911). לתדהמת רבים באו לא רק כ-1500 מאזינים, אלא גם שורה ארוכה של אישים, מדויד שחם (עבודה) עד מאיר פעיל (מוקד). ממתי פלד (בכלל-זאת-מערך) עד אורי אבנרי (מרי). חשוב יותר: כל הנואמים אמרו בדיוק אותו הדבר, ונסתבר שעל נושא כה מרכזי ושנוי במחלוקת, יש ביניהם תמימות-דעים כמעט-מוחלטת.

יבי לא נח על זריה של הצלחה זו. השבוע קיים, שוב ביוזמתו הפרטית, מיפ"ג גדול עוד יותר, ליד הירקון בתל-אביב. הפעם באו כ-3500 איש — ואלפים נוספים תעו בין הפארקים שלאורך הירקון, ולא מצאו את מקום האסיפה.

קשת הנואמים היתה הפעם רחבה עוד יותר. נוסף על ראשי "בכל-זאת-מערך", מוקד ומרי, באו גם שולמית אלזני (ר"צ) ואמנון רובינשטיין (שינוי). וגם הפעם בלי טה התופעה: כימעט כל הנואמים דיברו בלשון אחת: למען הפרדת-כוחות עם סוריה, חוך ויתור על קונייטרה. רק ניסים אליעד ("ל"ע) חרג מן הכלל, השמיע נאום בעל גון ניצני, ברוח התפנית האחרונה של "ל"ע.

הצבעה פובליטארית. שני הנואמים האחרונים הסיקו את המסקנות — בשני מישורים שונים.

האלוף (מיל.) מתי פלד סיכם את הגישה לבעיית רמת-הגולן מנקודת-הראות של איש-הביטחון: קונייטרה אינה חשובה — השלום חשוב.

עמוס קינן הסיק מסקנה אחרת: אחרי שהסביר מדוע חיוני לאחד את תנועות "ר"צ, שינוי, מרי, מוקד, הפנתרים, בכלי זאת-מערך ועוד — ערך בריב-מקום הצבעה בקהל על הצעה זו. רוב גדול הצביע בעד, איש לא הצביע נגד.

כשהתפור הקהל, נשאר יבי אחרון בשטח — כשבראשו תוכניות למיבצע הפרטיזני הבא, למען איחוד תנועות-השלום.

צה"ל

איפה הפרחים כולם?

רוצה להימלט מעונש?

ספר מה עשית

למען המדינה

האיש שקטף פירחיי-בר מוגנים, במקום המוגדר בחוק כאתר-טבע מוגן, הבחין לפתע כי יש מי שמתכוון כמעשי. הוא הפך פניו והחל לרוץ.

המתכוון לא יותר, דלק אחריו במהירות. אך האיש היה זריז ממנו. הוא הגיע אל מכונתה, התניעה והסתלק.

קצין חובב פרחים. ד"ר זאב נאוה היה בטיל באיור הקריות בחיפה, כאשר הבחין בקצין קוטף-הפרחים. נאוה, פרר פסור להגדסה חקלאית בטכניון, ידוע בין חובבי-הטבע בארץ כאחד הקנאים הגדולים לשמירת הטבע.

הוא לא יכול לעבור בשתיקה על מה שהתחולל לנגד עיניו. החל דולק אחר האיש. לאחר מירדף קצר ומהיר נכנס האיש למכונת הצבאית והסתלק מהמקום. כעסו של נאוה גבר בו עוד יותר בראותו את המכונת. הוא הבחין שבעליה הוא קצין בכיר בצה"ל.

נאוה רשם את מיספרה של המכונת, שלח מיכתב-תלונה חריף לרשות שמורות-הטבע. בו התלונן על מעשהו של הקצין ודרש להעמידו לדין.

רשות שמורות-הטבע ביררה את הפרטים והצליחה, באמצעות שילטונות צה"ל, לזהות את נהגה.

היה זה אלוף-מישנה ישראל אביר, בבית-המישפט הודה אביר באשמה. אך כאשר התבקש עלייד התובעת, עורכת-הדין מירה פרוכטמן, להסביר את מעשהו, ביכר לפרט את הדברים שעשה למען המדינה. בין השאר, הציג, כסימוכין לטוהר-מידותיו, עיטור-גבורה שקיבל מאת הרמטכ"ל. נראה שטיעונו שיכנעו את שופט-השלום יוסף גוימן, שקנס את אלוף-מישנה אביר 75 לירות בלבד.

המישכחה הלוחמת לה בלה

אחת הפעמים הבודדות בהן עמד צה"ל על סף של מרידה צבאית, היתה כאשר כמעט כל מפקדי חטיבת ה-18 צנחנים קשרו קשר חשאי במזימה סודית. אבל המרד לא היה מכוון, חלילה, כדי לתפוס את השלטון במדינה או להחליף את הממשלה. הוא נועד לתבוע את הדחתו של מפקדם הנערץ של הצנחנים באותם ימים — אריאל ("אריק") שרון.

זה אירע בתחילת שנת 1957. עם ישראל היה עדיין מסוחרר ושיכור מהניצחון הר-צבאי הראשון הגדול שנפל בחלקו במיב"צ קדש. הצנחנים, שצנחו במיתלה וכבשו את חופי מיפרץ סואץ מא-טור, בואכה שארם-א-שייך, היו גיבורי המלחמה. שמו של מפקדם, אריק שרון, שהיה עד אז מוכר רק למעטים מחוץ לצה"ל, נישא בפי כל.

אבל הצנחנים עצמם היו ממורמרים. במיבצע סיגי הקיזה חטיבת הצנחנים את דמה בקרב המיתלה. 38 הרגים נפלו בקרב זה, וכ-120 מחילי החטיבה נפצעו בו. למפקדי החטיבה ברמות הבכירות וברמות הביניים היו טענות קשות נגד מפקד החטיבה, אריק שרון.

לא היה זה רק בגלל מה שאירע במיל-חמה. זו היתה מרידות מצטברת, שנבעה מאופיו המיוחד במינו של אריק. המרידות שהצטברו בלבבות של יחידים פרצה והפיכה להתארגנות זמן קצר לפני מיבצע קדש, בעיקבות פעולת התגמול שבוצעה ב-21 באוקטובר 1956. על תחנת המשטרה של קלקיליה.

גם פעולת התגמול זו נראתה בעיני רבים ככישלון צבאי, למרות שתחנת המשטרה הירדנית פוצצה וקרוב למאה מחיילי ה-18 לגיון נהרגו בפשיטה. כמו היום כך גם אז היה קנה המידה להערכת פעולה צבאית

פוק 2 בסידורה:

על היחסים

המעוררים

בקצונה הבכירה

של צה"ל

כישלון בו, במיוחד משום שדיין סירב לאשר את התוכנית המקורית של המיבצע.

דיין מאשים

את אריק

הקרע בין משה דיין לבין אריק הרחיב והעמיק בעקבות קרב המיתלה ב-1956. בקיצור נמרץ ניתן לשחזר את מה שאירע בקרב, כך: אחרי שאחד מ-18 גורדי חטיבת הצנחנים, בפקודו של רפאל ("רפול") איתן, הוצנח במיתלה, יצאה שאר חטיבת הצנחנים בטור משוריין להתחבר עמו. אבל המטכ"ל עיקב את התקדמות הטור המשוריין. סירב להעניק לטור סיוע אווירי. נוצר קצר בין המטכ"ל לבין מפקד דת החטיבה, כאשר מפקדי הצנחנים חושבים כי מפקדים למעשה את הגדוד ש-הוצנח במיתלה.

אריק שרון נקט אז בדרכי ערמה. הוא ביקש מהמטכ"ל אישור לבצע טיור אליו לכיוון מיצר המיתלה. כאשר ניתן לו ה-אישור הזה, בתנאי שלא ייכנס לקרב עם המצרים, הפך אריק את הטור המשוריין של החטיבה שלו כולו לטיור אליו.

בראש הכוח עמדו או הסמכ"ט, יצחק ("חקה") חופי, המג"ד מרדכי ("מוטה") גור ודויד. מה שאירע אחר-כך הפך לי-טרגדיה. הטור המשוריין, שנשלח תוך הפרת פקודה, נלכד במלכודת במיתלה, נקרה לארבעה חלקים ורק אחרי שעבר את כל מדורי התופת הצליח לחלץ את

ה"ידידים" אלופים שרון וייצמן בצוותא

עצמו ולהתגבר על המצרים במיצר. משה דיין לא הסתיר את זעמו על כיש-לונ זה של אריק. בספרו "יומן סיני", ביקר קשות את המיבצע. הוא לא כעס כל כך על הפרת הפקודה כמו על המישגה ה-טאקטי שנעשה בביצוע הסיוע, אחרי הפ-רת הפקודה. כתב אז דיין את מה שנראה היה ככתב-אישום נגד אריק שרון: "ה-מישגה העיקרי שעשו הצנחנים בהתקפתם היה מישגה טאקטי. מיפקדת היחידה שיערה שבמיתלה אין כוח מצרי גדול ולכן הירשתה לעצמה להתקדם בשטח טופוגרפי נחות, בוודאי, כשהאנשים מרוכזים ברכב הנוסע בטור עורפי. הצני-חנים חשבו כי אם ייתקלו בכוחות אויב יצליחו להתפרס ולהיערך בעוד מועד להתקפתם... על השיקולים חמוטעים שילמה יחידת הצנחנים מחיר מלא בדמה."

של צה"ל מחיר הדמים ששולם בעדה. 18 צנחנים נהרגו בפשיטה על קלקיליה וחמישים נפצעו. עובדה שהפכה את ה-ניצחון לתבוסה. היה זה אחרי שאחת ה-פלוגות שהיתה במשימת חסימה, נלכדה במלכודת. בנסיגות החילוץ של הפלוגה, נפלו מרבית הנפגעים.

למשה דיין, מי שהיה הרמטכ"ל באותם ימים, היו טענות קשות אל אריק שרון בשל תיכנון הפעולה. למעשה האשים אז דיין את אריק בכישלון. הוא טען שחייליו לא עמדו בלוח הזמנים וכי שלח את ה-חסימות שלו עמוק מדי אל שטח האויב.

היה זה למעשה הקרע הגלוי הראשון בין דיין לאריק שרון, שהיה עד אז חביבו ובן-טיפוחו של דיין. אריק לא נשאר חייב לרמטכ"ל. הוא תלה את אשמת ה-

אלוף גור

כשהיו קצינים זוטרים עמדו חקה ומוטה בראש ניסיון להתמודד נגד אריק שרון ולהדיחו מתפקידו כמפקד

רב־אלוף גור

עליהם. דוגמא מוחשית לכך היא פרשת היחסים בין עזר וייצמן לאריק שרון. לכי אורה קורצו השניים מאותו חומר. שניהם צברים, שגדלו בצה"ל, שניהם בעלי דיעות לאומניות ימניות. שניהם בעלי תפיסות צבאיות וצורת מחשבה בלתי שיגרתיות. לכאורה הם היו צריכים להיות ידידים. רק לאחרונה הסתבר לציבור כי בעצם שורת איבה עמוקה בין השניים. היה זה כשאריק שרון הגיב על פיצוץ מסמכי וייצמן נגד רבין, כינה את עזר בשם "עריק פוליטי".

היריבות בין השניים לא נולדה רק עם הקמת הליכוד, כאשר אריק הצליח במקום בו נכשל עזר, ועזר ביטא את אכזבתו בפרישה מכל פעילות פוליטית. היא הרבה יותר קדומה ומעמיקה.

היה זה עוד בתחילת שנת 1967, לפני מלחמת ששת הימים, בימים בהם כיהן עזר וייצמן כראש אג"ם, ונשקפו לו סיכויים כי יירש את יצחק רבין כרמטכ"ל, כאשר החל הקרע בין השניים. כאשר הסתבר לסיקור העליון של צה"ל כי הי אפשרות שעזר וייצמן יכהן כרמטכ"ל היא ריאלית, נקט אריק שרון יוזמה אישית. הוא התייצב בפני ראש-הממשלה דא,

שה כדי שיפקח עליו. הוא הביע את דעתו עליו במלה אחת: "נחש".

כך נוצרה תופעה פאראדוקסלית: דור קא אנשי היחידה המגובשת ביותר בצה"ל, שקבעה את הנורמות של צה"ל הן ברמת הביצוע הקרבית והן באחוזות הלוחמים, ובמסורות של "אתר" ו"אין מפקדים פצועים" — דווקא אנשיה היו מסוכסכים ביניהם ורבים מהם היו בבחינת אייבים בנפש איש לרעהו. ייתכן שהיחסים האיר שיים נבעו דווקא מכך, שבמשך יותר מ- שלוש שנים זזו כל האנשים האלה ביחד,

יודע על מזימתם. הוא הניח להם לשפוך בפניו את כל טענותיהם נגדו. היתה שיחה ארוכה וחריפה מאוד. המפקדים, להוציא את רפול ודני מט, הטיחו רובם בפני אריק דברים קשים. כבר אז הסתבר כי בעת שהחיללים מהשור בלתי רגילה — לא יכלו לסלוח לו על כך. שנאו אותו חלק ניכר מהמפקדים. הסיבות לכך היו ברורות. אריק הוא אינדיבידואליסט באופיו. את כל תוכניות הפעולות שבצעה חטיבת הצנחנים תיכנן ברובן בעצמו. הוא לא שיתף את שאר

היתה זו למעשה האשמה מפורשת על אריק שרון באחריות לקורבנות חטיבת הצנחנים. מפקדי הצנחנים שנטלו חלק בקרב, היו בדיעה דומה. וכך, זמן קצר אחרי המלחמה החלה התארגנות חשאית ביניהם שנועדה למטרות אחת: להביא להדחתו של אריק שרון. גערכו פגישות סודיות, שיחות ונחרשו מזימות. למעשה, ניתן היה בכל צבא מסודר להעמיד את כל המפקדים האלה לדין בעוון קשירת קשר להתקוממות. אלא שבסופו של דבר לא יצא דבר מהקשר.

הקושרים הטילו על אחד מהם, דויד, מי שהפך לימים לקצין צנחנים-ראשי, את התפקיד להתייצב בפני אריק ולהודיע לו שקציני חטיבתו החליטו על הדחתו. וכי אם לא יתפטר מהפיקוד על החטיבה, יפי חשו כל קציניו לא רק מהיחידה אלא מצה"ל בכלל.

אבל דויד דחה מפעם לפעם את יום ה"שי"ן. למעשה היתה כאן מעין חזרה לפרשה שאירעה שלוש שנים קודם לכן, כאשר משה דיין ואריק שרון הדיחו בעצה אחת את מפקדם הקודם של הצנחנים, יהוד דה הררי. גם אז הביא הדבר כמעט לידי אריק, שהיה אז רב־סרן צעיר, מפקדה

אלוף שרון

התמודד נגד אריק

לוי אשכול, הוחר אתו מפני מינוי כזה. היו לאריק שתי סיבות לדרישתו: הי רמטכ"ל. לדעתו חייב היה להיות איש כוחות היבשה. והסיבה האישית: עזר וייצמן. לדעת אריק, הוא אדם בלתי יציב, ולכן יהיה מינויו כרמטכ"ל מינוי מסוכן.

יריבו של אריק מוצאים סיבה שלישית לפעילות שלו למניעת מינויו של עזר. לדעתם ידע אריק כי מינוי וייצמן כרמטכ"ל יחסום ממנו את האפשרות לכהן בתפקיד זה. אבל אלה המכירים את אריק מקרוב יודעים כי פעל בתום לב, משום שהאמין במה שאמר. הוא לא הסתפק ב- פגישת עם אשכול, נפגש עם שרי ממשלה אחריים וגם עם גולדה מאיר, שכינה אז כמזכירת מפא"י, כדי לשכנע אותם ש- מינויו של עזר וייצמן כרמטכ"ל, יהיה מינוי מסוכן לצה"ל ולמדינה.

לזכותו של אריק שרון יש לציין כי לא פעל במיסתר. כחורשי-מזימות ותכנן. הוא הצהיר על עמדתו זו גלויות. ואף הודיע לעזר וייצמן מפורשות כי הוא פועל נגד מינויו. תוך הסברת מניעיו.

זה הרקע האמיתי ליחסים בין השניים, שמצאו ביטוי חיצוני בפרשת המגדיר רבין לאחרונה. זה גם מסביר מדוע הגדיר עזר וייצמן לאחרונה את אריק כך: "הוא נחש בעל שבעה ראשים. אתה עורף לו ראש אחד, אבל תמיד יש לו עוד ראשים".

(המשך הפירורה בגיליון הבא)

כמשפחה אחת. ניצבו יחד מול המוות. הכירו זה את זה מקרוב, על כל החולשות הקטנות שאין לגלותן בהיכרות שטחית. זהו הרקע לתופעה שהתגלתה רק לאחר רונה: שמפקדי אותה יחידה מהוללת ב- עבר מתבטאים זה כלפי זה כאילו לא שירתו יחד באותו צבא.

צריך להכיר רקע זה מקרוב כדי להבין מדוע התבטא חקה בצורה כל כך חריפה כלפי אריק שרון עם פרישתו מצה"ל לפני שבועות מיספר. ומדוע ציפה כי מוטה גור, בתפקידו כרמטכ"ל לא ישבע נחת מאריק, שיחפש את ההזדמנות הראשונה כדי לת- קוף אותו ולבקד אותו.

חקה, שיום בעצמו את הראיונות לי עתונות עם פרישתו, לא סיפר מה הוא הרקע לכך שהוא עצמו אינו יכול לעבוד על גל אחד עם מוטה.

נחש בעל שבעה ראשים

מעניין, שהביקורת כלפי אריק בקרב מפקדים בכירים בצה"ל לשע- בר, היא כמעט בנוסח אחד. גם רבים מיריביו המושבעים ביותר יודו כי כלוחם וכאיסטרטג הוא גאון צבאי. אולם כולם שוללים את יחסי-האנוש שלו. אין ספק כי מה שגרם לכך היא תכונתו של אריק לומר לאנשים בפנים את דעתו

המפקדים בתיכנון ובשיקולים. כיוון ש- חבורת מפקדי הצנחנים היתה מורכבת כולה מלוחמים צעירים, בני אותה שיכבת גיל, מוכשרים כולם ואמביציוזים בצורה בלתי רגילה — לא יכלו לסלוח לו על כך. אריק לא עשה זאת מחוסר התחשבות. היתה לו אידיאולוגיה שלימה מדוע חייב המפקד הבכיר להחליט את ההחלטות הי מכרעות בעצמו, ולחייב את כל השאר לציית לפקודותיו.

טענות מסוג אתר הופנו כלפי אישיותו של אריק כמפקד. אריק לא היה חס על מפקדיו. "הוא ממש התעלל בנו" אמר אחד מהם לימים. הוא היה תובע מהם ביצוע מושלם של ההוראות. כשהיה מגלה שאחד מהם התרשל, או לא מילא את פקודותיו כנדרש, לא חס עליו, היה מת- פרץ כלפיו בפומבי. מטיח בו מלים קשות. כל אחד ממפקדיו עבר למעשה מיקלחת מעין זו פעם אחת או יותר, כשהוא מלווה באיומים על סילוק מהחטיבה, שהיתה אז גאות צה"ל.

קל להבין מדוע לא היה אריק אהוד דווקא בקרב מפקדי הצנחנים. במיוחד היו יחסי קשים עם חקה ועם מוטה. חקה היה בבחינת נטע זר בחטיבה. הוא הובא אליה על-ידי משה דיין. בומנו, היה חקה ראש המטה של דיין כשזו כיהן כאלוף פיקוד הדרום. הוא חולבש על אריק בניגוד לר- צונו, ואריק סבר כי דיין מינה אותו למע-

של יחידת הקומנדו 101, היה בלתי מקובל על קציני גדוד הצנחנים, שעמד להפוך לחטיבה. הם איימו לפרוש מצה"ל ואסילו תיכננו תוכניות להגר לקנדה ולהפוך שם למכבי-אש ומוצנחים. רוב המפקדים אמנם פרשו.

עתה נראה היה כי עומדים להחזיר לי אריק כגמולו, אלא שהפעם עמדו לעשות זאת אנשיו שלו.

כך, "דוכא" המרד

ה התקוממות נגד אריק לא הגיעה לכלל ביצוע מעולם.

הקושרים משכו ומשכו את תוכניתם עד שבסופו של דבר נודעו פרטי המזימה לאריק. או עמדה בפניו הברירה: לא להגיב, להתעלם מהנעשה ולהמתין עד ש- ינסו הקושרים להוציא את תוכניתם אל הפועל, או לזמן אותם ולחסל את ההת- ארגנות נגדו בעודה באיבה.

אריק בחר בדרך השנייה. הוא הזמין אז שני קצינים מחוץ לחטיבה. היו אלה אהרון יריב, שכינה אז כראש-המטה של פיקוד המרכז ואברהם טמיר, מי שהיה גם הוא קצין בכיר בפיקוד המרכז, וכיום אלוף, ראש אגף-התכנון במטכ"ל. בנוכחות שניהם זימן אריק את כל הי קצינים המדרים לשיחה, גילה להם שהוא

מדי אתה,

ברוך ג'מילי - החייזר מאחרי הפיזמה? בתו

מגיע הביתה בווספה שלו. השירות של מגווע הווספה היה אסימון להרגיש רע. כולנו היינו תמיד בבית, כי אבא עלינו לצאת החוצה. הוא היה נכנס, מלטף ב את עשרות התמונות של הנשים העירומות על על קירות הבית ומחפש את ההזדמנות להשתולל כשלא היתה לו הזדמנות כזאת, הוא היה פרץ סתם. הוא היה שובר חלונות, זורק ריז ומרביץ לי ולאחותי מכורצת. אחר כך הוא לוקח את אמא לחדר השני, ומכה גם אותה. זה היה בימים שהוא היה חוזר הביתה בעל נורמליות. אבל היו הרבה פעמים שהוא היה להעיר אותנו כדי לערוך את הסצנה הזאת, כל היה חוזר בשתיים אחרי חצות, ולנו היה ברור ל חזור או מאשה או מנשים אחרות. אבא אפילו טרח להכחיש זאת. אבא מעולם לא קנה לי או לאחותי מתנה. כש יוצאות איתו לרחוב, הוא אף פעם לא קנה לנו א

של ג'מילי, ואנחנו יודעות בדיוק מה הוא שווה. אבא הכיר את אמא כשהיא היתה בת 16. היא למדה או במשק הפועלות בפתיחת תיקוה, והגדר של משק הפועלות גבלה עם הכית של ג'מילי. למרות כל החיזורים שלו, כך אמא מספרת היום, היא לא רצתה להתחתן איתו. אבל הוא עשה עליה ועל ההורים שלה רושם רב, כאשר היה נוסע לנסיעות להביא משם את אמא שלה במכונית. זה היה אז דבר נדיר, ובכלל, הוא השוויץ והבטיח כל טוב. אחרי שהם התחתנו, התחילה להתעללות של אבא וסבא באמא. אמא סיפרה לנו איך היתה מקבלת מכות גם מבעלה וגם מאבא שלו. פעם אחת, כשאבא לא היה בבית, סגר אביו את צינור המים, כשהיא היתה באמצע מיקלחת. אמא היתה צריכה להתחנן בפניו, עירומה, שיפתח את ה צינור. אמא שלי לא ממישפחה פשוטה כמו אבא. אלא ממישפחה חבשית, עם כל האצילות שמתחייבת מזה, וקשה לתאר איזו עוגמת נפש זה גרם לה.

מכות

רצח

כ שנוצרה אחותי הבכירה הפציבה, התגייס אבא לצבא הבריטי, וכדי שיוכל לברוח לחו"ל הצהיר או שאיננו נשוי. רק לבלתי נשואים היה הצבא הבריטי מאפשר לנסוע לחו"ל. התוצאה היתה ש אמא נשארה במשך שנה וחצי עם תינוקת, ללא כל מקור פרנסה. כשהוא חזר, הם נאלצו להינשא בשנית, כדי להוכיח ל בריטים שהם נשואים, וכדי לקבל כסף. אבא תמיד משוויץ בזה שהיה רס"ר ידוע ואחר כך קצין מפורסם בצבא. הוא היה הולך עם השפם הגדול שלו, ועם המקל, וכולו אומר מיליטאריזם. אבל ה אמא היא שהוא היה פחדן גדול, ואת כל הרס"ריות שלו הוא הראה רק בבית, על שלוש נשים: אישתו ושתי בנותיו. אמא מספרת כי ב-1948, כשכולם התגייסו ל מלחמה, אבא נכנס מתחת למיטה. הוא היה פשוט משתמט. אמא כל כך נפגעה מזה, עד שבפעם הראשונה בחיים שלה

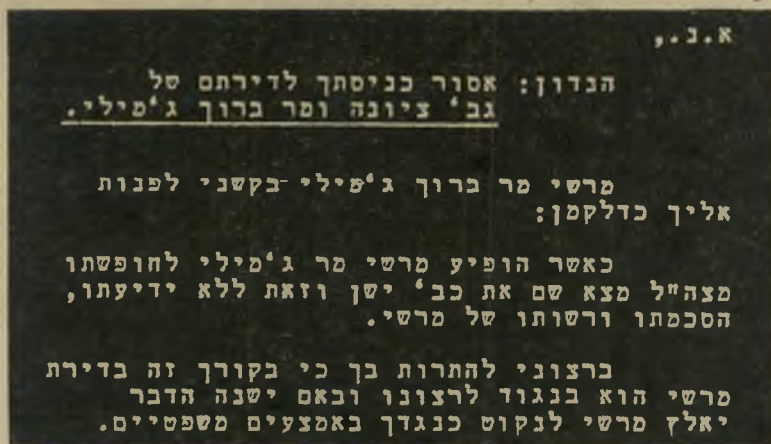

מאת נאורה ג'מילי

לאומי, ההיפך מגיבור וההיפך הגמור מ לאומי. הוא בכלל אפס מוחלט, ולי יש רשות לומר זאת, יותר מאשר לכל ילד ששר את השיר עליו ברחוב, יותר מאשר לכל עיתונאי שמראיין אותו ואפילו יותר

מ אז יומיה עצמאות אני לא מוצאת לעצמי מנוח. לא איכפת לי שבחרו שיר בלייך גרוע למקום הראשון בפסטיבל הזמר. איכפת לי רק שנושא השיר, ברוך ג'מילי, הפך להיות גיבור לאומי. שרים עליו, כותבים עליו בעיתונים, מראיינים אותו לרדיו, עושים ממנו ממש גיבור לאומי.

אני לא רוצה להתבטא בגנות, אבל אותו ברוך ג'מילי הוא בדיוק ההיפך מגיבור

מיכתב לחתן

צילום מכתב אותו שלח עורך הדין של ג'מילי, צבי רוזן, אל בעלה של בתו, שבוע לפני נישואיהם. בו היתה בו שלא ילון בבית שבדראשון לציון, בו התגורר הזוג הצעיר אצל אם הכלה.

מאשר לשלמה ארצי, שכתב עליו את השיר. אני בתו — ואני מכירה אותו יותר טוב מכולם. אם הייתי רק סתם מכירה אותו, זה עוד היה בסדר. אם הוא היה רק אבא, כמו כל האבות, בוודאי הייתי גאה בו היום, עם פירסומו הרב. אבל אני אחותי ואמא שלנו, היינו במשך שנים רבות נושא להתעללותו

נאורה ג'מילי ביום נישואיה. אבא היה בחתונה שלי בדיוק דקה, ומיהר אל בחורה.

הכלה

ברוך ג'מילי?

כשהיא חיתה בת 16 היה לה חבר שלא מצא חן בעיניו, רק משום שהיה קיבוצניק, ממוצא פולני. אבא הכניס לחפציבה מכות"ר צח, ו"שיכנע" את החבר לעזוב אותה. היא הלכה להתלונן במישטרה, אבל כמו בפעמים הקודמות, זה לא עזר, כיוון שאבא, שהיה נוסר, רס"ר זמוכס, הצליח לבטל את כל התלונות בעזרת החברים שלו.

לחתונתה של חפציבה, שהתחתנה עם בחור אחר, הוא בכלל לא בא. כשנולדו לה ילדים הוא אפילו לא שלח פתק. לפני כשבועיים נפטרה בת-אחותי, דנה בת 4, ממחלה ממארת. כל המיטפת באו לנחם אותנו. סבא של דנה לא בא.

הגט

המיוחל

ל פני כשש שנים עזב אבא את הבית סופית, והלכתי הגירושין בינו לבין אמא נכנסו להילוך-גבוה.

אז הכיר אבא בחורה צעירה, ממוצא כורדי, שהתאהבה בו, ועבר לגור איתה. לא ידענו אם זה רציני או לא. אבא היה מסתובב עם המון בחורות ופעם אפילו פירסם כתבה בהעולם הזה, עם תמונות על כל הבחורות שלו, וציין אפילו את כתובת דירתו, כדי שיבואו לשם בחורות. אבל עם הבחורה הזאת, שקוראים לה יפה, והיא אחות מעשית במיקצועה, הוא נשאר עד היום, ובינתיים נולדו להם גם שלוש בנות, אבל רק לפני שלושה חודשיים הוא נהנה שותף-סוף לאמא את הגט.

את הגט הוא הצליח לדחות כליכך הרבה שנים בגלל שנקט שתי שיטות. ראשית, היה מופיע כל פעם, לפני הישיבה של בית-הדין הרבני, מכניס לאמא מכות-רצח ומאיים עליה שלא תופיע לישיבה למחרת.

הייתי חיילת. שירתתי רחוק מהבית, וזה היה עלי-פי דרישתו המוחלטת של אבא. מהחברים שלו בצבא, והם שקבעו היכן אני אשבת. נישאתי לחייל, עולה חדש מצרפת.

שבוע לפני החתונה הגיע אל בעלי, קראו לו ג'ורג' ג'רבי, מיכתב מהעורך-דין של אבא. במיכתב הודיע עורך-הדין לבעלי, כי אם אבא יתפוס אותו עוד פעם ישן אצלנו בבית, זאת אומרת אצל הר הורים, הוא יפעיל נגדו אמצעים חוקיים. אבא לא היה אז בבית. זה היה באחת הפעמים שהוא הסתלק לחודשים רבים, בלי להודיע איפה הוא, ובלי להשאיר לאמא אמצעי-מחייה. בעלי ואני התגוררנו כמה ימים אצל אמא, וכיוון שהבית היה רשום גם על שמו של אבא, הוא יכול היה לשלוח מיכתבים מעורכדיין.

כמוכן שבעלי נעלב. אבל הוא עוד יותר נעלב מההופעה של אבא בחתונה שלנו. אבא, לבוש במיטב מדיו, נכנס האולם כמו רוח-סערה, הדביק לי נשיקה על הלחי, ולבעלי נשיקה על הלחי, ויצא כלעומת-שבא. אחר-כך סיפרו לנו כי במכונית המתונה לו חברה שלו.

אחר-כך נולד הבן שלי, הנכד הבכור של ברוך ג'מילי. הוא לא טרח כלל לבוא לבית, אמי-כי דאג ללכת לביתה של אמא ולקחת משם את הסדינים והחיתולים של הנכד. שאמא דאגה לשמור בשבילי במשך 19 שנה.

בעלי היה חייל ללא-מיטפתה, וכל גרוש היה חשוב לנו. להתחיל עם ילד ללא חיתולים וסדינים, זה היה בשבילנו אסון ממש. מיספר חודשים אחרי הולדת הילד, נהרג בעלי בתאונה. את ימי האבל עשיתי אצל אמא. אבא היה מופיע אז, רק כדי לפתוח את הרדיו בקוליקולות, כדי להפוך לנו את האבל.

גם אל אחותי הוא לא התייחס טוב.

לדוגמה. מה מסתתר

תחת תשובה מדהימה

כוס סודה. את אחותי הוא זרק מהבית, רק בגלל שהיא אהבה חלב. אבא היה כליכך קמצן, עד שלא עישן, לא שתה ולא שיחק קלפים אף פעם, למרות שזה התאים לו. הוא טען שהחלב שהיא שותה בכמויות כליכך גדולות עולה הרבה כסף, ושכמויות להוציא את הכסף הזה, מוטב שהיא תצא לעבוד. זה היה כשחפציבה חיתה בת 15.

בגיל חזו היו לחפציבה, וגם לי, כשר מלאי לי חמש-עשרה צרות עם אבא. לא היינו יכולות להביא הביתה חביות בנות-גילנו, כי אבא היה מנסה להתעסק איתן. פעם, כשקראתי לו ברחוב "אבא", בנוכחות אנשים, הוא נתן לי ססירה וצעק עלי שמהימים והלאה אקרא לו רק ברוך. אחר-כך, כשהיינו כבר מבוגרות, הוא בא בטענות מדוע אנחנו לא קוראות לו אבא. אני התחנתי לפני חפציבה, עוד כש-

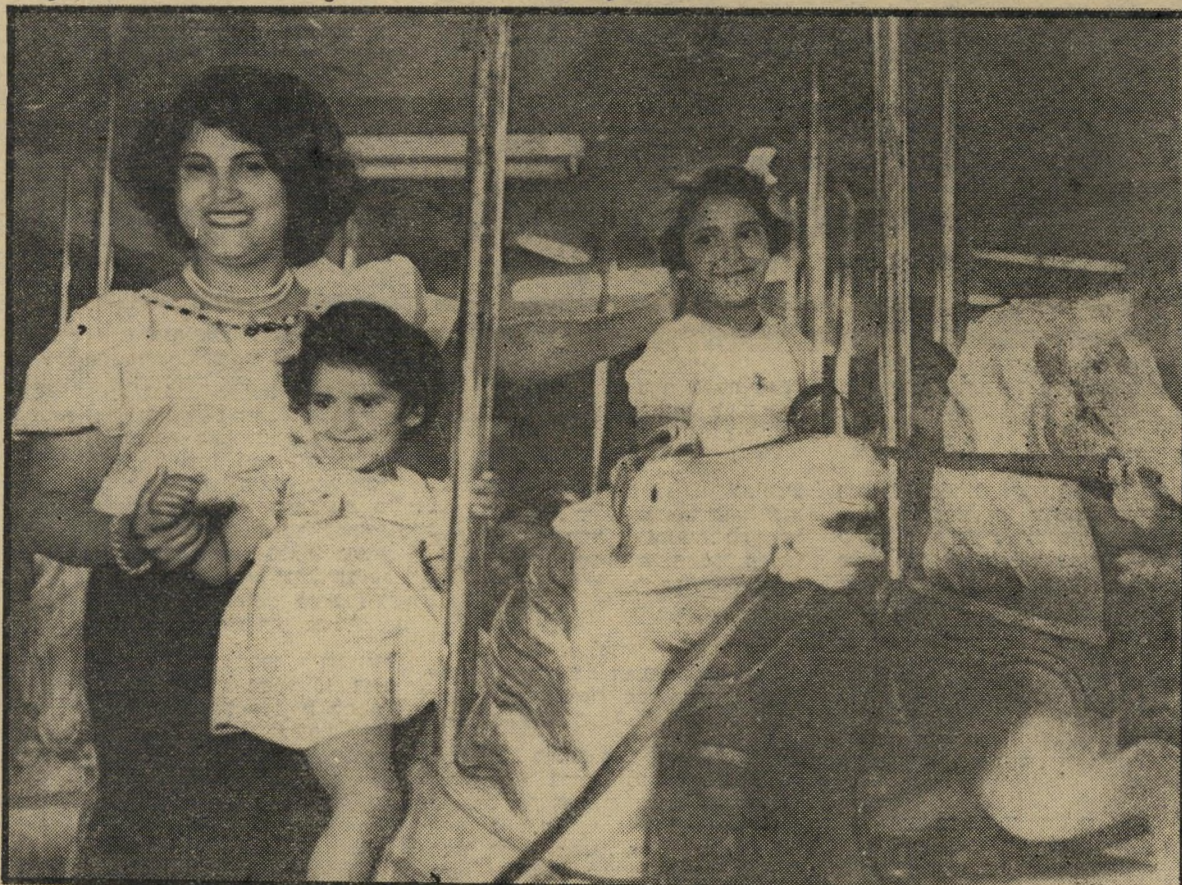
המוכס

ברוך ג'מילי, במדים מצוחצחים של איש-מכס, בתמונה שלח לבתו למזכרת.

השיטה השנייה: הוא היה בא אל אמא הביתה, נשכב על הריצפה ומתחיל לבכות. אמא שלי אשה רחמנית, והיא היתה מא-מינה לו בפעם האלף ואחת, שמעכשיו יהיה הכל בסדר, ולא מופיעה יותר בבית-הדין הרבני.

ברוך שבמשך כל אותן שנים אמא זכתה לראות ממנו רק פרוטות מועטות למיחייתה, וגם עכשיו, אחרי שהוא כבר נתן לה את הגט, נתן לה רק סכום חדר-פעמי של 20 אלף לירות.

זהו ברוך ג'מילי, שכל הארץ חושבת אותו לגיבור לאומי, שיבואו כולם לשאול אותו, ואני אספר להם, מיהו באמת. "העולם הזה" פנה אל ברוך ג'מילי והציע לו להגיב על כתבה זו. תגובתו תפורסם בגיליון הבא.

כ־20 שנה, למרות שציונה התגרשה מבעלה רק לפני כשלושה חודשים, יש לג'מילי עוד שלוש בנות מאישתו האחרת. נאורח מספרת כי אביה נהג להכות את בנותיו ואת אישתו מכות-רצח.

ציונה ג'מילי, איש-תו-לשעבר של ברוך ג'מילי, עם שתי בנותיה, חפציבה ונאורה, בתמונה מלפני

המישפחה המוכית

סגן ראש-העירייה חשוד!

יד לפה! אוריאל פלאח (יושב למטה, באמצע) בישיבה בה הוקמה הקואליציה החדשה של גח"ל והמפד"ל. הישיבה הייתה הסוערת ביותר בתולדות בת'ים, כיוון שקודם היה צפוי כי המפד"ל יצטרפו לקואליציה עם המערך.

ולחל את פלאח, יש לחזור חודשים אחדים לאחור.

לקראת הבחירות האחרונות לי עיריית בת'ים (דצמבר 1973), מסרה גם המפד"ל את רשימת נציגיה. לפי הרשימה הפנימית למועצת הסניף, קיבלה רשימת הצעירים 36 אחוזים מקולות הר מצביעים, מנהיג הסיעה היה דניאל ורמוס, ומישהו אוריאל פלאח, שחזר בינתיים מחו"ל.

את המקום השני השיגה הסיעה המרכזית, של השר זרח ורהפטיג, שנציגה הר מקומי היה ניסים חרמון, ואילו המקום הר שלישי — סיעת למיפנה, שנציגה היה יצחק טורק, שתיהן חזרו גם בעירייה הר קודמת. מועצת הסניף החליטה כי המועמד הראשון שלה יהיה דניאל ורמוס, השני

חבילות הסעד לילדים נעלמו ללא הסבר

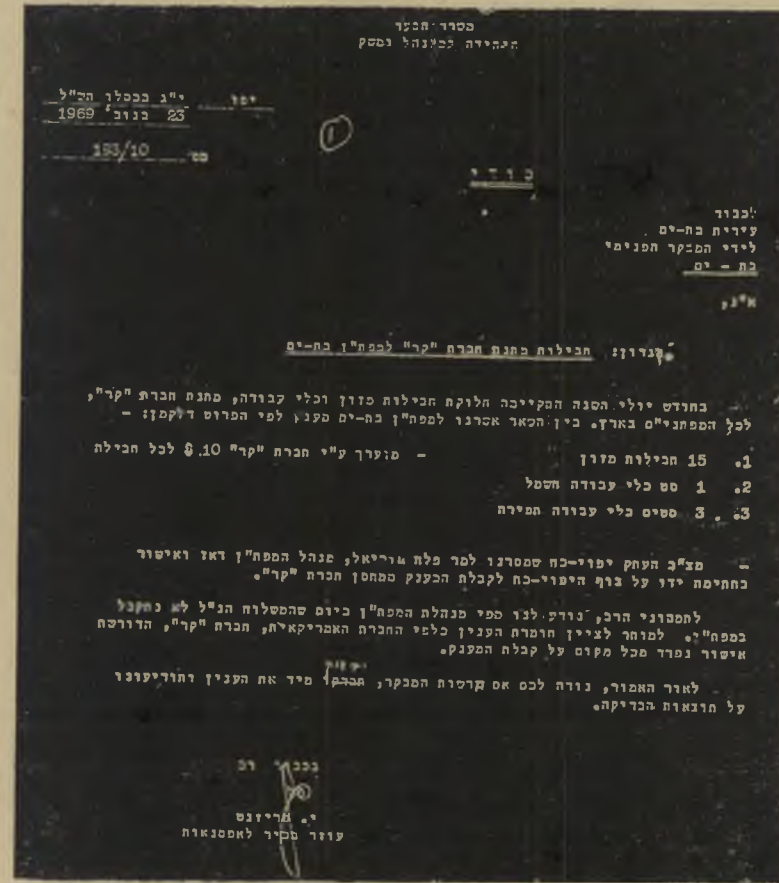
נסים חרמון והשלישי יצחק טורק. החלטת זו פורסמה ברבים, הוגשה כחוק למישרד הפנים.

ימים אחדים לפני הבחירות הודיע יצחק טורק, כי אם לא יקבל את המקום הראשון — יפרוש מרשימת המפד"ל וייעצ ברשימה עצמאית. לנוכח איומיו אלה נעשה הסכם בתוך סיעת הצעירים לסיעת למיפנה. ורמוס התפטר מן הרשימה, וטורק הוכנס במקום הראשון, כנציג הצעירים. בתמורה קיבלו הצעירים מסיעת למיפנה מקום מקביל ברשימת עיריית צפת.

עתה ביקשו הצעירים מן המועמד השני, חרמון, כי יוותר על מקומו לטובת פלאח, שהיה מזכיר הסניף של המפד"ל. לאחר תקיעת כף בין חרמון ופלאח, בה התחייב פלאח כי אם לא ייבחר שלושה נציגים של המפד"ל לעירייה, המונה 21, הוא יתפטר לטובת חרמון — הסכים חרמון להתפטר.

לאחר הבחירות התברר כי רק שני נציגי המפד"ל נכנסו לעירייה. לעומת 10 של המערך ותישעה של גח"ל. חרמון תבע מפלאח כי יתפטר, לפי ההסכם, שנערך ביניהם, אך ראשי הצעירים, זבולון המר, יהודה בן-מאיר ודניאל ורמוס, ביקשו ממנו לוותר על תביעתו. הסכימו: הם טענו כי בדעתם לעשות קואליציה עם גח"ל, ולא עם המערך, וכי הם יודעים שחרמון וסיעתו יעדיפו את המערך.

חרמון סירב לוותר, תבע את פלאח לבית-דין רבני על הפרת הסכם. בית-

סודי! זהו תוספת ששלח פקיד בכיר במישרד הסעד אל המבקר הפנימי של עיריית בת'ים. מסקנות המבקר הפנימי מהוות תוספת חסוי עד היום, וגם ראש-העירייה לשעבר של בת'ים, מנחם רוטשילד, טוען כי לא ראה אותן.

המערך והמפד"ל. ראש העירייה דאז היה מנחם רוטשילד, מי שהסביר בימים אלה כי נמנע מחקירת המיקרה אז כיוון ש פלאח כבר היה בשליחות בחו"ל, ולכן גם לא העביר בזמנו את התומר למישטרה.

כך נקברה הפרשה, בגלל שיקולים מפ- לגתיים, ונדמה היה כי תישאר קבורה לש. ילדי המוסד אומנם לא קיבלו את המגיע להם, אך כנראה לא הצריך הדבר, לדעת ראש-העיר, חקירתו של עסקן צעיר ומבטיח, כמו פלאח, ולסכן עקב כך את חקאליציה. כך שקטו הכל, למשך חמש שנים תמימות.

הפרה צפה ועלתה מחדש, בימים אלה, בגלל תביעת שתגיש למישטרה אחד מ- נאמני מוסדות העבודה בבתי-ים — אך היא לא צפה מעצמה.

על-פניית לחצין ערדע החליטה מילטנת העברת לשלוח תיקים ישנים ומסווגים

מישרד-הסעד כי המענק של קאר לא הגיע כלל אל המוסד. ב-23 בנובמבר אותה שנה שלח העורר הבכיר לאפסנאות במישרד- הסעד, פרינוט, מיכתב אל המבקר הפנימי של בת'ים, ובו תיאור המיקרה ובקשה לחקרה.

כתב פרינוט: „למותר לציין חומרת הר עניין כלפי החברה האמריקאית, קאר, הר דורשת אישור נוסף מכל מקום על קבלת המענק“.

בעיקבות מיכתב זה ניסו מפקחי מישרד- הסעד לבקר במוסד ולערוך ספירת-מלאי. במיכתב אל פרינוט, מיום 26 בדצמבר 1969, כתב המפקח ג. הרשטיק כי ניסה לבקר במוסד מסתין, אולם עיריית בת'ים נתנה הוראה לא לשרד ספירת-מלאי, ולא לנהל רישומים — לא באפסנאות ולא בכספים.

באותה עת שלשה בתי-ים קואליציה של

מח אמוך לעשות אורח שנודע לו על אפשרות קיומו של מעשה פלילי? החוק הוא מדויק וברור ביותר: חובה עליו לדווח מייד למישטרה, ואם לא ידווח, הרי הוא עצמו עובר על החוק. זהו לשונן חיבשה של החוק.

אולם נראה, כי יש שיקולים שהם מעל לחוק.

כמו, למשל, כאשר חושדים בסגן ראש- עירייה באי-סדרים, ואולי אפילו בגניבה. החוק הוא חוק, אבל כאשר הנחשד הוא

מסל זוהר ויגאל לביב

חבר אותה מפלגה של החושדים — אז נעצמות העיניים. וכשמדווחים לראש- העירייה על התשדות, דאז סוגר את התיק. אחרי הכל, השיקולים הקאליציוניים משחקים תפקיד חשוב.

גניבות יש הרבה במדינה, אבל דומה כי מיקרה כזה טרם קרה.

בעיר בת'ים פועל מזה שנים מיפעל- תעסוקה לנוער, אחד מרבים במישרת מסתין, מוסדות אלה הוקמו על-ידי מישרד- הסעד במטרה לשקם נערים הסובלים קשיי הסתגלות. כשליש מן הילדים הלומדים בר מוסדות אלה אנאלפתיים, כולם מפגרים בהשכלתם, מרביתם מיקרי-גבול מבחינת התפתחותם השכלית.

אחת מקריהאור בחייהם של ילדים אלה היא החברה האמריקאית קאר, הר מחלקת לנוקקים מזון ומיצרכים שונים, חיים. בחודש יולי 1969 חילקה קאר חבני לות-מזון ולתעבודה לכל המסתנים בר ארץ. בין אלה היה גם המוסד בבתי-ים שמואל דאז היה אוריאל פלאח, מראשי הצעירים של המפד"ל, ידידו ובא-ביתם של זבולון המר (סגן שר-החינוך לשעבר) ו- דניאל ורמוס, מנהיג הצעירים בבתי-ים.

נציגי מישרד-הסעד מסרו לידיו של פלאח 15 חבילות-מזון בשווי 10 דולר החבילה, וכן מערכת כל-י-עבודה לחשמל ושלוש מערכות כל-י-עבודה לתסירה. פלאח אישר את קבלת המענק בחתימת ידו.

עבור כמה חודשים עזב פלאח את המישרת, יצא בשליחות ציבורית ל- צרפת. בביקור שיגרתי בחודש נובמבר אותה שנה, במוסד בבתי-ים, נודע לראשי

נחום . יום-הולדתו ה-65 של מזכיר מועצת פועלי תל-אביב-יפו אורי אלי כרם. אלפרט, יליד פולין, למד בישיבה ובאוניברסיטת ירושלים. היה מפקד בי הגנה בירושלים ובתל-אביב, חבר מועצת ההסתדרות, חבר מרכז מפלגת העבודה וחבר מועצת המנהלים של האופרה הישראלית והתיאטרון הפילהרמונית.

נחום . יום-הולדתו ה-38 של הכלכלן מרדכי ברגר, מנהל נמל אשדוד, הינמצא עתה בשנתלימודים בחו"ל. ברגר, יליד חיפה, סיים את לימודיו בטכניון בירושלים. בעבר כיהן ברגר כאחראי מטעם משרד הפיתוח על איזור אילת והערבה, כיועץ כלכלי במשרד הפיתוח ומנהל נמל אילת.

נחום . יום-הולדתו ה-62 של ד"ר אברהם ברימנחם, ראש עיריית נתניה. ברימנחם, יליד גרמניה, קיבל את הדוקטורט שלו בלימודי מיספטיס. בעבר היה חבר קיבוץ גבעים, מזכיר מועצת פועלי נתניה וסגן-ראש העיר בתקופה בה היה עובד ברעמי ראשיהעיר. בבחירות האחרונות הצליח להרכיב קואליציה כנגד בן-עמי.

נחום . יום-הולדתו ה-57 של אחד ממנהלי יצחק, המהנדס יהושע גירון. גירון, בן למשפחה ותיקה בארץ, היה אלוף-משנה בחיל-האוויר, ואחרי פרישתו פנה לעסקים פרטיים. רעייתו, רותי גיר לוי, הינה, ניסתה בהתקפת המרצחים על נמל-התעופה לוד.

נישאו . פנחס רוטנברג, נכדו של הזקן-מנהלים. אבי מיפעל החשמל בארץ, פנחס רוטנברג, ודליה קורדובה, בטכס שנערך בחוגי-המשפחה, בחווילה בצלה.

נולד . בן-בכור לעורך עמודי-הפנים של מעריב, עירי דיסנצ'יק, בנו של העורך הראשי של הצהרון אריה ("ציק") דיסנצ'יק, ולרעייתו הדוגמנית בתיה.

נולד . לשלמה ("מומו הגדול") יעקובוב (40), לשעבר מלך הג'ז של שכונת התקווה, וכיום בעל בית-ספר לנהיגה, בן שישי.

הוקם . עליידי המפיץ הראשי של מטילת הפלא סקוטס-ברייט בארץ ברונז לנרסברג, עליידי הפרופסור לארכיאולוגיה באוניברסיטת תל-אביב סא"ל (מיל.) מרדכי יצחק, ותלמיד אותה אוניברסיטה מיכאל מנר, ועד ציבורי למען יצחק רבין כראשי-המשלה.

אושפז . בשנית במרצות חשבוניות האחרונים, נשיאה השלישי של מדינת ישראל זלמן שז"ר, בבית-החולים הדסה בירושלים, כשהוא סובל מדמיום באיזור הקיבה.

פרש . מתפקידו כמהנדס עיריית תל-אביב אלוף-משנה ירחמיאל דורי, מי שהיה קצין-הנדסה-ראשי של צה"ל ובנו של הרמטכ"ל הראשון, רב-אלוף יעקב דור. דורי, אשר מונה לתפקידו לפני שנה, עליידי ראש העיר הקודם של תל-אביב, יהושע רבינוביץ, הספיק לכהן בו רק חודשים אחדים מאחר שבילה בחו"ל שלוש שנה חודשים בלימוד בעיות עירוניות, ואחר-כך נסע שנית לחו"ל, מטעם החברה המשותפת לעיריית תל-אביב ולמשרד התחבורה, נתיבי איילון. במקום דורי מונה אחד העובדים הוותיקים של מחלקת מהנדסי-העיר, אפרים מרק.

פרש . לגימלאות שופט בית משפט השלום בתל-אביב ד"ר נחמן יעקובוב, אשר שימש כשופט אף בארץ-הולדתו גרמניה, ועם עלותו ארצה עבד במשרדי פרקליט מחוז תל-אביב קודם שמונה כשופט. יעקובוב קיבל פירסום רב בגרמניה לא-מכבר, כאשר עורר-דין גרמני ביקש לפסול את עדותו כנגד פושע נאצי שהועמד לדין. בנימוק שיעקובוב הוא יהודי.

נפטר . בירושלים, בגיל 71, הד"ר ארנו כוזם, יליד גרמניה, שעלה לארץ לפני 40 שנה. היה ממונה על רכוש היישוב בממשלת המנדט, רשם כללי בבשר-המשפטים אחרי הקמת המדינה ומי שהיה משנת 1962 מנכ"ל משרד מבקר המדינה.

המפלגה הדתית הלאומית

בת-ים

כח צעיר

יחזקאל מורדכי

יהושע גירון

עליה גירון

להנהלת העיר

כוח צעיר, שיטה חדשה
של המפד"ל לעיריית בת-ים. כאשר נקראו הבחורים לתת את פלאקאם הבחירות יחברו שהשיטות החדשות הן חכמים והונאה הדדית, תוך אי-כיבוד הסכמים. באמצע פלאק, משמאל המאשים נסים חרמון.

יופיה-שבוגות, הם קלון? על כך חלוקות הדעות.

החוק של פקודת העיריות יודע היטב לאסור על חוללה-רוח, או שטר, או עובד-עירייה, לשמש כנבחר ציבור. אפילו ל-פושט-רגל אסור לכהן בעירייה. אבל לגבי עבירות פליליות, מסתפק החוק במשפט הסתום: עבירה שיש עימה קלון.

בבית-הסטל, במיבצר המפד"ל בתל-אביב, לא ימתינו עד לתום ההליכים הרשמיים. שם ידרשו את הדחתו של פלאק ככר עם הגשת כתב-האישום. ואם הצעירים לא יסכימו לכך, הרי ממתנים עדיין תיקים נוספים הקשורים בשליחתו של פלאק בחו"ל. כאשר מבקש המערך לעשות חש-בנות, ידו מתארכת מאוד.

יוכל להמשיך בעבודתו רק אחרי שהורשע בעבירה שיש עימה קלון. מה פירוש המונח "קלון"? כמה מטובי עורכי-הדין בארץ נבוכו מאד לשמע ה-

אחרי שהאיש בגד בשותפיו, נחשך התחד

שאלה, והסכימו כי הרשעה על דריסת אדם, למשל, היא עבירה פלילית שאין עימה קלון. האם איסורים כספיים, או

הדין, בראשות הרב י. קולין, ערך כמה ישיבות. פלאק סירב להופיע אליהן. בלתי-ברירה הוצא נגדו כתב-סירוב.

הוצאת כתב-סירוב כנגד אדם דתי, כמה כפסילתו בעיני הציבור, והיא פסק חמור ביותר. במקביל גם הפעיל חרמון את מוסדות המפד"ל, לכפות על פלאק פרישה מן העירייה לטובתו, תוך מימוש כתב-הסירוב הרבני.

ראשי המערך המתינו כל העת לתוצאות הדין הרבני. כאשר נוכחו כי הצעירים מסרבים לקיים את הוראות בית-הדין הרבני (ויחד עם זאת לדרוש ממיפלגתם לקיים את הוראות בית-הדין הרבני ה-עליון לגבי כניסת לממשלה), החליטו לתור ציא את התיקים שעמדו נגד פלאק, ור-לחשוף אותם.

באחרון של חמש שנים תמימות הוגשה התלונה למשרטה, בכוונה ברורה: הרשע-תו של פלאק בעבירה שיש עימה קלון תפסול אותו לכהונה בעירייה, ואז ייכנס נסים חרמון, שיצטרף למערך, אשר יקבל כך חזרה לידי את הרוב בעירייה.

י גאז מרכוס, ממלא-מקום דובר מיש-טרט מחוז תל-אביב, היה נכון לאשר כי: "מישטרת חלון סיימה את החקירה בדבר התלונה, שהוגשה נגד איי-הסדרים בעבודתו של אוריאל פלאק בשנת 1969. החומר הועבר לפרקליטות מחוז תל-אביב."

העניין הושחק - כדי לא לכגוע בקואליציה

לדבר עם עיתונאים, והוסיף: "תפרסמו מה שאתם רוצים!"

ראש עיריית בת-ים הנוכחי יצחק וולקר ססגנו הוא שחקן עתה על חשד זה, סירב להגיב כלל. ואילו פינחס אילון, יושב-ראש מרכז-השילטון המקומי, הסכים רק לגלות כי כאשר מתנהלת חקירה נגד עובד, על עבירה פלילית, משעים אותו מן הי-עבודה. באשר לניבחרים, הוא אינו יודע מהו הנוהל.

לעומתו, היה דובר משרד-הפנים, יצחק אגסי, מוכן לאשר, כי נבחר לעירייה לא

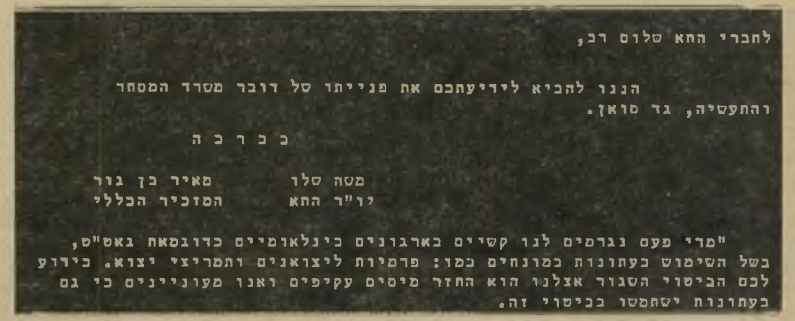
הסנדק
ראשי-העירייה לשעבר של בת-ים, מנחם רוטשילד, בטכס ברי-תמילה בו שימש כסנדק. רוטשילד העלים את החשדות על הגניבות במוסד-הסעד בבתי-משך 5 שנים, ורק עתה, לאחר שהמפד"ל הצטרפו לגח"ל, הוא מוכן לדבר.

המשלה מבקשת את עזרת העיתונות כדי לרמות את המדינות הזרות

האם מותר למדינה לעזור לאנשי העסקים שלה לרמות? התשובה הברורה שלילית. אבל בישראל, נראה, הכל מותר, ובעיקר כאשר מדובר בלרמות את הגוים — שהרי העולם כולו נגדנו.

רק לפני שבועיים התפרסם ברבים פסקדין של שופט בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, **בנימין כהן**, על מקרה בו התברר כי לפקיד משרד-המיסכר-הר-ה תעשייה ידוע שיצאנים מזויפים מיסמכים כדי להגדיל את הייצוא, והפקידים לא רק מעלימים עין, אלא תובעים את חלקה של המדינה ברווחים המוגדלים. קבע השופט: „לרמות מכס בחוץ-לארץ זו חרפה. ואף-על-פי-כן יש כניראה פקידים במשרד-המיסכר-הר-התעשייה, אשר במהלך ובתוקף תפקידם גולשים למעורבות במע- שים ניפסדים כאלה, ועוד תוך התיימרות לערב בהם את הממשלה שלנו.”

פסקדין זה זכה בעיתונות לסיקור צנוע בלבד, שכן איש אינו מתרגש ממעור- בות הממשלה בהונאות לצורכי ייצוא. אולם עתה באה הממשלה ומבקשת מאנ-

שיהעיתונות לעזור לה לטשטש מעשים כאלה. בימים אלה העבירה אגודת העי- תונאים בתל-אביב פנייה חתומה בשמה, אל כל הכתבים והעורכים הכלכליים, בה משטחת בקשת משרד-המיסכר-הר-התעשייה לא לחשוף הונאות ממשלתיות בייצוא. כידוע נותנת הממשלה עזרה ליצואניה, בניגוד לתקנות המכס עליהן חתמה, ולשם טישטוש היא מכנה עזרה זו בשמות רבים ושונים. עיתונאים אחדים קראו לילד בשמו, ועתה מבקשת הממשלה, בהמלצת אגודת העיתונאים, לא לגלות את ההונאה ברבים.

כאשר חתם משרד-המיסכר-הר-התעשייה על פנייתו, ודאי לא חשב כי מי שמב- קש לעזור לו ברמאות כלפי מדינה זרה, יתקשה למנוע מאזרחיו לרמות אות-עצמו. כאשר חתם המזכיר הכללי של אגודת-העיתונאים על המכתב, ודאי לא זכר את תקנות האתיקה של העיתונאים, המחייבות אותם לכתוב את האמת, ואת האמת בלבד.

נשירות מפאנ'לון בלווין-אפשטיין

לא עזרה לו לגיל לוי, מנכ"ל פאנ'לון אפריקן ביס-המלח, העובדה שרק לפני עשרה ימים התחתן עם הדיילת סנד" רה. הנהלת פאנ'לון החליטה כי הוא מפריז בהוצאות המלון (השייך לחברה) וסיימה במפתיע את החוזה שלה עמו. את המלון מנהל בינתיים **יהושע שפירא**, מי שקודם-לכן ניהל את מלון פאנ'לון אפריקן בבתיים, זה שעלה באש. פנייה ל**לורד גורדון**, מנהלו הקודם של מלון המיגדל, לנהל את המלון ביס- המלח, לא נענתה, למרות התנאים ה- מפתים: 5000 לירות לחודש, ועוד אש"ל ודירה בערד. הוא התמנה כמנכ"ל מלון הקאונטרי-קלאב.

נשירתו של גיל לוי היא האחרונה ב- רשימה ארוכה של עוזבי החברה. **לוי** רזון, סמנכ"ל החברה לענייני ביצוע נמ- צא במו"מ על עזיבה. **אהרון אלליר**, מי שהיה מנהל חטיבת-התעשייה ברסקו ואחר-כך עוזר מנכ"ל פאנ'לון, **אורי**

הבורסה

הקונה כיום את מניות עץ לבד, ה- רשומות בבורסה האמריקאית, יעשה תוך חודש רווח של כ-20%, אם יקנה בשערי המניות של היום, כלומר, פחות משישה דולר המנייה.

הסיבה: עץ-לבד תחלק דיבידנד של כ-1.40 דולר למנייה. הודעה על כך תימסר עד ה-15 ביוני, תאריך אחרון, לפי חוקי ארה"ב, בו יכולה עץ-לבד ל- פרסם מאזנים ולדווח על רווחיה. דיבי- דנד בשיעור כזה, על מנייה שמחירה כ- יום נע בין חמישה לשישה דולר, מבטיח רווח של לפחות 20%, תוך חודש.

בר-רצון, שוחרר מתפקידו. דניאל גריר, שהיה מנהל מחלקה ברשות-ה- חופים של מדינת ניו-יורק והובא לפני שנה לניהול רשת-המלונות של החברה בארץ, שוחרר מתפקידו.

רבי

ונס ההכנסה

בעיקבות פרשת הכנסותיו של הר- יצחק רבין בתקופת כהונתו כשגריר (90 אלף דולר הכנסה ממתן 50 הר- אות, וכן הכנסות נוספות ממתן חסות לבני-מיצווה) — נתבקש מינהל-הכנסות- המדינה לספק פרטים על נוהלי הצה- רות-הון של אח"מ.

המינהל השיב כי החוק מחייב, שכל אזרח המשתכר למעלה מ-24 אלף לירות לשנה חייב להגיש מדי-שנה דיווח-שבון למס-ההכנסה. החוק מחייב בכך גם שרים, חברי-כנסת ודיפלומטים. דובר המינהל הכריז, כי השרים וחברי-הכנסת אכן מגישים מדי-שנה הצהרה. אשר לדיפל- ומטים, הנוהג הוא שממתינים עד לשום- ארצה, עם סיום תפקידם, ואז הם מגי- שים דיווח-שבון לגבי התקופה כולה.

גפני - יו"ר איגוד המפיקים

באסיפה הכללית, הסוערת למדי, של איגוד המפיקים, התחוללה מתפיסה זוטא. בהנהלה החדשה יש רוב מוחלט לצניגי המפיקים הקטנים, אשר נציגם הבלוט, **וילי גפני**, נבחר כיו"ר ההנ- הלה. קודם שימש בתפקיד זה אפרים קישון, שנבחר עתה לתפקיד חדש — נשיא האיגוד.

באסיפה מתחו המשתתפים ביקורת על כך שהנהלת האיגוד מייצגת רק את מפיקי הסרטים, ולא את המפיקים עבור הסלווידה, או מפיקי סרטים מוזמנים. המפיק **רם רון** טען כי מרכז האיגוד, **יצחק קול**, שהוא גם מנכ"ל אולפני הרצל, מחזיק בעמדה בלתי-יציבה, בה הוא גם „דופק” את המפיקים כ- מנהל האולפנים, וגם מייצג אותם בהנ- הלת האיגוד. רם רון מתח גם ביקורת חריפה על פעולות ההנהלה, ובעיקר על החתקשרות עם **יהודית סלומון**, ש- תהיה נציגת האיגוד בלוס-אנג'לס. כן מתח ביקורת חמורה על קישון, ושאל מה הוא עשה בכלל למען המפיק הקטן. חברי ההנהלה החדשה הם: **וילי גפני**, ישראל רינגל, **רם רון**, מי- כה שגריר, צבי שפילמן, משה גולן ואפרים קישון.

תפקידם לא הצדיק החזקת רכב. גם בתחום הפיננסי השתפר מצב הדפוס. לעומת המצב הקודם, כאשר הסתובבו בחוץ שיקים ושטרות בסך 1.8 מיליון לירות, פדה הימלפארב את כולם וכעת הוא משלם בשטרות של לקוחות בלבד. במיסגרת המאמץ ליצימצום ההוצאות, החלה החרפת-יחסים עם העובדים, ש- הגיעה לשיאה באסיפה-כללית שנערכה בשבוע שעבר. האסיפה החליטה על ני- תוקי-מנע עם הימלפארב, ופנייה לכל ה- גורמים בבקשה להחליפו. כתגובה תת- כנסה מועצת-המנהלים של החברה ה- מאוחדת לפירסומים, והחליטה על מתן תמיכה מלאה להימלפארב.

20% רווח למניות עץ לבד

תביעה נגד מלון פלאזה

הוועדה המחוזית לבניין-עיר של תל- אביב החליטה לתבוע לזין את מלון פלאזה, על חריגה מאחוזי הבנייה. ה- וועדה אישרה למלון כ-400 אחוזי- בנייה, בפועל נבנו — למעלה מ-412%. בעיקבות החריגה של מלון פלאזה ביקש גם **חיים שיף**, הבונה את מלון דיפלומט ברחוב הירקון בתל-אביב, לא- שר לו אחוזים כדוגמת אלה של מלון פלאזה. הוועדה המקומית לבניין-עיר החליטה לאשר לו רק מה שהותר בזמנו כחוק למלון פלאזה, חיינו 16 קומות מלון בלבד.

במדינה

אורחים סביב העולם - באופנוע שני צעירים מסיירים בעולם — בעיקבות חסרת „אדם בעיקבות גורלו”

„הנה פיטר פונדה ודינס הופר!” צעקו עוברים-ישובים למראה צמד רוכבי-האופ- נוע המגודלים, שחצו בטיסה וברעם-מנו- עים את רחוב דיוגנוף בתל-אביב. בחמסין התל-אביבי ניראו הדמויות מוז- רות בתכלית, על מכסיה-העור השחורים והעבים, המגפיים ומיקסטוריה-העור הכב- דים והמבהקים שלהם.

לברוך מהשיגרה. הסטודנט וולטר מארסל ומהנדס-המכונות ביט ריינר, שני- הם ילידי שווייץ, החלו את מסע-האופנועים שלהם סביב העולם בקיץ שעבר. שני ה- הרפתקנים בני ה-21 מאסו בחיי-השיגרה שלהם בעיר-מגוריהם, ציריך, והחליטו לראות עולם ומלואו מבעד למשקפיה-רות. הם עזבו את שווייץ ויצאו לגרמניה, הולנד ודנמרק. אחר הגיעו לצרפת. סיירו בארץ, ומשם — העמיסו את האופנועים על ספינה, חצו את תעלת הלאמאנש והחלו מטיילים באנגליה ובסקוטלנד.

מיטענם האישי היה מצומצם ביותר, ורכושם החשוב היחיד — רישיון-נהיגה בינלאומי.

מן האיים הבריטיים חזרו לתקופה קצרה הביתה, לשווייץ, לשאוף רוח, ואחר יצאו למסעם הנוכחי — שישה חודשי דהירה על-פני מדינות הים-התיכון.

מסע זה, שהחל לפני כחודש ימים, נפתח באיטליה, ונמשך דרך חופי יוגוסלביה אל הרי מונטנגרו, אלז'יר ומרוקו. ומאפריקה — דרך נמל גיברלטר — לספרד, צרפת, לוכסמבורג, וחזרה לשווייץ. תוכניתם „לקפוץ” לתורכיה התבטלה, עקב המצ- באיור.

חיי-הרפתקה. „את הלילות בדרכים אנחנו מבילים באהל-סיירים שהבאנו אית-

אופנועים מארסל וריינר

אופנוע בלי חשיש

נו, סיפר ביט ריינר. „לפעמים אנחנו לנים במעונות-סטודנטים. בתרמילים האישיים יש לנו כירת-ישה, מגבות, כלי-הרצחה ו- מינימום של בגדים.

„לצערנו”, התודה בחיוך, „החברות שלנו פחדו להצטרף. הן מפונקות מדי.” את התיקונים באופנועים מבצעים ה- טיילים הנועזים במורדיהם. „מחיריה-דלק בישראל הם הגבוהים ביותר בהם נתקלנו עדיכח”, סיפרו, „אבל לפחות מקבלים אותנו כאן יפה מאד.

„בכלל, נראה לנו שאדיבות זה עניין של גיאוגרפיה. למשל, מטרייטט שבאיטלי- ועד דוברובניק שביוגוסלביה, קיבלו אותנו יפה. אבל מחרי מונטנגרו דרומה, פגשנו אנשים עניים מאוד וחסדינים מאוד.

במילחמה הבאה ינחתו הטילים על תל-אביב - מי יישאר בחיים כדי לתבוע את חקירת מחדל אי-הכוננות?

מדברי. כדי לספק מחסות לחלק מהאוכלוסיה, ייה, אנו זקוקים לעשרות מיליוני לירות. משמעות הדברים ברורה: במיקלט ציי בורי יש מקום ל-250 איש. להט רק מסיים בניית 26 מיקלטים, עבור 6500 איש, שבי בנייתם הוחל עוד בתקופה שקדמה לו, קודם למלחמת אוקטובר. הוא עצמו יתחיל בשנה הקרובה בבניית 14 מיקלטים ציבוריים נוספים, עבור 3500 איש. תוכניתו לגבי השנה הבאה היא לספק מחסה לאחוז אחד בלבד מ-300 אלף האנשים החשופים לסכנה. עבור בתי-הספר הוא יבנה 12 מיקלטים, כאשר קיימים 38 בתי-ספר ללא כל מיקלט והגנה!

ב דיקה עניינית יותר של מצב ההפקר, באמצעות מידע שניתן על-ידי

חיסכון של 4000 ל"י - ילד הרוג נוסף!

הממונה על משק-החירום בעיריית תל-אביב, גורברט זומספ, מעלה תמונה עגומה עוד יותר.

הנתון של 300 אלף איש חסרי-מחסה נכון לגבי שעות-היום, כיוון שבתל-אביב עובדים ומבקרים אנשים רבים מן החוץ. אולם, גם בהתייחס לאוכלוסיית-הקבע של העיר, המונה קרוב ל-400 אלף אורחים, יש במחסות כסוי רק ל-75% בקירוב של התושבים הקבועים. מכאן שבמיקרה של התקפה בשעה שלוש לפנות-בוקר, כאשר העיר ריקה מכל הזרים, ל-100 אלף מתושבי העיר הקבועים לא יהיה כל מחסה ומיקלט!

מצבם של אלה הגרים בשכונות הצפון-מזרח, טוב יותר. בנווה-אביבים או בתוכנית ל' יש לתושבים כסוי מספיק, ולמעלה מזה.

לא יהיה זה נכון לומר כי ראש-העיר אינו עושה דבר. גורברט זומספ מצביע על עובדות רבות המוכיחות כי נעשים מעשים. כך, למשל, בבתי-הספר שאין בהם מיקלט, ואין אפשרות לבנות מיקלט, יציעו למשרד-החינוך להנהיג לימודים בשתי מישמרות, כך שרק הכיתות בקומות ה' תחתונות יישמשו ללימודים. בית-ספר אחר יאמץ לו כמיקלט מרתף של מלון סמוך.

כיום מדובר ב-10 אלפים ילדים ללא מיקלטים, שמהם 7000 במקומות בהם ניתן לבנות מיקלט. לגבי אלה קיימת בעיה תקציבית חמורה. העירייה אינה רוצה, או אינה יכולה לבנות את המיקלטים ב-1500 לירות למטר בניה, ואילו העירייה אמורה להוסיף עוד כ-40% מהסכום מ-תקציבה. להט אינו מוכן לכך, ומסגין את שר-החינוך במכתבים החובעים תקציבי בים מוגדלים.

כאשר תקום ועדת-חקירה, אחרי ה' מילחמה הבאה, יוכל להט להראות כי כתב מכתב לשר-החינוך, שחורע-לגבי לבן, וכי הוא היה בסדר. האמנם? האם די במישלוח מכתב, כאשר 10 אלף פים ילדים בבתי-ספר חסרים הגנה מיני?

300 אלף איש בח"א ללא מיקלט בשעות-היום

מלית? כאשר בדיקת העובדות מגלה כי הצהרת ראש העירייה לגבי בניית המיקלט טים היא בתוקף לשנים אחדות, וכי לפי התיכנון, רק בשנת 1976 — בעוד שנתיים — יסיימו את הקצאת התקציבים לכל המיקלטים ויגשו לפתרון הבעיה? האם ערב משהו לכך שבשנתיים הקרובות לא תפרוץ מלחמה?

להקמת מיקלטים ל-10 אלפי הילדים בבתי-הספר, דרושים בערך 40 מיקלטים, שבנייתם תעלה כ-40 מיליון לירות — השקעה של 4000 לירות לילד. (המשך עמוד 24)

האם תל-אביב תבוער?

מנהל שירותי-החירום גורברט זומספ (על רקע מפת תל-אביב יפו): מה עושים לחנן מפני השואה הצפויה ממרום?

י היה אם תפרוץ מלחמה — ירחם האל על תושבי תל-אביב והבאים אליה. שיבעה חודשים לאחר מלחמת יום-הכיפורים, נראה כי לא נלמד ממנה דבר. אם מחר בבוקר יפתחו המצרים או הסורים בהתקפת-אוויר על תל-אביב, יפילו עבודם עשרה טילים, תוך דקה, יותר אבידות מסך-כל חללי ונפגעי מלחמת יום-הכיפורים. כל טיל נוסף שיפגע בעיר, בכל מקום שהוא — יגדיל את מיספר הניפגעים במאות ואלפים. וכדאי שלא יהיו אשילות במלחמה הבאה, כימעט שאין ספק כי הערבים אכן ישתמשו בטילים.

כשם שבמלחמה שהיתה הכריעו הטילים האנטי-טנקיים, למרות שצה"ל ידע עליהם כבר שנים קודם לכן, אך לא עשה דבר לקדם את פגיעתם, כך עלולים במלחמה

במלחמה הבאה ישתמש האויב בטילים

הבאה להכריע טילי הקרקע-קרקע, שכל אחד מהם מסוגל לגרום מאות ואלפי אבידות, וכולם יחד ישתקו כליל את לב המדינה.

העובדה המזעזעת, שיבעה חודשים ל-אחר יום-הכיפורים, היא: במשך שעות היום מצויים בתל-אביב 300 אלף איש ללא כל מחסה או מיקלט, וללא כל סיכוי למצוא מחסה כזה במיקרה של התקפה. יתירה מזאת: ל-36 אחוזים מתלמידי בתי-הספר בעיר אין כל מגן, ובבנייני-הלימודים יתפכו למכודות-מוות.

לאי-אמאן, אך זוהי עובדה: לשליש מכל בתי-הספר והתלמידים שבהם אין מקום-מיקלט!

ראשי העיר ותמדינה יודעים זאת. ב' נאום-התקציב שלה, ב-24 במרס השנה, אמר ראש-העיר שלמה להט: „כאשר אנו שומעים מפי מפקדי צה"ל אזהרות מפני האפשרות שטילי אויב יגיעו למרכזי-אוכלוסייה, חובתנו לבער ביתר-מרץ את כל ההזנחות הקודמות בשטח זה, בעזרתה הפעילה של הממשלה. כדאי ש' נדע שבשעות-השיא במשך היום מצויים בתל-אביב כ-250-300 אלף בני-אדם ללא מחסות ומיקלטים. ל-21 אחוזים מתלמידי בתי-הספר שלנו אין מיקלט, וכמובן, לעוד 15% מכלל התלמידים יש הגנה מינימלית, ובפועל יש לראותם כחסרי-מגן.“

אם כך, נראה כי גם להט מכיר בעובדה שהשואה צפויה ואפשרית. רק לפני ימים אחדים הצהיר נשיא מצרים, אנואר א' סאדאת, כי שלוש ערים בישראל מטוחות דרך-קבע על-ידי טילים מצריים. כסיוע לדבריו, יש לזכור כי במלחמת יום-הכיפורים היו כמה הפעלות טילים לכיוון שדה-התעופה רמת-הדוד, שפגעו גם ב' מיגדל-העמק, ורק בנס לא גרמו אסונות כבדים.

לפני מלחמת יום-הכיפורים היתה ה' דיעה הכללית הרווחת כי לא כדאי להשקיע במקלטים, מאחר שלחיל-האוויר הישראלי עליונות שתמנע בעד כל מטוס-אויב מל' הגיע לעריה של ישראל. מאז תמלחמה השתנתה הקונצפציה. אין עוד כל ביטחון כי אכן ניתן למנוע הוצחת טילים על ה' ערים, ואין כל ביטחון כי האויב לא ישתמש בטילים.

מאז אוקטובר חייבים הכל לפעול מתוך

בעת התקפה יתכנו בתי-ה"ס למלכודות-מוות

ההנחה כי בכל רגע עלולה להינחת מכת' טילים על תל-אביב, עם התרעה מיזערית ביותר.

מה עושה ראש-העיריית תל-אביב, היודע כי אין כל מחסה ל-300 אלף נפש ולשליש מתלמידי בתי-הספר למיקרה כזה? באותו נאום תקציב אמר, כמובן:

„לקראת השנה הקרובה נסיים את בנייתם של 26 מיקלטים ציבוריים, וכמובן נתחיל בבניית 12 מיקלטים בבתי-ספר, וכן ב' בנייתם של 14 מיקלטים ציבוריים נוספים. אולם, כל גשלה את עצמנה, הבעיה היא הרבה יותר חריפה מכפי שהיא משתמעת

(המשך מעמוד 15)

(המשך מעמוד 23)

אחרי מלחמת יום הכיפורים עלה בדעתו של הרב זמל להוציא חוברת של מחקרים הלכתיים בנושא ההלכה. הוא הצליח לישיג מעריית ירושלים תקציב למימון חי חוברת, אסף מאמרים, כינס יחדיו, ומסר את החוברת להדפסה. הוא ביקש מאלוף הפיקוד, יונה אפרת, לכתוב דברי הקדמה לחוברת. אפרת כתב מבוא, מבלי שקרא כלל את תוכן החוברת.

שלטונות צה"ל קראו את דברי אלוף הפיקוד ואשר אותם, אך החומר ההלכתי של החוברת, נפל בין הכסאות. איש לא העלה כי ייתכן שייכתבו דברים כה חמורים במסגרת מחקרים הלכתיים. מי שי אינו מתמצא בספרות ההלכתית, גדושת הציטטות והפילפולים, לא טרח אפילו לקרוא את תוכן החוברת.

כך קרה, שבאשר התחוללה סערת הרוחות כבר היתה החוברת מודפסת. הרב זמל עצמו שלח בגאווה רבה עותקים ממנה לאישי ציבור רבים. כ-250 טפסים חילק גם למי שפחתו השכולות של חיילי פיקוד חי מרכז שנפלו במלחמה האחרונה. נותר רק לעכב את הפצת שאר החוברות.

מי שאמור היה להיות אחראי על הרב הפיקודי, הרב הראשי צה"ל האלוף מרדכי פירון, נקרא לתת הסבר לפירסום המור. אבל פירון התחמק מאחריות. הוא ניסה לזמן לזמן פניגוריה עי הפירסום כטיעון כי המאמר עוסק בבעיה הלכתית מופשטת, שאין לה השלכה מעשית לחיי יום יום ואין בכונת איש ליישם אותה כי עיקרון להתנהגות חיילי צה"ל בעי תות שלום ומלחמה.

הרב אבידן ניסה, לטענת פירון, לתאר ולבאר בדרך גיסינית בלבד את התפיסות, ולא העיקריות, הקיימות במקורות הקדומים של העם, מבלי לקבוע הנחיות מוחלטות בנושא. שיטת כתיבה ועיון מעין זו מקור בלת בחוגי לומדי תורה. ייתכן שכמה מהביטויים וההבחנות שבמאמר אינם מוציחים במיוחד, ועלולים אף לעורר רגשות מעורבים. אצל קוראים שאינם נמנים עם מביני משפט עברי, ברם, הם אינם משקי פים את הרוח הכללית של המאמר. הוסיף הרב פירון והסביר: "לא ראינו את החוברת לפני פירסומה". כאשר הובאו הדברים לידיעת הרמטכ"ל, רב-אלוף מרדכי גור, הודעו. הסביר דובר

על כל 4000 ל"י שמקצים היום. יהיה בתל-אביב ילד הרוג נוסף!

פני שנים אחרות נערך ויכוח בי משלה, בין שר-האוצר פינחס ספיר לשר-הביטחון משה דיין. על גודל תקציב הביטחון. ספיר דרש בכל תוקף לקצץ את התקציב ב-100 מיליון לירות. דיין חיכה עד תום דבריו של ספיר, אמר כי הוא מסכים, בתנאי שיירשם בפרוטוקול כי ספיר לוקח על אחריותו כל הרג שחייו תלויים בקיצוץ זה. מייד הודיע ספיר על ויתורו, אמר אחר כך למקורביו: "אני אקח על עצמי חיי אדם אחד?"

מה שכנראה לא חדר עדיין להכרתו של להט, למרות היותו בעבר אלוף הידע מה פירושה של מלחמה, הוא התכרה כי בהזנחתו את בתי-הספר היום, הריהו נוטל על עצמו את האחריות למה שיקרה בי מלחמה הבאה.

אם בבתי-הספר כך, הרי בריכוזי האוכלוסייה המצב ממש מחריד. כל טיל שיפול במקום כלשהו במרכז המיסחרי של העיר, יגרם טבח וקטל. באיוור אלנבי, נחלת בנימין, חשמונאים, או לאורך איבן גבירול איזורים בהם מתרכזים במשך היום כ-200 אלף איש, שהמיקלטים והמחסה מספקים רק לכ-10% מהם. גם כאן, אמר זומפ, עושים דברים לפתרון.

מבררים, למשל, אפשרות להפוך את בתי הקולנוע באיזורים אלה למיקלטים (הכוונה היא לבתי-קולנוע תת-קרקעיים). יש בעיר כ-70 מוסדות ציבוריים עם מרתפי-חניה המסוגלים לקלוט ריכוזי אנשים. אך בסך הכל, שטח המיקלטים במרכז העיר הוא רק 9000 מ"ר, שיש בכוחם לספק מחסה רק לכ-15% מהאנשים הנמצאים במקום. באיוור התנהגות מרכזית הקיימת, למשל, מצטופפים דרך-קבע 40 אלף איש.

בכל מקום בו יפגע טיל, יהיו מאות ואולי אלפי ניפגעים.

הצעה הראויה לתשומת-לב העלה חבר מועצת-העירייה נחום רו, המייחס חשיבות רבה לבעיית האוכלוסייה-ללא-מיקלטים. רו מציע לגשת מייד להקמת מחסות תת-קרקעיים ענקיים באיוור שדירות-רושטיל, היכל-התרבות, כיכר-העירייה, כיכר דינזי גוף, וכן באיוור גן-החיות. עלי-י תוכניתו יש להתיר בניית מרכזים תת-קרקעיים מיסחריים או מרכזי-חניה תת-קרקעיים, שישמשו גם כמיקלטים.

הוא מצביע על תוכניות לבניית הגיוון ענק מתחת לשדירות-רושטיל, שהוכנו בשעתו ונגזזו לאחר המיתון. חניון ושטח מיסחרי כאלה ניתן להקים גם בהיכל-התרבות, בכיכר-העירייה וכן בשטח גן החיות, אותו יש לפנות. מימוש של כל המיזמים האלה יבוא בחלקו הגדול מ-משקיעים פרטיים, שיקבלו כתמורה אחווי בנייה-בביתם, וכן זכויות לשימוש מיסחרי. הצעה נוספת של רו היא להחל מייד בהקמת הרכבת-התחתית. בכל העולם כולו משמשת התחתית מיקלט אידיאלי. לדעתו, חייב להט לנצל את הצורך במחסות כדי לכפות על הממשלה לגשת מייד הן לי להתחלת בניית התחתית — דבר שיפתור את בעיית המחסות ברחוב אלנבי — וכן לפינוי גן-החיות אל פארק הירקון, והקמת חניון ומחסה-ענק תחתיו. רו מציע גם לחפור מתחת לרחובות איבן-גבירול ו-אלנבי מעברים תת-קרקעיים להולכי-רגל, שישמשו גם שטח מיסחרי וגם מיקלטים. הדבר יאפשר גם הורמה מהירה של התנועה ברחובות ממעל, בשל ביטול מע-ברי-החציה, והשימוש המיסחרי יוויל את הוצאות הבנייה.

רו מצביע על שמונה מעברים כאלה שהוקמו ברחוב אצל בשכונת התיקוה, המסייעים במידה רבה לפתרון בעיות חי מחסות והתנועה.

האפשרויות הן רבות. הסכנה אדירת-מימים. דומה כי ראש העיר אינו חש את מלוא היקפה, כמתו כמפקדי צה"ל ערב מלחמת יום-הכיפורים.

שומה על להט לזנוח לשבועי-שבועיים את עיסוקיו הרגילים. להקים גוף גימריץ בראשות אישיות דינמית, שתניע את גלי בעיית המיקלטים תנועה רבת, ולא תסתפק במישלוח מיכתב אחת לחודש לשל הממונה. להט מחזיק בידו די כוח וסמכויות לכפות על הממשלה לתת לו כל תקציב שידרש למניעת שואה בעיר. שאמל-אכן, יחווירו מראות הבליון של מלחמת העולם השנייה לעומת הצפוי לתל-אביב, כעיר ללא מיקלטים.

12

ספרות טוטו

21

מינימום
הפרס הראשון
השבוע ב"טוטו"

275.000

* * *

מינימום
כלל הפרסים

600.000

* * *

יום חמישי — המועד האחרון
למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע —
מלא טוטו כל שבוע!

סוף לגירושין ולפירוד חברות!

היא תשאר שלך ותשיב לך אחבה

בחברת הסברה שהוצאה לאור ע"י פרופסור בע"מ, יש פתרון לבעיה המטרידה הרבה גברים בריאים ובהחלט בלתי מאושרים כתוצאה מיחסי מין בלתי מספקים ומאכזבים, (המסיימים מהר מדי). חוברת ההסברה של פרופסור בע"מ חושפת בעיה זו ומלמדת את הקורא כיצד להתגבר עליה ולקיים חיי מין מספקים. לקוראי החוברת יתווסף מידע חשוב, הכל אודות משחק אחבה ארוך ככל שתרצה ומספק. המחיר — 15 ל"י. להשיג אצל, "ונוס" המפיץ חבלעדי, רח' גרונימן 8, תל-אביב, או שלח/י צ"ק/המחאת דואר לתד. 17100, תל-אביב, ותקבל/י את החוברת לביתך.

מועדון הלילה

"עדו"

פתוח ערב ערב

(פרט לימי ראשון)

בתוכנית:

- * ריקודים אוריינטליים
- * חשפנות
- * לחטוטים
- * ריקודים לצלילי תזמורת

רח' ז'בוטינסקי פינת
רח' הרצל, רמת-יגן
(ע"י בנין אואזים)

מורה דרך

רוצה לקנות ממורה דרך

מרצדס דיזל 220

7 מקומות משנת 1973, גם מוכן כחלק מהמחיר לתת, מינימום 1970;

נא לפנות טבריה תד. 250.

הרב פירון

בעייה מופשטת — לא מעשית

צה"ל, תתאלוף אפרים פורן: "אין שום דימיון בין מה שכתוב בחוברת לבין מה שנהוג ומקובל בצה"ל. לא רק שצה"ל מחנך את חייליו שלא לפגוע באזרחים; לא רק שכך נאמר בפקודות וכך גם נהוג הלכה למעשה — הרי צה"ל ספג הרבה אבידות דווקא בגלל ההקפדה החמורה על החוק המקודש להימנע בכל מחיר מפגיעה באזרחים".

ע"ה ייערך בירור, בו ייקבע כיצד יש לנהוג ברב הפיקודי, שעל דעת עצמו הטיף לפעול בניגוד ל-מסורת מוהריהנשק בצצה"ל.

מישחקיהמורים

„בינגו“

כבש בסערה

את ביתהחייל

מצויין מיספר. אפשטיין מיהר להכריז על המיספר בקוליות ומהמיספר נרשם על הלוח שמאחוריו. כאשר מילא מי מהמשחקים את כל לוח'הספרות שלפניו, היה קורא בקול: „בינגו!“ ומיהר אל אפשטיין לקבל את שללו.

הפרטים היו מגוונים: מטרגוניסטורים, ומכונותגילוח (350 ל"י — בלי מכס!) ועד לכרטיסיקולנוע וזוגיים וקופסאות טלק. צ'ארלי בן-קסוס השחרחר, שהיה שבוי-מלחמה במיצריים, זכה בתכשירי קוסמטיקה ואיפור.

האם

זה חוקי?

ה חוק במדינת ישראל לגבי מישר חקים אסורים, תגרות והימורים נקבע בשנת תשכ"ד, 1964. חוק זה מגדיר מישחק אסור כ„מישחק שבו אדם עשוי לזכות בכסף, בשווה-כסף או בטובת-הנאה לפי תוצאות המישחק, והתוצאות תלויות בגורל יותר מאשר בהכנת או ביכולת“.

דודה לאה

סברה בונאה גלוויה את ה' כסף שנאסף בערב ה„בינגו“. שניים מבניה של „דודה לאה“ נפלו במלחמה, ואז היא פנתה לעסקנות ציבורית באגודה.

הסטודנטים יהודית שולמ, סטודנטית ל" טיפוח אנגלית באוניברסיטת תל-אביב — שקעה כל-כולה במתח המישחק.

„מה? אין לך מספר? תקבלי אותו אחרי כן — בלילה!“ הריע ויקטור אפשטיין. בנצחו על מישחקי הבינגו שנערכו בבית החייל בתל-אביב, במוצאי-שבת האחרון. הקריאה היתה מכוונת אל אחת המשחקות, שהתבלבלה. נדמה היה לה שזכתה, אך לא — חסר לה מיספר אחד. היא הסמיקה והשתתקה.

בינגו

להמונים

ה מועדון בקומה השנייה של בית החייל היה מלא מפהל-לילה. 800 איש נענו למודעה שפירסמה האגודה-למען החייל בעיתונות, בה הזמינה את הקהל הרחב לערב בינגו.

ביריונים רחבי-כתפיים, נשים הרות, סטודנטיות במלבושים צעקניים, בחורים חובשי-כפפות, זקנים וקנות, וילדים בגי לים שונים — כולם נדחקו לתוך האולם רחב-הידיים.

עסקניות האגודה, שלא ציפו לקהל כה רב, מיהרו לשאת על כתפיהן שולחנות וכיסאות נוספים לתוך האולם. ואפילו כך לא הספיק המקום לכולם. כ-200 איש נותרו בחוץ והציצו פנימה בעיניים כלות. המאשרים, אלה שזכו להיכנס, נתפסו חיש-מהר ללחם המישחק ולמתח הרב. ויקטור אפשטיין הלונדוני, אשר זכה זה מכבר בכינוי של „כרוז-הבינגו הטוב ב" יותר בעולם“ ניצח על המון המשחקים אשר לפניו.

מעל דוכן גבוה, שהוצב למענו בחזית האולם, ניהל את המישחק במומחיות רבה, ובשלוש שפות: עברית, אנגלית ויידיש. לצידו של אפשטיין ניצבה תקווה מועד לם הנאה, וסובבה סחור-סחור את ידיה „סלי-המזלות“, שהיה מלא בכדורי פינג-פונג בשלל צבעים. מדי-פעם עצרה את הסל ושלפה מתוכו כדור צבעוני, שעליו

אם כך או כך — תשאירי את מיספר-המלפון!“ קרא ויקטור לתוך המיקרופון, כאשר קרבה אליו אילנה וייג, עולה חדשה מארצות-הברית, שהתמוגגה מנחת לשמע בדיחותיו העסיסיות, שהפיגו מעט את המתח ששרר באולם שהיה מלא עד אפס מקום.

המערה מקדשת

הסל נשלף כדור שעליו מיספר. הכרוז מודיע על המיספר, כאשר מצליח אחד המשחקים למלא את כל לוח'המיספרים שלפניו, הוא צועק „בינגו!“ וממהר אל הכרוז, לאסוף את שללו.

את ההימורים

שמחלקים מה חלקבלו כתרומות. „אספנו הערב 3,230 לירות“, סיפרה „בפעילות קודמות, חדימות לזו, אספנו מאז המלחמה בערך שני מיליון לירות.“ הגיב עורך-הדין אמנון זיכרונ: „כפי שאני רואה את הדבר, ברור שהנשים ש-אירגנו את המישחק, היו צריכות לבקש רישיון. ליכאורה יש פה כימעט-עבירה.“ בשבת הבאה ייערך ערב בינגו נוסף, הידחד קולו של ויקטור אפשטיין בסוף חצרב. „ואל תשכחו את הכסף בבית!“

נערכים במקום מישחקים אסורים או בי מקום לעריכת הגרלות או הימורים. החוק גם מצייין שההוראות לא יחולו על סוגי הגרלות או הימורים, אשר לעריכתם ניתן היתר מראש משר-האוצר, או מאת מי ששר-האוצר הסמיכו לכך. „לא היגשנו בקשה להיתר כלשהו“, אמר רה בטי דובינר, אשר אירגנה את מיבצע הבינגו. „אנו רואים מאורע זה כבידור ל-אנשים, והכספים שנאספו יילכו להקמת מועדונים-לחיילים ברחבי הארץ. הפרטים

החוק מטיל עונש של מאסר שנה או קנס של 5,000 לירות על המארגנים, או תעורכים מישחקים אסורים. על המהמרים מטיל החוק עונש של מאסר שלוש-חודשיים, או קנס של 1,000 לירות. סעיף 6 (1) בחוק זה מצייין כי עונשים אלה לא יחולו על מישחקים אסורים, כי מידה שיתמלאו בהם כל הסעיפים הבאים: (1) עריכתם של המישחקים מכוונת לחוג אנשים מסויים. (2) המישחקים אינם חורגים מגדר שעשוע או בידור. (3) הם אינם

(המשך מעמוד 22)

"בהרי מונטנגרו הגענו לכפר קטן, וי נעצנו שם. פתאום מצאנו עצמנו מוקפים בקהל של כמאה איש. הם שמעו אותנו מדברים גרמנית, ונתקפו אימה. הם פחדו שאנחנו נאצים. שניים מוקניי הכפר הסתערו עלינו בקילשונים. ברחנו כל עוד נשנו בנו."

"עם בחורות יש לנו בעייה. בארצות אלהן הגענו לא הצלחנו ליצור מגע איתן. לא דיברנו את שפת-המקום, והיו לנו גם בעיות עם האופנועים. לא היה לנו זמן לבחורות. עכשיו אנחנו נוסעים לקיבוץ געש, אולי שם נכיר בחורות."

הטיל בן שישה החודשים יעלה לצעיר רים השווייצרי כ-8,000 מרקים. אחת הי הצאות העיקריות היא הטענת האופנועים על אוניות. מחיר הובלת האופנוע כמחיר כרטיס-נסיעה של אדם.

את הרעיון שמאחרי המיבצע שאבו הי שניים מן הסרט אדם בעיקבות גורלו. "אבל" הם אומרים, "האופנועים של פני זה והופר בסרט לא מספיק טובים, לא יציבים בסיבובים, אפילו שפיטר פונדה מילא את צוואר-האופנוע שלו בסרט ב" בדלים של סיגריות חשיות."

משפט

בגד' הנאשם החדשים

מחי, תיסמונת גנור,

והאם היא משחררת

מחובת העמידה למישפט

השופט חנה אבנאור פקחה עיניה ב" תדחמה: הנאשם התפשט במחירות מכל בגי דיו וניגב עירום לעיניה.

המחזה חור ונישנה מדי-פעם. בכל פעם שהובא אהרון טובלי לאולם בית-המישפט, היה ממתין לבוא השופטת. כאשר נכנסה לאולם, היה ממחר ומתפשט. בעיקבות זאת היו השוטרים נאלצים לפנות את האולם מן הקהל שישב בו, ובעיקבותיהם יצאו גם השופטת, והתובעת עורכת-הדין פנינה דבורין.

אני אלוהים. אהרון טובלי, אנשוי ב" שנייה ומתגורר בסטריה-הכרמל, העומד ל" דין בפני השופטת חנה אבנאור, לאחר שמפקליתו מחזו המרכז הגישה נגדו כתב" אישום הכולל 16 סעיפים. לפיהם הוציא באמצעות שיקים ללא-כסיו או גנבים, סחורות בשווי אלפי לירות, מחזניות. אלא שמיד עם תחילת מישפטו החליט טובלי לא לשתף פעולה עם בית-המישפט. אז אימץ לעצמו את שטת-התפשטות, ונראה היה שהדבר עוזר. גם עם הסניגור שהעמיד בית-המישפט לרשותו, עורך-הדין מרדכי שורר, לא הסכים לשתף פעור לה. כאשר ביקש שורר לקבוע קריהגנה עם שולחו, הכריז טובלי באוזניו בחיוך: "אני אלוהים!" ואחר-כך סירב לדבר עיי מו.

בעיקבות תחנהגותו המוזרה של טובלי, התבקש ד"ר אברהם הגר, מבית-החולים הממשלתי לחולי-נפש בבתיים, לקבוע הי אם מסוגל טובלי לעמוד בדין. ד"ר הגר כתב דו"ח מפורט, בו קבע כי טובלי בורח מאחריות, אך הוא מסוגל בתחלת לעמוד בדין ולעקוב אחר מהלך המישפט. יחד עם זאת קבע ד"ר הגר, כי קרוב לוודאי שלא ניתן יהיה לשפוט אותו, כיוון שהוא יעשה כל מאמץ להתחמק מכך. על סמך חוות-הדעת הרפואית קבעה הי שופטת אבנאור כי טובלי מסוגל לעמוד ב" דין, וגזרה עליו שנתיים מאסר.

מי צודק? בשלב זה נודע לעורך-הדין שורר כי בבית-המישפט המחזוי ב" חיפה מתנהל נגד טובלי מישפט בגין עבירות דומות. אולם השופט החיפני, בני גוד לשופטת התליאביית קבע, על סמך אותם מיסמכים רפואיים שהוגשו לעיון בבית-המישפט בתליאביב, כי טובלי איננו מסוגל לעמוד בדין.

כעבור ימים אחדים עמד להתברר בפני השופטת אבנאור תיק נוסף נגד טובלי, על עבירות דומות. עורך-הדין שורר הביא בפני השופטת את החלטת בית-המישפט המחזוי בחיפה.

לאור הסתירה בין קביעותיהם של שני השופטים, הוחלט להזמין חוות-דעת רפוי אית נוספת. זו ניתנה על-ידי הפסיכיאטר ד"ר עמנואל דיאמנט, שקבע כי טובלי סובל מתיסמונת גנור, המאפיין מחלה זו הוא הפחד מפני איום, ובמיקרה זה הי איום הוא המישפט עצמו. אם לא יועמד טובלי למישפט — יש סיכוי שיחלים מ-

נעים יותר וקל יותר, הוא טוען, שכן ראה אותו במועניו בטלוויזיה, ואילו הי כרותו עם היטלר, שנערכה דרך קילומט-

ביסט בן-הליה האמריקאי
חיבת להימשך

רים של סירטייהקלטה בלבד, היתה טראור מה רצינית. "הייתי זקוק לכסף", הוא מו" דה. גם זו היא מיפלצתיות.

תדריך

תל-אביב

*****הליה האמריקאי** (אור- דו, צרפת) — ההצגה-האהבה אישית ומיקי צועית כאחת של הבמאי פרנסואה (400 המלקות, תרגיל בנישואין) טריפו, לקול- נוע, בין שחקניה, הפוטוגניים להפליא: זקלין ביסט, דני, ז'אן סיר ליו, ולנטי נה קורטזה, ז'אן-פיייר אומון ואלכסנדרה סטיוארט.

*****פרסר** (אסתר, ארצות-הברית) — סיפורי-הברייחה המפורסם ביותר בעולם (לפי רביהמכר של הנרי שראייר) מתאר את אהבתו של האדם לחופש גם כשהוא כלוא כפרסר ברשת. בימיו יעיל של פרני קלין (פאטון) שאספר, מישחק מהפנט של דאסטין הוסמן, ובחירה מוטעית של סטיב מקוויין, שגם בבגדי-אסירים ובחור צינוק נראה כאילו בכל רגע הוא עומד לקסוף לתוך מכונת-מירון מן הדגם החדש ב" יותר.

פעולה, לעיתים מתוך נוחות, לעיתים מ" תוך אדישות, ובמידה רבה מתוך האנטי- שמיות הקבורה עמוק בתוך גישמתם. לעומת זאת הוא משליך חול לזהט בעיני היהודים, כשהנערה היהודיה מפליטה: "נמאס לי להיות יהודיה". או נסגע משהו ממהימנותה של האגדה על הראש היהודי הוקף בדרך אל תאי-הגאונים.

הצצה מועזת לא פחות בתופעות הי אנושיות-פסיכולוגיות שנבעו ממילחמת הי עולם היז היא שומר הלילה, סיפורו של פגישה מחודשת, בווינה של היום, בין צצין אס.אס. לנערה יהודיה שנאלצה להיות פילגשו בעת המילחמה. עשתה את הסרט במאית איטלקיה בשם ליליאן קא- באני. לאחר שביימה טלוויזיה האיטלקית סידרת-תוכניות ארוכה שנושאה היה: ניי צולי מחנות-הריכוז.

צרפת ואיטליה אסרו בגלל מין. שומר הלילה מתאר את היחסים ההול- גיים בין שני אנשים שנפגעו במילחמה עדיכדיכך שאינם מסוגלים עוד לאהבה ומין גורמליים, והייהם הופכים למערכת של יחסים סאדו-מאזוכיסטיים. שני דברים עוררו סערה סביב הסרט: האחד, התיאור כיצד מנסים הנאצים היום, לטהר את שמם בווינה ובמקומות אחרים בעולם, על- ידי חיסול עדים למעשיהם בעבר, ריש- תותיהם מוצגות כבעלות היקף ועוצמה כה גדולים המעמידים אפילו את המאסית בצל. האחר — היחסים שבינורלבניה, הי מגיעים לשיא כמעמד בו אונסת הנערה היהודיה את מענה, שהפך למאהבה.

הסרט נאסר, בינתיים, להצגה בגרמניה ובאיטליה. רישמית, בגלל ה"מין". לדעת הבמאית, נאסרה ההקדנה בגלל לחצן של קבוצות נאציות, המקוות למנוע את גילוי האמת המוועיה על הבד.

בסרט אחר, צחק הגורל של מולינרה, מתוארים הנאצים, לבד ממיקרה אחד של חקירה סאדיסטית, כיצורים חביבים ואנו שיים בהחלט, דבר המעורר לחלחלה כפולה ומכוסלת, ואילו הפיהרר משתולל, קומדיה ששחקנה הראשי הוא חקין, שחקן-לשעבר בקומדי-פרנס, העדיף כנראה להעמיד את היטלר באור של כוכב-קופה.

מיפליצת תמורת מיפליצת. הנרי טיסו, מי שזכה לפירסום ותחילה כ" חיקה את הגנרל שארל דה-גול ומאז היה מהוסר-עבודה, למרות שהכל חשבוהו ל" מיליונר, בחר לגלם את דמותו של היטלר כמיפליצת מוחכת. הוא מודה שאילמלא הפצרותיו של הבמאי פיליס קלייר, וידידי- חו השחקנית אלס ססריץ', המגלמת את אוהה בראון, הית נישבר בעבודתו על הי תפקיד. לחקות את דה-גול, בשעתו, היה

היטלרטיסו ואוהה-סמריץ
ההצגה —

בעולם

החיייה הנאצית על הבד

כמות הסרטים השופעת לפתע באירופה, שנושאים הוא הנאציזם, מעוררת מחשבה. לאקומב לוטיין (לואי מאל), (העולם הזה 1910 "כל אחד יכול להיות בגסטאפו") שומר הלילה (ליליאן קאבאני), וצחק הי גורל (אדוארד מולינרו) הם רק דוגמאות אחדות. 10 הימים האחרונים של היטלר (שעורר רוגז רב בפסטיבל קאן בשנה ש" עברה), עדיין מסתובב ומוצג באירופה, שעה שהפיהרר משתולל, מצחק את הי פריסאים עדיד-מעוה, כשהוא מספר מה קורה כשהיטלר חווה בתבוסת גיבחרת הכדורגל של גרמניה, גם מפסטיבל קאן, חנערך חשבו, לא ייעדר סרט על הנא- ציום (תתסריטאי הוא מישל דראק, כותבי התסריטים של רומן פולנסקי); נראה ש" עולם-הסרטים מעוגן היום היטב במצפון הפוליטי של העולם והוא מנסה בכל דרך אפשרית לתחיות מחדש את חוויות המיל- חמה, ולתשפיע על מצפונה החולה של אירופה.

נמאס די להיות יהודית. לאקומב לוטיין (העולם הזה 1910) היא סרט אנץ טעם ומדחים, המסתיי בפני הי צרפתים את פרצופם האמיתי: משתפי

כוגע

על הקרח

היורשת במלכודת (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית): לכל מי שמתחשק לו לרעוד לפתע ב" מיסמך

קיץ האחרון — בהמלצה חמה. היורשת במלכודת, ששמה המקורי "אמי תמצא חן בעיניך", אינו אלא סרט מתח- פסיכולוגי תפור לפי מירשם מיקצועי בדוק: למן הרגע הראשון, כשנפרשות למול העין ערבותיה המושלגות של מינסוטה, כשבתוכן מפלט לו דרך אוטובוס שבו נוסעת אחת ויחידה — חודר הקור לעצמות. כעבור רגע קצר נמסרים הפרטים הנחוצים: האשה הקטנה, פטי דיוק, היא מאלמנות מלחמת וייטנאם, בהריון מתקדם, שבאה לחכור לראשונה את אס בעלה חמת. חנהג שואל לשם המישפחה, ותגובתה המסויגת מעבירה זרם של אימה: אין ספק, האשה הקטנה עומדת להסתבך.

ההסתבכות המצופה והמפתיעה מחדש בכל תזווה קטנה של השיפור, איננה אלא שורה של ייסורים גופ- ניים ונפשיים העוברים על האשה הקטנה, המוצאת עצמה כלואה בטורה מיסתורית ועמוסה לעיפה בעתיקות, ללא כל אפשרות לברוח, כשסופת-שלג חוסמת את המבואות ואת הדרכים, ותחת שילטונה של אס-מדומה וקרובי- מישפחה: האחת מפגרת, האחר רוצח חולני.

בהתחשב בחריגונה של גיבורת-הסרט, ועליה להיות גיבורה באמת לאור כל מה שחוטל עליה לעבור, גולש המתח, לא אחת, לאכזריות של ממש. אך אם יש מי

יורשת דיוק: עצבים רותחים בשלג

שעצבו נרגעים בקולנוע דווקא לאחר תרגילים מותחים ללא-גבול, וכמובן ללא-ירחמים, הרי זוהי מות-מתה גור- שה, מיקצועית, מצולמת להפליא, מבוימת בטעם (למונט ג'ונסון), עם מוסיקה מריטטה (גיל מלא), ומישחק מצויין של פטי דיוק, כשלצידה תגלית חדשה של הבד: סיאן ברברי אלן, ושחקנית-תיאטרון מעולה, רוזמארי מרפי.

מחלתו. אם יועמד לדין — תחזור המחלה. גילוי קיומה של תיסמונת גנור' היה מעניין מאד כשלעצמו. האם אין סכנה שבעיקבות קביעתו של ד"ר דיאמנט יאמר צו לעצמם גם עבריינים אחרים את סימ' ניה של מחלה זו, כדי להימלט ממישפט? רופא פסיכיאטר תליאביבי סיפר, כי תיסמונת גנור' קרויה על שמו של הר' פסיכיאטר הגרמני המנוח ויבר יוסף מריה גנור. החולים הסובלים ממנה משתוקים, בעצם, להיות חולים. הסיבה היא פחדם הגדול מפני מישפט. בדרך-כלל לוקים במחלה אנשים בעלי אישיות היסט' רית (הסיפרות הפסיכיאטרית נוגעת לכנות מחלות היסטריות בשם "הסחיטה הגדולה").

לשפוט או לא. האם ניתן להעמיד בדין אדם החולה במחלה זו? הדיעות בנוי שא זה חלוקות. בארצות מסוימות משחררים חולים כאלה מחובת המישפט. החוק הישראלי מאפשר, אמנם, לא להעמיד לדין חולים כאלה, על סמך סעיף 6א בחוק לטיפול בחולי-נפש, אך הדבר תלוי בעוצמת המחלה עצמה.

כמעט שאין אפשרות שאדם יאמץ ל- עצמו את סימניה של תיסמונת גנור' ויעמיד פנים כחולה בה. במרבית המיקרים יכול הפסיכיאטר להבחין אם הסימ' פטומים אמיתיים או מדומים. השופטת חנה אבנאור הרשיעה את טובלי, אך קבעה בפסקה-דין כי אין הדעת סובלת ששני בתי-מישפט בעלי אור תו מעמד (מחוזיים, במיקרה זה), יקבלו, על סמך אותם מימצאים עצמם, החלטות שונות בדבר יכולתו של אדם לעמוד בדין.

עם פסקה-דין זה בידו מתכוון כעת עורך-הדין שורר להתייצב בפני בתי-המישפט העליון ולערער על החלטות בתי-המישפט המחוזיים בתליאביב. אולי שם יצליחו ה' שופטים להכריע כמה חופסת, תיסמונת גנור' לגבי בתי-המישפט הישראליים.

חייאדם

גירושין תמורת שטר

כדי להתגרש מאשתו

חתם יצחק מדינה

שישלם לה 5,000 ל"י

אם יתחתן עם פילגשו

הבקשה לביצוע שטר שהוגשה לבית-מישפט השלום בקריית-גת, לא היתה שונה. לכאורה, ממאות בקשות אחרות המוגשות מדי-שבוע לבתי-המישפט השונים. נאמר בה שיצחק מדינה נדרש לשלם סכום של 5,000 ל"י, בהתאם לשטר-התחייבות שחתם, ואשר העתקו צורף לבקשה. קשה היה לנחש, כי מאחורי הבקשה ה' רישמית לביצוע השטר מסתתר סיפור אגרי שי יוצא-דופן, המוכיח בעצם כי כתוצאה מדיני-הגירושין בישראל אפשר, בעצם, לסחוט הכל כדי לקבל את תגט המיוחל.

לא עם רחלה. ההסכם המזור שנחתם בין יצחק מדינה לבין אשתו מרים, שעה קלה קודם שהתגרשו, קבע: "אני הח"מ יצחק מדינה בן יוסף, מ' שדרות עצמאות מס. 37 קריית-גת, ת.נ. 945958, מאשר ומצהיר בזה, כי הנני מתחייב לשלם לגב' מדינה מרים, מבית סנאדו, מקריית-גת 822/6, סך של 5,000 ל"י (חמשה אלפים לירות), בכל מקרה שאשא עם גב' רחל טייר מבית מזון, בכל צורה שהיא של נישואין, הן נישואין כדין ותורת משה, והן נישואין אזרחיים, והן נישואין נוסח מקסיקו או בכל נישואין אחרים. כמו כן הנני מתחייב לשלם לגב' מדינה הנ"ל אם אחיה עם גב' רחל טייר הנ"ל חיים בלי נישואין, בצורה שתחשב הי' ידועה-בציבור.

"לשם הבטחת תשלום הסכום הנ"ל, מסרתי היום לגב' מדינה הנ"ל שטר חוב על הסכום הנ"ל, והיא תהיה זכאית לדרוש את ביצוע השטר הנ"ל בלישכת ההוצאה לפועל, בכל מקרה שאפר את התחייבותי הנ"ל.

"ולראיה באתי על החתום היום 28 ל' חודש אוגוסט שנת 1972. מדינה יצחק". כיצד הסכים מדינה לחתום על הסכם זה, שהוגדר עליידי משפטים כראשון מסוגו בארץ?

רישיה חדשה. סיפר מדינה (43), מנהל-עבודה בבניין: "אחרי שהפסקתי ל' גור עם אישתי התחלתי לצאת עם שכנה שלנו בשם רחל טייר, בזמן שהיינו גרים בקריית-גת. אשתי חשבה אולי שבגלל רחל הפסקתי להיות איתה ואני רוצה להתגרש ממנה. היא החלה להפיץ עלי

ביוון כספק שווה יותר

יוון - ארץ 1000 האיים מציעה לך את כל תענוגות אירופה בחצי מחיר!
אוצרות תרבות. אתרים היסטוריים. חופי רחצה חלומיים. מועדוני צלילה ואכטות. איים משגעים ביפיים המרהיב. מעינות מרפא. בידור בילויים מהנים ומרכזי קניות חוססים.
אכן, ביוון תוכל ליהנות ולבלות ביד רחבה מתוך כספי ההקצבה - ועוד ישאר לך כסף רב לקניות!
כי ביוון כספק שווה יותר!

OLYMPIC
AIRWAYS

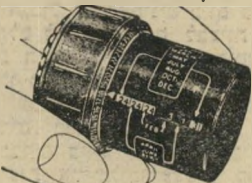
פוחדת מן הגלולה?

רצונך בחיי מין
חפשיים ללא דאגה?

השתמשי בשיטת

C.D. אינדיקטור

ההמצאה השוויצרית
המשוכללת
והמקובלת בעולם כולו

כתבי ל C.D. אינדיקטור
(ישראל) בע"מ
ת.ד. 26300 ת"א
בקשי עלון הסברה חינם

תוך שש שנים תיעלם מן העולם הסיבה הגופנית העיקרית המפריעה לגבר לקיים יחסי־מין תקינים ולהביא סיפוק לאשה

את יכולה לרפא

את בעלך

וג'ונסון, ומכוונות לפתור את בעיותי המיניות הבערות ביותר של הגבר תוך השנים הקרובות. מחקר מדעי זה מהווה חתך נאמן למתרחש אצל הגברים בעולם כולו, ומסמן פריצת הדרך לסיוע הבורות המינית, הקיימת עדיון, לדברי החוקרים, כקבוצות־הגיל, כולל נער וספורטאים.

ליהנות ולחקור זה את גופה של זו (ולחפץ) בחופשיות, ללא החובה לבצע את מעשה־המין. במירפאות מסוימות עורכים גם טיפולים קבוצתיים בעירום, כשחוק־הברזל הוא: "ללא מגע מיני ממשי". כעבור ימים אחדים מתחיל הטיפול בבעייתו המינית המוגדרת של כל חולה.

אצל הגברים, הבעייה השכיחה ביותר היא השפכה המוקדמת. גורמה של בעיה זו יכולים להימצא בחוויות מיניות מוקדמות עם פרוצות, או עם נערות "טובות" על מושביון האחוריים של מכוניות, מקום בו המהירות היתה הגורם החיוני ביותר. מטפלים אחדים בגברים כי הגבר הסובל משפכה מוקדמת הוא, תכופות, תוקפני ושתלטני, וכל הוא משתמש באי־התיפקוד שלו כבאמצעי לשלול במערכת־היחסים המינית הלוקיית. "את מרבית אלה הסובלים משפכה מוקדמת ניתן למצוא בין רופאים אנשי־עסקים, מנהלים, ואנשים הרגיי לים לשלוט בסביבתם", אומר ד"ר סלון. בדרך־כלל נהוג גם לראות את הגבר הסובל משפכה מוקדמת כאדם אנוכי יותר ממרבית הגברים, פחות מתחשב בשעת המגע־המיני, ונוטה להטיל את האשמה והאחריות לבעיור חיו המיניות על אשתו, יותר מאשר לקחתה על עצמו; זוהי הסיבה שבדרך־כלל האשה היא זו המשכנעת את בעלה לגשת לטיפול.

למעשה, לעיתים קרובות מאד קורה שהאשה היא שפונה לקבלת טיפול, מתוך תחושת־אשמה על שאינה מגיעה לאורגזמה, ואז היא מגלה, להפתעתה, שאצלה הכל בסדר. היא מגלה שלא הצליחה להגיע לאורגזמה, רק מפני שבעלה הגיע אל שלו לאחר חדירות ספורות בלבד לתוך נרתיקה. אולם, יש מטפלים המסרבים לראות בגברים אלה תוקפנים או שתלטנים. "טיפולי כבר באילי תעשייה והון, השפכה המוקדמת היא רק חוסר אימון מספיק של הרפסכס. כמו אצל ילד שלא למד להתאפק", אומר ד"ר קליפורד סאגר, פרופסור לפסיכיאטריה בבית־

בגליון של חודש אפריל פירסם ירחון־היזקרה האמריקאי "פנט־האוז", מחקר מדעי על בעיות־המין של הגברים האמריקאיים כיום, בעידן המתירנות המינית, ומביא גילויים רבים על שיטות־הטיפול החד־שניות בהן, המבוססות על מימצאיהם של צמד חוקרי־המין מאסטרס

ראה שהעולם נתקף כיום במגפה של אי־התיפקוד מיני. התקופה אפילו את הגברים החזקים ביותר. עדיעתה התבססה החקירות בתופעה זו על ניסיונות אי־שיים ועל "רשמים רפואיים", כפי שמתבטאים הרופאים. כמורכן נראה כי תופעה זו מוגבלת בעיקר למגעים הטרוסקסואליים (בין־מיניים) בתוך המעמדה־בינוני הלבן, ובדרך־כלל בין זוגות נשואים. אך גם הבלתי־נשואים נפגעים מכך במידה רבה. רווקה אחת, שלא התקשתה כלל להגיע לאורגזמה עם הגבר המצליח והחזק אליו היא נמשכת, טוענת כי מתוך שישה בני־הזוג האחרונים שהיו לה, שניים לא הצליחו להגיע לזיקפה, ואילו אחד סבל משפכה מוקדמת. האם היתה ניסיונה זה יחיד־בימינו? הסטטיסטיקה הנוגעת לתחום זה מעורפלת. ד"ר ויליאם מאסטרס ווירג'יניה ג'ונסון, מן המכון למחקר הביולוגי של ההתרבות בטסס־לואיס, טוענים כי שני־שלישים מכלל הגברים האמריקאיים כיום סובלים מאי־התיפקוד מיני בתקופה זו או אחרת של חייהם. זוהי עובדה מדהימה,

מרבית הגברים כשירים פחות משהאמינו בעבר

בהתחשב בכך שלפני 25 שנה, רק פחות מאחוז אחד מן הגברים שרואינו על־ידי מכון קינסי לחקר המין, אמרו כי סבלו איפעם מאי־התיפקוד מיני. ייתכן שהאמת נמצאת במקום כלשהו באמצע, אך המקומות בחדוטר המירפאות לטיפול־מיני ברחבי ארצות־הברית מוזמנים חודשה מראש, לצוותיהן עובדים 12 שעות ביממה, שישה ימים בשבוע. הם מטפלים במספר רב יותר של גברים מאשר נשים, ומרבית הגברים הבאים לטיפול, נשלחים לשם על־ידי נשותיהם או אהובותיהם. למולם הטוב, 80-90 אחוזים מהגברים הלוקים באי־ תיפקוד מיני מהסוגים השכיחים ביותר — שפכה מוקדמת, אינאונות (אימפוטנציה) ושפכה מעוכבת — זוכים להחלים בהצלחה תוך שבועות ספורים, בעזרת שיטות חדשות של רפוי־מיני.

האם באמת, בעידן זה של מתיירנות ושיחורר מיני, גדל מספרם של הגברים הסובלים מטראומות מיניות? או שמא מתעוררים כעת הגברים מתרבותם המינית הממושכת ומגלים כי בעצם אינם מסוגלים להתמודד עם הבעיות העומדות בדרך? החוקרים גילו כי, בניגוד לדיעה המקובלת, אין הגברים מגיעים ל"שיא מיני" גופני בין הגילים 18-25. מבחינה פסיכולוגית, אין כל מניעה לכך שמרבית הגברים ייהנו מחייהם בריאים עד לשנות השמונים לחייהם, כל עוד ישמרו על הכושר בעזרת מגעים מיניים סדירים או אוננות (לפחות פעמיים בשבוע) במשך התקופה הראשונה של חייהם.

הבעיות מסוג זה אינן מתחילות ו/או מסתיימות, בהדרגה. הרופאים והמטפלים למיניהם מגלים כי הבעיות שמתחלת־הגורמה משפיעות על מצבו הנפשי הר כולל של הגבר. הם מאמינים כיום כי אי־התיפקוד המיני עשוי בהחלט לתוות גורם לבעיות נפשיות. הגברים הרגישים ביותר להתמוטטות מינית הם אלה שלא קיבלו כל חינוך מיני בילדותם; גברים שזכו לתגור בות של לעג או דחייה ביסיונותיהם המיניים הראשוני נים; גברים חסרי ביטחון־עצמי או כאלה הסובלים מלחצים כבדים ביותר במקומות־עבודתם; גברים הסובי לים ממודעות או שליטה־עצמית מופרזות. יש רופאים הסבורים כי התנועה־לשיחור־האשה מחריפה עוד יותר את בעיותיהם המיניות של גברים חסרי ביטחון־עצמי, ומגבירה את חרדתם בעת הביצוע הממשי. אם נוסף לכך מידה גדושה של בורות מינית — הקיימת אפילו בין הנוער והסטודנטים של היום — והרי לכם משבר של קומוניקציה בין בני־הזוג, וסיבה טובה לגבר למצוא עצמו שוקע בתהום של תיסכול וחרדה.

מאסטרס וג'ונסון מסס־לואיס. צוות של גבר־אשה, המורכב בדרך־כלל מרופא ופסיכולוג, מנסה תחילה ללמד את הזוג כיצד ליהנות זה מגופה של זו, ללא מין הרפואיים הופכים לדמויות סמכותיות חדשות, כלומר למעין הורים חדשים, השוברים את המוסכמות המייחדות למין אשמה, בורשה ופחד. הם מטפלים תמיד בבני־הזוג כשהם יחדיו, מבלי להתחשב מי מבני־הזוג הוא הסובל מן הבעייה המינית.

הטיפול מתחיל בבדיקה גופנית ובדיון ממושך בסביבות שמאחרי הבעייה המינית. לאחר־מכן מורים לבני־ הזוג להתפשט עירומים, ביחידות, ולגעת וללטף זה את זה, בזה אחר זה, פרט לאברי־המין ולשדיים.

במשך הפגישות הראשונות הללו של "מיקוד התחור שה", המגעה־מיני עצמו אסור, כיוון שהמטרה היא ללמוד כיצד לחוש ללא התרגשות מינית. מרבית בני־ האדם לא למדו מעולם לחוש בנוח במצב של קירבה גופנית — מגע, חיבוק או נשיקה — אלא רק במצבים שבהם מסתתרים הדבר במגע־מיני. באותן פגישות טיפוליות משתדלים לשבור מתכונת זו, וללמד את האנשים

את השפכה־המוקדמת

מרפאים בשיטת ה"מעיקה"

הספר לרפואה שליד בית־החולים הר־סיני, והמנהל ה פסיכיאטרי של המכון היהודי לשירות־המישפחה.

בין המומחים קיימים גם חילוקי־דעות בדבר הגדרתה של השפכה המוקדמת. אחדים מגדירים אותה כחוסר היכולת להחזיק את אברי־המין במצב של זיקפה בתוך הנרתיק משך עד שתי דקות, לפני השפכה. אחדים סבורים כי אם גבר גומר במהירות, אך בכל־זאת מספק את בת־זוגו משך 50 אחוז מהזמן, השפכה שלו אינה מוקדמת. "ראינו כבר גברים שהאשמו בשפכה מוקדמת רק משום שלא הצליחו להחזיק מעמד שעה וחצי", אומר ד"ר סלון. הוא מאמין כי השפכה היא מוקדמת רק כאשר היא מתרחשת "קודם רצונו של הגבר, ואנו מניחים כי רצון זה כולל מתן סיפוק מכסימלי לבת־הזוג שלו". הקריטריון העיקרי למיין מהנה הוא הסיפוק המיני של שני בני־הזוג, ובמובן זה מסכימים הכל כי הטיפול מצליח במאת האחוזים כמעט. "הריפוי הסופי" הוא גופני לחלוטין, ובו מלמדים את הגבר כיצד ללטף את אברי־המין שלו עד לנקודת־האורגזמה ואז לבלום אותו, בדרך־כלל בשיטה של "מעיקה".

בשיטת "מעיקה" זו, האשה יושבת על המיטה בעוד הגבר שוכב על גבו כשראשו מוסב ממנה, ורגליו כרוכות על ירכיה. האשה מניחה את בוהנה על צידו התחתון של אברי־המין שלו, במקום בו מסתיימת העטרה, ואת האצבע והאמה על צידו העליון, מכל צד של הגשר המפריד בין העטרה לבין גוף האבר עצמו. כשהוא חש כי הוא עומד לשפוך, האשה מועכת את האבר, והשפכה נדחית. אף שפעולה זו אינה אמורה להכאיב, יש גברים הטוענים

כי היא מאכיבה, ומטפלים מסויימים משתמשים אף בשיטת "התחלה-פסק". לאחר שהגבר מתרגל להחזיק את האבר שלו במצב של יוקפה משך 20-15 דקות בכל פעם, הוא עורך את ניסיונותיו הראשונים במגע מיני ממש. הוא שוכב בשקט על גבו, ובתיווגו יושבת עליו בתנוחת-רכיבה ומחזירה את אברו לתוך נרתיקה. שניהם יושבים כך בשקט, עד שהוא חש כי הוא עומד לשפוך. אז מוציאה האשה את האבר ממקומו, "מועתת" לדחיית השפיכה, ומחזירה אותו לתוכה. עוד שבועות ספורים מסוגל הגבר לחזור לחיי-מין תקינים, אף שעלולה לחלוף שנה עד שיהיה מסוגל לשלוט בעצמו ללא אותה מעיכה מיוחדת. מאסטרס וג'ונסון סבורים כי עד שנת 1980 ניתן יהיה לבטל כליל את בעיית השפיכה המוקדמת, בתנאי שהכל יכירו את השיטה, וישתמשו בה.

רפואה אינאונות (אימפוטנציה). בעיית מיניות הר נפוצה כימעת כמו השפיכה המוקדמת. אינו כה פשוט. האינאונות היא אי-היכולת להקשות את אברי המין במידה שתאפשר חדירה לנרתיק, או, אפילו אם הוא מצליח לחדור, להחזיקו קשוי זמן מספיק כדי להגיע לידי שפיכה. גבר המסוגל לשפוך אך אינו מסוגל להתקשות או להחזיק את האבר שלו במצב של יוקפה

רווקים בטיפול מקבלים במרפאות מטפלות-מיניות

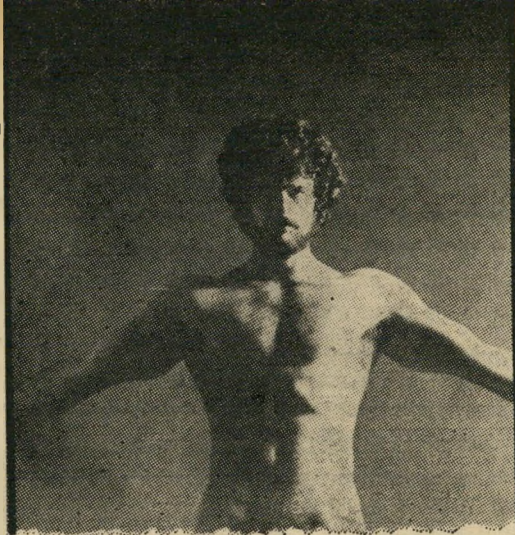
נחשב גם הוא כאימפוטנט. כמו במקרים של שפיכה מוקדמת, נראה כי גם האינאונות מאפיינת טיפוסים מסויימים של גברים. פסיכיאטר אחד מתאר את החולים האימפוטנטיים בהם הוא מטפל כ"שפנים", כלומר גברים החשים אי-ביטחון במרבית תחומי החיים.

מיספר גדול והולך של גברים בשנות העשרים לחייהם מתלוננים כיום על אינאונות, תופעה שד"ר ויליאם פרוש, פרופסור לפסיכיאטריה בבית-הספר לרפואה של אוניברסיטת ניו-יורק, טבע לה את המונח "אימפוטנציה חדשה". פרוש, ואחרים מעמתים, מייחסים את האינאונות של גברים אלה לתפקידיו המיניים המשתנים, ההופכים ותקופתם יותר ויותר של הגנים. פרוש טוען כי גברים אלה מגלים נכונות מוקדמת לגלות עוינות כלפי נשים, סובלים מפחד-סירוס, או שהם הומוסקסואלים חבוים. הרעיון החביב עליהם ביותר הוא שהחיות המיניות מפחיתות את שיעור הבעיות, הוא אומר, "אך למעשה היא רק מובילה אל סוגים אחרים של בעיות".

בגברים הסובלים מאינאונות חולפת, קל יותר לטפל מאשר באלה שמעולם לא הגיעו לידי יוקפה — מצב הקרוי "אינאונות ראשונית". גברים אלה סבלו תכופות, בילדותם, מחינך דתי נוקשה, מאימהות סוטרות, או מחוויות מוקדמות משפילות עם פרוצות, לרבים מהם היו חוויות הומוסקסואליות מוקדמות, והם רואים בעצמם הומוסקסואלים חבוים. אולם, אפילו במרבית המקרים הקשים הללו, שישנה מתוך כל עשרה גברים מגיבים בחיוב. האינאונות יכולה להיגרם גם כתוצאה מליקוי-בלוטת, פגיעות בעמוד-השרדה, וניתוחים שהשפיעו על עצבי המבושים, המעורר את אבר-המין. יותר ממיליון של גבר רים חוליסכרת גם הם אימפוטנטים, מסיבות לא-ידועות. הטיפול באינאונות מתבסס במתן הוראות לא לקיים פעילות מינית עד שייאמר לטיפול לעשות כן, בדיונים על גורמי האינאונות, ובימים אחדים של ליטוף הדדי של כל חלקי הגוף, פרט לאבר-המין. כעבור ימים אחדים מתחילים לבנייה-הוג לאונן זה לזו. כל אחד מהם מוביל את ידו של בן-הזוג האחר ואומר לו מהו הגירוי המהנה אותו ביותר. המטפלים משתמשים בטכניקה זו לשם שבידת תיסמונת ההתבוננות, שלפיה אנשים החוששים מפני כישלון מיני מגיעים לבסוף לידי כך שהם "מתבוננים" כאילו בפעולותיהם המיניות, תחת שיתנו מהן.

משך שבוע ימים, מדי יום ביומו, מגרה האשה את הגבר, עד שהוא מביאה אותו לידי יוקפה. אחר-כך הם שוכבים זה בזרועות זו עד שאבר-המין של הגבר שב ומתרוץ. לאחר-מכן מתיישבת האשה על הגבר, ומשתעשעת באבר-המין שלו עד שהוא מזדקק, ואז היא תוחלת אותו לתוך נרתיקה. בתחילתם של מרבית הטיפולים המיניים הנעשים לגברים, האשה עולה על גופו של הגבר במשך המישגל, כיוון שנבדק ונמצא כי התנוחה המקובלת, בה הגבר נמצא למעלה, היא זו שבה הוא מתקשה ביותר לרסן את השפיכה. האשה מתנועת לאיטה קדימה ולאחור, פעמים אחדות, חלילה, ואחר מניחה לבעלה לבצע מיספר חדירות רצופות, אין מצפים מאף אחד מבני-הזוג שיגיע לאורגזמה, ואם הגבר מאבד את זיקפתו, חוזרים בני-הזוג על הניסיון מאוחר יותר.

גברים בעיית אינאונות-ראשונית — כאלה שעדיין לא התנסו בזיקפה מעולם — מציגים גם הם בעיות טיפול מיוחדות, כיוון שמרביתם רווקים. מאחר שהטיפול אינו אפשרי ללא תיווג, מבקשים המטפלים שגברים כאלה יביאו עימם ידידות, אם אין לגבר כזה ידידה, יש מירפאות — זו שבברקלי, למשל — המשתמשות ב"ממלאת-מקום". מירפאת ברקלי משתמשת בשלוש ממלאת-מקום כאלה, המכונות שם, מטפלות-מין. נשים רבות העובדות כמטפלות מיניות סבלו בעבר מבעיות-מין שרופאו בהצלחה. כל ממלאת-המקום הללו חייבות להיות אינטליגנטיות ופתוחות לביקורת-עצמית, אומר דוברת

לשניים-שלישים מהגברים אי-יכולת לקוד מיני

של אחת המירפאות, כיוון שתפקידן הוא "הרבה יותר קשה ותובעני מזה של מטפל רגיל". זהו מביצע מסובך הרבה יותר, ואורך זמן רב יותר, אומר ד"ר ברנארד אפלגאום, פסיכולוג במירפאה זו. אך רופאי המירפאה, שטיפלו כבר ב-150 גברים רווקים אליהם הוצמדו מטפלות-מיניות, גילו כי שיעור-ההצלחה במקרים אלה גבוה בדיוק כמו במקרים של הגברים הנשואים בעלי אותן בעיות. במקרה של הצמדת בתיווג חדשה, בלתי-מוכרת, חייב הגבר להיפתח בפניה תחילה, ללמוד לבטוח בה ולחלוק עימה את חוויותיו. קודם שיוכל לטפל בבעיותיו המיניות, ביסודו של דבר, זהו לימוד של התקשרות, של מתן וקבלת סיפוק.

גברים הסובלים משפיכה מעוכבת (ההיפך ממוקדמת), הוא אי-היכולת המינית השכיחה פחות מבין כל הבעיות המיניות העיקריות, משתמשים תכופות בדרך המין לשם התקשרות, אך הרבר אותו הם מעבירים אל בנות-הזוג הוא בדרך-כלל תחושה של הרס-עצמי, מהולה בפחדים מפני שתלטנות ומוות. מטפלים רבים מתארים אותם כאנשים נואשים, הנוטים להתאבדות. יש בהם אמונה פאראנואידית הטוענת שכל הגברים האחרים הם יריביהם-בכוח. הגברים הסובלים משפיכה מעוכבת משיגים את הויקפה בקלות, אך חולפות שעות ארוכות עד שהם מגיעים לשפיכה — אם בכלל — ובדרך-כלל הם מוותרים עליה כליל, עקב תשישות.

הרפוי הגופני של השפיכה המעוכבת הוא פשוט למדי. מורים לאשה לאונן לבעלה באופן המהנה אותו ביותר, עד שהוא שופך בנוכחותה. מייד לאחר שיתל לקשר אותה עם הגנה, ולא עם איום על ביטחונו, עוברים לשלב הבא. האשה מטפסת על בעלה, מגרה אותו כימעת עד לאורגזמה, מחזירה את אברו לתוכה, והוא מבצע חדירות עד שהוא שופך. המטרה היא לשבור את מתכונת המישגל המקובלת עליו, אפילו על-ידי חדירת סיפת-זרז אחת בלבד לתוך הנרתיק. לאחר שהושג הישג זה, והבעל מגלה כי לא אירע כל רע, מלמדים את בני-הזוג להאריך במישגל עד ששניהם יגיעו לאורגזמה.

מאסטרס וג'ונסון מדווחים על שיעור-ההצלחה של עד 80 אחוז בטיפול בשפיכה מעוכבת, אך מטפלים אחרים

שיחור-האשה - הדבר הטוב ביותר לגברים

מגלים ספקנות רבה יותר לגבי ההצלחה הסופית של הטיפול בסימפטום זה ללא פסיכואנליזה ממושכת. על-אף ההתקדמות העצומה בריפוי-המיני, הרי הידע המלא של הסיבות והתוצאות של ההרגלים המיניים הוא עדיין בבחינת אוצר כמוס. החוקרים הנועזים ביותר בתחום זה, עד היום, הם ויליאם מאסטרס, ויוריג'נה ג'ונסון, כעת אשתו של מאסטרס, אשר החלו מתבוננים ורושמים את השפעותיו של המישגל על נשים וגברים בריאים מבחינה מינית במעבדתם שבטטילואיס, ב-1959.

הם גילו, בין השאר, כי אין כל קשר בין גודלו של אבר-המין הזכרי לבין טיב הביצוע המיני. אבר-המין קטנים תופחים בדרך-כלל הרבה יותר מן הגדולים מהם, כך שההבדל בגודל בשעת הגירוי כימעת שאינו ניכר. לגודלו של אבר-המין הזכרי השפעה קטנה מאד על הנאתה המינית של האשה, כיוון שהנרתיק מתאים עצמו לגודלו של האבר. הם גילו שגם אנשים מבוגרים מסוגלים ליהנות ממין, ואף עושים זאת. אצל גבר העובר את שנות השישים לחייו, כוח-השפיכה עשוי לקטון, וההגעה לזיקפה עלולה לארוך זמן רב יותר, אך אין ספק שיש לו הכושר לקיים מגע מיני ממושך ומספק — והיו אף גברים שדיווחו כי המין בשנותיהם אלו היה מספק עוד יותר מאשר בצעירותם. גם נשים מסוגלות להגיע לאורגזמה בגיל מבוגר, ורבות סיפרו כי הנאתן המינית גדלה דווקא לאחר תקופת הפסקת-ההווסת — אולי מפני שהשתחררו מן החשש להיכנס להריון.

מאסטרס וג'ונסון גילו גם שמרבית הנשים מסוגלות להגיע עד לשם אורגזמות קודם שהן באות על סיפוקן המלא, ושאינן כל הבדל פסיכולוגי בין האורגזמה הקליטור ראלית לזוגיאלית. שתי העובדות הללו משפיעות, כמובן, על תפיסתו של הגבר את המיניות שלו, ועל הדרכים הטובות ביותר להביא את האשה על סיפוקה. כל הדברים הללו מצביעים על כך שאי-היכולת המינית הוא מחלה בפני עצמה, הנגרמת בשל איסורים (טאבו'ס) הקשורים בתרבות מסויימת ובבורות מינית, יותר מאשר בשל מחלה נפשית או גופנית. למעשה, תכר פות מאד קורה שהבעיות המיניות הן הגורמות לבעיות נפשיות. העדר שיעור מספיק של מגע, ליטוף או כל צורה אחרת של מגע מיני עלול להביא בעיקבותיו למחלה נפשית — והטיפול במעצור הגופני הוא השלב הראשון.

האוננות, אומר ד"ר ליואן זוסמן, גינקולוג ומרפא-מין ניו-יורקי, "היא הפעילות המינית ה"טיבעית הראשונה שחווים בני-האדם. תינוקות נועצים בעיניהם, אפס, אונניהם ואבר-המין שלהם, אך אפילו כיום נותנות האימהות להרחיק את ידיהם מהמקומות הללו, כיוון שהמגע נחשב עדיין בבחינת איסור. אחד הסימנים הנפוצים בין גברים אימפוטנטים הוא זה שמעולם לא אוננו." הרופאים עדיין פוגשים לעיתים חולים המאמינים, למשל, כי אם ישפכו בנוכחות אשה, יקבלו שיתוק ממוות-גיהנם ומטה. זוסמן ואשתו, ד"ר שירלי זוסמן, סגני מנהלים של תוכנית הטיפול המיני בבית-החולים היהודי בלוג-הילנד, ריפאו לאחרונה בהצלחה 15 זוגות שהיו עדיין בתולים, אחרי שמונה (1) שנות גישואין.

לאחר מזה אלה היו מצעורים מיניים כה קשים עד שלגביהם לא היה די בטיפול המוצע על-ידי מאסטרס וג'ונסון. אצל אחד הזוגות, למשל, שהיה נשוי זה שלוש שנים, לא הניחה האשה לגינקולוג לגשת אליה אפילו כדי לבצע מיבחן, פאפ' (המיבחן לגילוי סרטן-הרחם), ובעלה לא הגיע לאורגזמה מימיו. משך שלושה שבועות לימדו את האשה להחדיר לתוכה מרחיבי-נרתיק, החל במרחיב בגודל של עט כדורי, שעה שלמה חלפה עד שהצליחה להחדיר את קצהו ההתחלתי של המרחיב הראשון. מדי שבוע ניתן לה מרחיב גדול יותר, עד שבשבוע העשירי

הבעיות המיניות הן שגורמות לבעיות נפשיות

ההצלחה כבר להחדיר לנרתיקה מרחיב בגודל של אבר מין גדול, והרשתה לבעלה להניח ידו על ידה כאשר ביצעה את פעולת ההזרמה. בני-הזוג זוסמן לימדו את הזוג הצעיר לאונן בניפרד, ולאחר-מכן לאונן זה מול זה, באותו חדר. לבסוף הירשו להם לנסות לבוא במגע מיני, תחילה על-ידי החדרת מרחיבי-הנרתיק, ולבסוף על-ידי החדרת אבר-המין עצמו. שלושה חודשים לאחר-מכן כבר קיימו יחסים סדירים, וכעבור שנה נולד ילדם הראשון.

אולם, מאמציהם של המירפאות והרופאים הללו אינם אלא בבחינת נגוים מקריים במידבר חסורות המיניות. שפע עיתוני-המין, סירטי-הפורנוגרפיה, וספרי ה"כידע לעשות זאת" (שאחדים מהם, כמו "כל מה שרצית לדעת על המין" מאת ד"ר דייוויד רובין, מכילים מידע מטעה), מורים על צימאון של הציבור למידע בתחום זה.

אולם, אף שהמין קודם-הנישואין פורח כיום בין הנוער, ובעיקר באוניברסיטאות, קיימות עדיין דיעות מוטעות על המין בכל קבוצות-הגיל למיניהן, "הידע שרוכשים הי סטודנטים מפעילות המינית האישית אינו שונה בהרבה מכל הידוע לתוריהם", אומר פסיכולוג המלמד ומייץ במיכללה פרטית, "אני נדהם בכל פעם מחדש למראה מיעוט הידע של הסטודנטים שלי בנושא. אך היכן בעצם יכלו ללמוד על כך? מרבית החורים של הדרור הזה עדיין אינם מספרים לילדיהם דבר, התוכניות לחינוך מיני נמצאות עדיין בחיתוליהן, ואפילו הרופאים חסרים עדיין את הפתיחות הראויה לכך."

אולם, הכישרון מכביד על הגברים יותר מאשר על הנשים, ורבים, כולל אסטרס וג'ונסון, מאמינים כי חוויות מיניות שליליות מוקדמות עלולות לקבוע מתכונת של אי-יכולת מיני לכל החיים, לא רק שהלחץ על הגברים לתפקד היטב גדול יותר, אלא שנים מהם מגלים דאגה גוברת והולכת לכך שהאשה תגיע לאורגזמה. ד"ר ויליאם פרוש מאמין כי השקפותיה המיניות החדשניות (המשך בעמוד 30)

(המשך מעמוד 27)

ועל רחל כל מיני שמורות כאילו שרחל לקחה ממנה את בעלה. "פתאום, אחרי הרבה שנים שהיא לא הסכימה לתת לי גט, אמרה לי שהיא מסכימה להתגרש ממני בתנאי שאתן לה את כל הכסף ואת כל הרכוש שהיה לי. כשהלכנו לרבנות, היא באה אלי עם דרישה חדשה, דרשה ממני להתום על מיטמך שלא אתחתן עם רחל טייר, ואם כן אתחתן איתה אז אני אצטרך לשלם לה 5.000 לירות. הסכמתי וחתמתי.

מפעי רבילות. מדינה עלה ארצה בי שנת 1945. ומתחנך בקיבוץ הוורע. את אשתו מרים, שעלתה ממצרים, הכיר

גרוש מדינה
אס יחיתום — גט

שכנה טייר
אס תחתן — ישרלם

בחברת-הילדים של הקיבוץ. אחרי שהתחתנה באוגוסט 1952, לא נקלטו השניים בקיבוץ, ועברו להתגורר בקריית-גת.

כעבור 20 שנה, באוגוסט 1972, התגרש מדינה מאשתו, שילדה לו שלושה ילדים. חודשים אחדים אחרי-כך התחתן עם רחל טייר, גרושה בת 43, אם לארבעה ילדים. בגלל מסע-הרכילות שנערך נגדם בקריית-גת נאלצו לעזוב את העיר.

לא עברו ימים רבים וגרושתו של מדינה, מרים, הגישה בקשה לביצוע השטר. מדינה החליט להתגונן, ובאמצעות עורכי-הדין אהרון עופר מתל-אביב, הגיש התנגדות לבקשה. בהתנגדות טען עופר, בין ה- שאר, שמדינה אינו חייב לשלם את השטר מאחר שלא קיבל תמורתו דבר. עוד טען שההתחמה על השטר נעשתה בלחץ בלתי-מוסרי.

הדיון בבקשה נערך בפני שופט בית-משפט השלום יואב קטן. השופט שמע את שני הצדדים והודיע שפסק את החי-לטתו בימים הקרובים. המבקשת, מרים מדינה, החליטה כניראה לעזור לכבוד השופט להחליט, ואמרה בבית-המשפט כי תום הדיון:

"אם יצחק ישרלם לי 5.000 לירות, אני מזמינה את כולם לשנות אתי עראק".

של האשה אחראית חלק גדול של לחץ חדש זה, וכי התנועה-לשיחור-האשה יוצרת מתיחות מינית רבה אצל אחדים מן הגברים: "בעבר, הנשים היו נכונות לסי-בול בדממה, לפי האופנה הוויקטוריאנית, כאשר לא היו באות על סיפוקן המיני. אבל כיום הן תובעניות הרבה יותר לגבי זכויותיהן המיניות. הן חשות עצמן זכאיות לסיפוק מיני, והן מפרסמות את ציפיותיהן, באופן גלוי — לעיתים אפילו בשלבים המוקדמים של היחסים, עוד קודם שהתבסס האמון החיוני בין בני-הזוג".

ייתכן שלאחר שהנשים תקבלנה את עובדת מיניותן, תצלחנה להקל מעט מן הנטל הרובץ על כתפיהם של הגברים. "שיחור-האשה הוא הדבר הטוב ביותר שיכול היה לקרות לגברים", אמר אחד המרפאים. "פעם היה זה דבר שאיננו מקובל, ובתל-יירומנט, כשאשה היתה מסבירה כיצד רצונה שיעוררו את הדגדגן שלה, וכשהיה לה אינור-גירוי מיוחד, היתה מצפה מן הגבר שיחוש בכך באופן אינ-סטינקטיווי. כאשר לא חש בכך, היתה מאשימה אותו בחוסר-רגישות. רבים מאלה הבאים לבקש טיפול, מגלים בדרך הטיפול, לראשונה בחייהם, את השיויון ואת ה-אחריות האישית לכישלון ולתבונה ה-מיניים".

האתגר הגדול ביותר העומד בפני המרפאים המיניים הוא ללמד את ה-גברים והנשים לבטא את צרכיהם המיניים במונחים מוגדרים, כגון, "געי באבר שלי כך", ולא-הימנעו להדגים את רצונם, תחת שיטת-משו בשאלה המקובלת, "טוב לך כך?" שבעיקבותיה באה התשובה הבלתי-נמנעת, "כן", "רבים מדי מן הוגות ה-נשואים משחקים במישחק-ניחוש, ול-עולם אינם אומרים דבר בקול", אמר ד"ר ג'והן ארקונור, פרופסור-חבר לפסיכיאט-ריה באוניברסיטת קולומביה.

"אני מקווים כי יום אחד יתחיל הגבר לחוש עצמו חופשי בצד המקביל — לא רק בצד המבצע — ושניהם יבינו כי אין כל רע בכך שהגבר הוא סביל והאשה פעילה במין", אומרת האגמאר גרהאם, שלמדה אצל מאסטרס וג'ונסון בסט. לואיס, וכיום מנהלת את מחלקת התינוך במרכז הרפואי לטיפול ולחינוך מיני בניו-יורק. באמצעות הטיפול בסובלים מבעיות-מין, לומדים המרפאים לפחות כיצד לשמור על בריאותם המינית של האחרים, הברי-אים. לרפוי השיעמום המיני (העלול ל-הוביל למשבר בקומוניקציה), המתחית ו-אי-התיפקוד, הם מציעים את האורגזמה המשתנה, "המיתוס הגדול", אמר ד"ר קליפורד סאגר, "הוא זה שבני-הזוג חייבים להגיע לאורגזמה הדדית. אבל אי-אפשר לתת ולקבל בעת-ובעונה אחת. יש משום שימחה והנאה בגרימת אורגזמה לבן-הזוג. אתה יכול לחוש בכך במוחך ובי-ליבך, וליטול בכך חלק". המרפאים מבי-עים גם מייבחר של תנוחות מיניות חד-שות. התנוחה בה האשה שוכבת אי יושבת על הגבר, למשל, מאפשרת חירות-תנועה גדולה יותר. זוהי התנוחה המומלצת ביותר, בדרך-כלל, לגברים הסובלים מבעיות-מין, כיוון שהיא מציגה את האשה במצב של שליטה, ומורידה, באופן פסיכולוגי, מעט מנטל הביצוע מעל הגבר. זוגות רבים מעדיפים תנוחות שונות רבות.

אשר לעזרייה-מין, מרבית המעוררים המלאכותיים פועלים רק כאשר אתה מאמין שהם אומנם פועלים. ד"ר ווארדל פרימן, מעורר-ילוש-עבר של ד"ר קינסי, טוען כי בריאות טובה, אוויר צח, שינה בריאה, מזון טוב ומעט בשתיה הינם עדיין המעורר הבדוק ביותר. שמן-קוקוס, אבקות שונות, ויבראטורים ומין-קבוצתי גם הם מועילים לפעמים. אם כל הדברים האחרים מוכיבים אותך, מייצעים לך המרפאים בי-דרך-כלל לבחור בכיוון-זוג חדש.

מאסטרס וג'ונסון סבורים כי מחצית מכל הזוגות הנשואים סובלים מבעיות-מין המצריכות טיפול. "למזלך, מרבית הגברים כשירים פחות, מבחינה מינית, מכל מה שהאמינו בעבר", אמר ד"ר לוני מאייס. "בכל החברות האנושיות קיים שאיזון עצום של צביעות מינית, כולל בחברת שלנו". אך כמה גברים סובלים מאי-תיפקוד מיני? וזאת אכן מיספרם גדל? נראה שאין כל סטטיסטיקה.

המרפאים רק מושכים בכתפיהם ותו-ו-ריים אל חוליהם, המשתרכים בתורים ארו-כים בהדרגה-המתנה שלהם.

נראה שעזרתך תידרש, יותר מאשר ב-עבר, כדי לטייע לאח-רים. כמה דברים, חס-ריחשיבות, לא יעלו יפה. צפיות לדגות ה-קשורות במקום העבו-דה. נראה שהשאלה: "האם אני עושה את ה-דבר הנכון?" היא ש-תסריד אותכם במיוחד. תיאלצו להיעזר בתכ-נות האופייניות לבני-מזל מאזניים: סבלנות, יושר וריכוז.

פגישה עם דמות מן העבר הרוח מעיבה על חושך ומעוררת את דימויך. זאת לעתיד: לחלום, ליצור, לתכנן תמונות בחיך ויצירה מסוג אחר לגמרי, אם אתה בין היוצרים. אל תי-כנעי לריגשות-יאושו או לדיכוד. זהו ענין של זמן, לא של אופי. התי-קשר טלפוני עם אדם שאתה מכיר ושאינך מייחס לו חשיבות רבה: הוא יעזור לך בשטח חשוב לך.

ובכן, הגענו לזה שוב: הדברים האמ-יים תיים מתגלים, בה-אחד-זה, מאחרי פרגודי האשליות, הצביעות של האנשים הסובבים אותך, והרצון הבלתי-מצאיני לעזור, את ניצבת על פיתוחם, בעיני-רוחך, והדיכאון עלול לגבור עליך. משום כך מוטב שתתייחסי למתרחש ב-הומו, לא בציניות. ושלא תשתדלי להגב-ייד בחזקה ובכאב, אלא תחשבי כיצד תוכלי לעזור לעצמך.

אתה מרבה לשבת במקומות ציבוריים, בלי לעשות דברים מועילים. נסה לש-נות מינהג פסול זה, לפני שיוק לך. אל תנסי לחפש את עתיידך בעבר — הוא עזב או-תך וזהו! לעומת זאת, תפגשי השבוע אדם, שיקסים אותך. בגישה נבונה, תצליחי לרכוש את חיבתו. בעיות נפ-שיות המציקות לך, אינן מאפשרות לך להתרכז בדברים נחוצים. התייעצי ברופא.

השבוע עליך לשים קץ למטלות! כמה זמן תוכל עוד לשבת ומבלי לעשות אפילו את אותם דברים המוגשים לך על מגש הכסף? זהו שבוע מצויין לתיכנון לטווח קצר ובינוני, ב-עוד שבועיים שלושה תוכל לעבור למעשים, ובקצב נמרץ ובלתי-רגיל, הקפד על טילוק מיכשולים מן הדרך, ושלם חובות קטנים וטורדניים. בן דלי: מתחרה יצוג בשטח.

כל מה שסמוי ומעורפל עשוי למשוך את-כס לחקור בו. אך אם תיטחפו לערפולי חר-שים, שבא תוצאה מ-שתית משקה אלכוהו-לי, מוטב שתקטו ב-אמצעי זהירות. כוכב-הלילה הפעיל בימים אלה הוא הגורם האח-ראי להצלחה הברוכה של פעילותיכם היצי-רניות המובצעות על-ידכם לאחר השקיעה.

סוף השבוע חייב זהירות במה שנוגע ל-עסקים או לבריאות. משוהו חקשור באש עלול להעבי על שמי-חתך. מולך מצוי ב-שבוע זה בסימן של להבה. יהיו לך גם הסתבכויות עם ילדים במשפחתך, שילידו וי-כוח חריף בין ההורים. ייתכן וייראה לך כאילו נשקף לך מקור הכנסה מבטיח יותר מאשר עבודתך הנוכחית. שקול היטב את מעשיך ואל תסמוך רק על האינטואיציה שלך.

כמו בכל השנה, תיווכח גם השבוע כי שום דבר לא בא לך בקלות. אתה נדרש לא אחת להש-קיע מאמצים שאינם עומדים בשום יחס ל-תוצאות. בני מזל שור שעוסקים קשורים ב-ידיהם, יהיו ברי-מזל יותר. ילדים שייולדו השבוע יצטיינו בעתיד בבריאות מעולה ובאינטליגנציה מעל לרמה של גילם. מאורע הקשור באיבוד יד יעק עליך השבוע. בן מזל שור עשוי להצטיין השבוע בספורט ולזכות בהישגים.

תתפלא על שכלי-כך הרבה אנשים מתקשים לחבינה. הצרה איתך, שאתה נמנה על ה-זא-ביש הבודדים" ואינך מרבה לשאת לאחרונה את הקרובים לך בבע-יות המעיקות עליך ב-אמת. צפויה לך ה-שבוע פעילות הקשורה בעבודת-כפיים. מעשהו של אדם יקר לך יכאיב לך למרות שלא התכוון לך. תצטרכי לעודד את בן-זוגך בפעילות, שבסופו תביא לכם אושר.

ימים קשים, אך טובים עוברים עליך. אתה יר-דע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא-המאמץ הדי-רוש ממך. משום כך, את פור את האחריות ואת העבודה על-פני כל ימות-השבוע. אל תש-קיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כסף ב-נקודה אחת. אתה תידרש להחליט מה עדיף.

גילויי ידידות ורצון טוב כלפי מכרים חד-שים, גם אם היכרת אותם רק בימים אלה, עשויים לחשתלם במי-רוצת חומן. אל תסרב לארח מכרים חדשים, גם אם יביאו איתם ידיר משלהם, שאינו מוכר לך, ושאינו מו-צא חן בעיניך. בעיה מישפחתית אינטימית ורגישה מאוד עשו-ייה לבוא על פתרונה בימים הקרובים.

רגש-הנקמנות לא יעזור לך, ועשוי אף להזיק לתוכניתיך לטווח ר-חוק. מכתב שיגיע אלייך ביום ב', בתולה, יכעיס אותך כל-כך, ש-מוטב כי תשקלי ימים אחדים את תוכנך, בי-טרם תנקטי מעולה או תשגרי תשובה, לכאן או לכאן. לעומת זאת, אין ספק, שאפשר לנצל את השבוע הזה: לשקול בו מחדש את כל הבעיות הכס-פיות והמישפחתיות שלך, לאור הגילויים עליהם לא ידעת קודם לכן. אל תנהי-בצורה בבוזנית — כי את עלו-לה לסבול. השבוע כדאי לך להמר.

השבוע עליך לשים קץ למטלות! כמה זמן תוכל עוד לשבת ומבלי לעשות אפילו את אותם דברים המוגשים לך על מגש הכסף? זהו שבוע מצויין לתיכנון לטווח קצר ובינוני, ב-עוד שבועיים שלושה תוכל לעבור למעשים, ובקצב נמרץ ובלתי-רגיל, הקפד על טילוק מיכשולים מן הדרך, ושלם חובות קטנים וטורדניים. בן דלי: מתחרה יצוג בשטח.

כל מה שסמוי ומעורפל עשוי למשוך את-כס לחקור בו. אך אם תיטחפו לערפולי חר-שים, שבא תוצאה מ-שתית משקה אלכוהו-לי, מוטב שתקטו ב-אמצעי זהירות. כוכב-הלילה הפעיל בימים אלה הוא הגורם האח-ראי להצלחה הברוכה של פעילותיכם היצי-רניות המובצעות על-ידכם לאחר השקיעה.

יחד 10000

אני תקוע בחובות עד הראש ובכל זאת קשה היה לי לעמוד בפני הרעיון...

ביקשתי ממחלקת החשבונות שלנו להעביר מכל משכורת שלי 100 ל"י לחשבון החסכון "יתרון 10000" של דיסקונט-ואני כמעט לא מרגיש את זה - מצד שני, עוד כמה שנים יהיה בחשבוני סכום רציני וכמה אלפים בבנק לא יכולים להזיק... במיוחד אם נוסף לי על כספי החסכון גם מענק (חודשי) והכל צמוד למדד, נושא ריבית ופטור ממס.

בנה דיסקונט לישראל
בנה ברוקלים דיסקונט

יתרון 10000 - חסכון בתשלומים חרדיים החל ב 50 ל"י לחודש או חסכון בהפקדות חד פעמיות החל ב 100 ל"י ועד 10.000 ל"י.

עץ הזית

כל שיער
יכול להיות

שיער רויאל עם שמפו רויאל

מעתה, לבחירתך
שמפו "רויאל"
ב-4 סוגים שונים:
ירוק - לשיער יבש
כחול - לשיער שמנוני ורגיל
אדום - נגד קשקשים
צהוב - עם תוספת
הלימון הנפלאה

רחל מרחלת על כל העולם

7 זה מיספר בריא

בעל יותר טוב מאבא

והרי החדשות ממישפחת גיטרי-לצקי. לפני חודשים בערך סיפרתי לכם איך זה בעיות קשות יש לעורך-הדון איתן לצקי עם קהותן שלו, המיליונר בנו גיטרי, שירד לחייו ובין השאר גם לקח ממנו את אשתו ביאטריס ("ביקסיס") והחזיר אותה לבית-הוריה. אז מסתבר שמה שלא עושים הכסף והאבא, עושה הבעל. בימים אלה החליטה בת-המיליונר ש-אבא וכסף זה לא הכל, שבה ועזבה את בית ההורים, עם כל הכבוד, וחזרה אל הבעל הצעיר. וכדי שהיה סדר, התחילה בתו של המיליונר הידוע לעבוד, כפקידה. אולי זהו הזמן לומר להם שיחיה ב-מזל טוב, ושלא יידעו יותר מצרות.

אשה לאשה - רא'

סיכויי-המיקצוע הם דבר שאין להימנע ממנו. זאת יודע כל בעל-מיקצוע המכבד את עצמו, והוא גם מתכוון לכך בהתאם. אבל לא ברור אם גם תמורה יוכל בעלת הבוסטיק, יודעת זאת. תמרה ידועה בתילבושות יוצאות-הדופן שלה, באביזרים הפיקנטיים, ובכל מה ש-דרוש כדי להפוך למרכז תשומת-הלב. כך היה גם ביום ששי האחרון, כשירדה לדינונגוף לראות את החבר'ה, בקפה פינתי, המהווה מרכז של שיש-בצהריים, וגם להראות — את שימלת-הקטיפה מכסי ה-אדומה שלה, שהיתה הפעם באמת משהו לא-נורמלי. השימלה הזאת משכה אליה תשומת-לב מיוחדת. אבל לא קרה דבר גם משעשע וגם לא נעים, חלוי מי שהסתכל. דקות אחדות לאחר שהתיישבה תמרה בפינתי הגיעה לשם שימלית אור, שגם היא בעלת בוסטיק משלה, וגם לה יש מל-תחה יוצאת-הדופן ועם אביזרים כגלי. ובאותו יום ששי בצהריים בא גם לי-שימלית חשק לצאת לרחוב ולמשוך תשר מתילב. לכן שמה עליה את שימלת-הקטיפה

תמרה יובל
סיכויי המיקצוע

פה מכסי האדומה שלה, שהיא באמת משהו לא-נורמלי, ובאה, בדרכה, לפינתי. הביטוי השתיים כהיכנה, ולפתע מצא עצמן מסתכלות בראי, באמצע הרחוב — הן היו לבושות באותה שימלת בדיוק. לא ברור מי העתיקה ממי, או אולי שתי-הן העתיקו מאותו מקור. מכל מקום, כעבור דקות ספורות תחלי-טה שימלית שהפעם זה באמת מוגזם, קמה ועזבה את המקום. ראי יש לה בבית.

אחד מאיתנו, עם כל היתרונות והחסרונות שיש בו, כל אחד מאיתנו נהנה מחופש וכימט-מחלט, וזה רק עוזר לחיים המ-שותפים שלנו. פרדריקה ודב סגל התחתנו בשנת 1957. ההיכרות הראשונה היתה בלתי-שיגריתית לחלוטין. למסיבה גדולה אצל השחקנית ליה דוליצקי, שנודעה בזמנה במסיבות המיוחדות שערכה, הגיעה פרדריקה עם דיוו, ידידתה האמריקאית. לפתע הבחי

פרדי ודוב כחתונתם
— 17 שנה —

פרדי ודוב במיטכם
— של חיים ושיחוף —

נה בצמד גברים. סיפרו לה שאלה הם צרפתים, שאינם יודעים אף מילה עברית. היו אלה דב סגל וחברו-מילדות, מי שמשמש כיום ככתב בכיר של אחד מעיתוני-הערב של ישראל. דב וידידו סיפרו לפרדי ולחברתה על בילוי-יוצא-הדופן חדש כביכול, ההולך והופך לאופנה בעולם: "דה-פרטווייה", והומינו אותן להצטרף אליהם לאחד כזה. "הצטרפנו", ומספרת פרדי, "אומנם, בתולות לא היינו כבר, אבל לא ידענו מה זה". ה-דה-פרטווייה העליונה, המרובעת, הסתיימה לאחר זמן בי-נישואיהם של דב ופרדריקה. "אין בכלל גברים בארץ", טוענת פרדי, הדוברת שמונה שפות על-בוריין. "אני לא יכולה לזקוף באף שם אחד של גבר ישראלי שיכול להיות בסדר גם למיטה, גם לארוחה וגם לשיחה". אבל על שאלה אחת, הסכימה בכל-זאת לענות: מי הם, לדעתה, עשרה הגברים המרשימים ביותר בארץ. כל אחד והי-תחום או התחומים המיוחדים לו: "דב סגל, כמובן, שלא השתנה בכלל מאז הנישואים שלנו, והוא עדיין שרמנטי כשהיה, אלדר שרון, בצלאל שץ, עודד קומלר, יעקב אגמון, יעקב רכטר, יצחק ישר, אורי אבנרי, שייקה בר-פורת ודוד". ועל הלילה הכיכי מטורף בחייה העליונים ורבייה-הרפתקי אותה היא מספרת: "זה היה הלילה שביליתי במלון שרתון בתל-אביב, עם פרנק סינטרה, ארבעה משומרי-הראש שלו, רזוי נתן וחבר-הצ' הצרפתי ז'וסלין ז'וסלין. סינטרה התעצבן מה-הצ' גה, התחיל להשתולל, שבר את הטלפון ואת הטייפ-קורדר, וזרק את כולנו מהחדר. אבל אנחנו קיבלנו התקפת-צחוק. התגלגלנו מצחוק, ולא יכולנו להירגע. זה היה מטורף לגמרי". כי אצל פרדי זה ככה — היא לוקחת הכל בקלות. שום דבר לא שווה להתחנן בשבילו על-באמת. כי הכל הרי עובר. ולפרדריקה ודב סגל, שרוה קצת בזמן האחרון, מגיע שיחגגו את השנה ה-17 לנישואיהם בשיתוף מלא, כרגיל, ובמצב-רוח טוב, כרגיל.

מלכת חייה-הלילה ותרבות-הבידור בישראל, פרדריקה ("פר-די") סגל, היא מאמינה גדולה במזל שמביאה הסיפרה 7. לכן ברור, שלשנה הבאה עלינו לטובה, יש משמעות גדולה מן הרגיל בעיניה. כי בימים אלה ממש הוגעת פרדי, יחד עם בעלה רב' סגל, מלאות 17 שנים טובות ומאשרות לנישואיהם. צמד הארכיטקטים, שהפך את מיקצוע-הארכיטקטורה לתח-ביב, ואת תחביב הבידור והאירוח למיקצוע, ידוע זה שנים כאחד מעמודי-התווך של החברה הישראלית המבילה, וכבעלי ומנהלי שורה של מועדוני-לילה, שכל אחד מהם שימש מרכז של פגישות לצמרת החברה הישראלית וצה"ל. מועדוני-הלילה ששכן בקצה רחוב הירקון בתל-אביב, והפך לשם-דבר, דרך הפאב, שישב על חוף הים, ועד לז'וקלאב, מועדון-הלילה שפתחו דב ופרדריקה ביפו לפי חודשים אחדים, זמן קצר אחרי המלחמה. בלוקלאב הושקעו כ-800 אלף לירות. גם שמעון ערן, איל מועדוני-הלילה בגרמניה, היה אחד השותפים במועדון זה. "אבל זה לא זה", אומרת פרדריקה. "מאז שפתחתי את ה-מועדון, אני בדיכאון. אני לא רואה שום עתיד לחייה-הלילה בארץ". פרדי ודב רואים בדרך-חייהם משום ייעוד. לתת לאנשים "גוד טיים" והרגשה טובה, לפספס איתם, לעזור להם לפרוק את המתח בעזרת כוסיית משקה ויהם חם — זה הדבר ששמו להם למטרה. והאנשים אומנם גמלו להם בהתאם. במשך הש-נים נוצר סביבם חוג ששמר להם אמונים ממועדון אל מועדון. "אבל הקהל שלי עוד לא התעורר מאז אוקטובר", אומרת פרדריקה בצער. "אולי רק עשרה אחוז מהם התחילו להת-אורש, וגם זה רק בשבועיים-שלושה האחרונים. הקהל שלי כולל תעשיינים, אנשי-ממשלה, עיתונאים ושחקנים, אבל הם לא באים".

"לתעשיינים יש כסף, אבל או שהם חושבים שלא מתאים בתקופה כזאת לצאת לבלות, או שאין להם מצב-רוח לצאת. מכל מיני סיבות. אנשי-הצבא נעלמו לגמרי, זוה חבל, כי הם היו הקליינטים הכי טובים. העיתונאים שותים אומנם הרבה, אבל גם הם לא מרבים לצאת, והשחקנים שותים, אבל לא משלמים, אז זה ממילא לא כדאי. "אפילו משה דיוו, שהיה יוצא עם אשתו ערב-ערב, ובא אלינו המון, כבר לא יוצא בכלל. גם את דוד, שהיה אורח קבוע, כבר לא רואים". לפני חודש חזרה פרדי מפריס, לשם נסעה לגות. בעת ביי-קורה בעיר-האורות ביקרה גם במועדון-הלילה המפורסם וז'וקלאב. "זאת היתה הפעם הראשונה בחיי שקינאנו ממש", מספרת פרדי. "זה היה בדיוק מה שרציתי תמיד, בדיוק מקום כזה. צריך להזמין שם מקום שבוע מראש, ולולא סידרו לי פרו-סקציה דרך המוכרת של הברון רוטשילד, לא הייתי מצליחה להיכנס".

"הביקור שם אומנם נתן לי צביטה בלב, אבל לא הביא אותי למסקנות גימהרות. למרות שאני בדיכאון בגלל מה שהולך בארץ עכשיו, לא עולה בדעתי לעזוב אותה. כאן הבית שלי. האמת היא שהנסיכה האיטלקית של פוקה הירש, למשל, הציעה לפתוח לי מועדון-לילה ברומא, והציעו לי גם לעבוד בניו-יורק ובפריס, אבל זה לא מושך אותי". אומנם, חייה-הלילה בישראל בשפל, ומועדון-הלילה החדש לא הולך טוב ביותר, אבל לרב ולפרדי לא צפויות דאגות פרנסה. שניהם ארכיטקטים, ועבודה במיקצועם תימצא להם תמיד. בין הבתים האחרונים שתיכננו היו אלה של האקס-רמט-

פרדי השכוע במועדונה החדש
בשימחה ובעצב

כ"ל דוד אדעזר, ושל גידה (אלמגור) ויעקב אגמון. ביחס לארכיטקטורה יש להם פרינציפים — עושים רק מה שאוהבים. "אבל בין דב ובניו יש חלוקה", היא אומרת. "בארכיטקטורה הוא היה תמיד טוב ממני, ובבידור אני הייתי יותר טובה. כך שתחומי-העניין והקריירות שלנו לא התנגשו בשום שלב. בכלל, המיוחד אצלנו זה החופשיות של המחשבות של כל

ההחלטות מזדקנות מוועידה לזוועידה - וגם המחליטות אינן נעשות צעירות יותר

מזכירת מועצת הפועלות בבה אידלסון ניהלה ביד רמה את הדיונים ולא היססה לקרוא לסדרנים הגברים של בית הבימה, כאשר היו הפרעות באולם. הוועידה היתה כנס פרידה של המועצה מבבה.

בבה מציאה

עשתה בבה מה שרק גברים מעטים מאוד יכולים היו לעשות. היא השתלטה על 800 נשים מכוונות יחדיו. כשהפריעה לה נציגת הליכוד, קראה לעברה בבה ברוסית: „פסקובצה!“ (חוצפנית), וכאשר הקימו נציגות רק"ח מהומה, לא היססה בבה להזעיק את הסדרנים כדי להוציאן החוצה. נשות רק"ח נרגעו מהר מאוד.

בבה מסיימת את תפקידה במועצת הפועלות, לאחר 40 שנה בהן כיהנה ברמה בתפקיד זה.

על מקומה המתפנה של בבה הסתערו מיספר עסקניות צעירות-יחסית, אך ותיקות למדי במועצת-הפועלות. אולם לכל ברור כי עם פרישתה של בבה, נשמת עוד אחד מעמודי-היסוד של איפיונו תקופה רחוקה ורבתי-מעללים, המגיעה לאיטה אל קצהה.

ל מי שנכנס באחד מימי השבוע שעבר לאולמות תיאטרון הבימה, נדמה היה כי הוא צופה במחזה, אך כזה שהבימה לא תוכל לעולם להעלות על בימותיה. 800 נשים, מרביתן בגיל העמידה המתקדם, שיחקו בין לבין עצי מן בכיבודים, במחמאות-הדדיות, בהחלטות, בדיונים, בהפרעות, בקריאות-ביניים עוקצניות על נאומים ארוכים, בי הסתודדויות באכסדראות, ביצירת קואליציות, אפוזיציות, הימנעויות — בכל אותם רזים קטנים בהם משתעשעים ה"פוליטיקאים"-הגברים. היתה זו הוועידה ה-11 של מועצת-הפועלות.

על כל אלה ניצחה אישה אחת, המתקרבת לגיל 80, מזכירת מועצת הפועלות, בבה אידלסון, או בבה בלבד, בפי הכל. כשפטיש היו"ר בידה האחת, וידה ה"אחרת" מסמנת נורונו לצירה מפריעה,

שרה מלצר (מימין), אחת מוועיקות מועצת הפועלות בשיחה ערה עם ידידה. הוועידה הקודמת נערכה במלון הילטון והדבר גרם לסערה ציבורית. השנה ערכו את הוועידה באולם תיאטרון הבימה, למרות שהמחיר השנה היה פי שניים מזה של מלון הילטון.

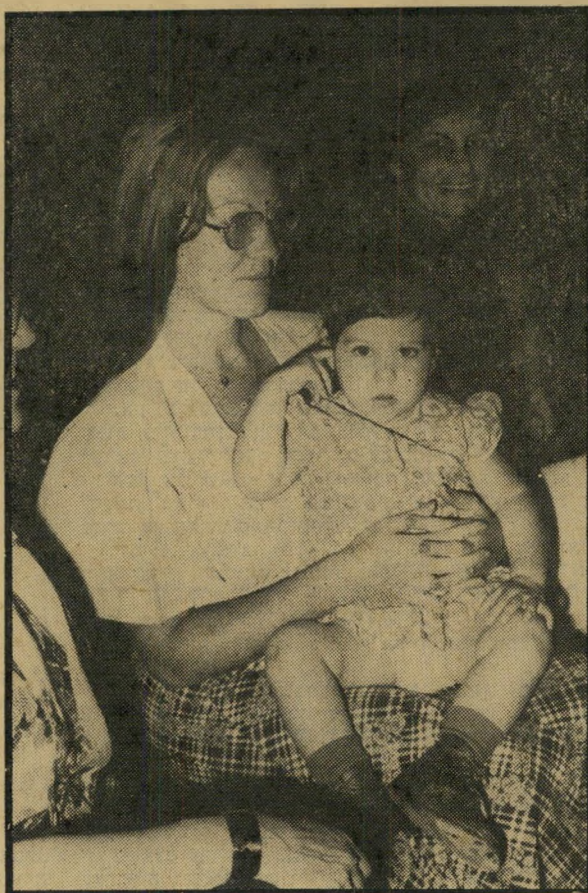
ראשית הממשלה

לאה רבין, רעייתו של המועמד לתפקיד ראש הממשלה הגיעה לוועידת הפועלות עם הצירה. שרה דרומי, שכנתה לשעבר של לאה בשכונת הפאר צהלה, ונכחה במשך כל ימי הדיונים.

מרים אלוני, מנהיגת פועלות חיפה והצפון. מימין, צירה צעירה בנה הפעוט לכל דיוני הוועידה. אשר הביאה את

הוותיקה

הקומוניסטית ציפורה שרונה, צירה רת רק"ח מחיפה, שנדחפה מהבמה על ידי צירות המערך והליכוד.

המשיכה אחת הצירות מדרום הארץ התעניינה ביסודיות בנעשה באולם והביאה עימה משקפת לכנס.

המאוסה אחת הצירות הבולטות באולם, היחה ניסה לנייר, צירת מוקד, אשר היתה לבושה במיטב האופנה החדשה. ניבה היא חברת קיבוץ עין-החורש.

הרפ"סית נציגת חסיבת רפ"י ב' מפא"י, יעל אומן, ייצגה בוועידה מאות חברות צעירות של רפ"י לשעבר.

הנערות של בבה

הקשישות נעלמות, הצעירות בולטות והבינוניות משתלשות על העסק

הנשיאות לאריסה סילניצקי, עולה חדשה מבריה"מ, יושבת ליד שולחן הנשיאות ליד הנציגה הוותיקה בת'שבע ג'יני. משמאל, מראה אופייני לשיבות מועצת הפועלות.

הדורות למרות שמרבית נציגות מועצת הפועלות היו בגיל העמידה ה' מתקדמת, אפשר היה להבחין ביניהן גם בהרבה פנים צעירות. הצירות באו לוועידה מכל הארץ.

הקולונלי אלי"ם סטלה לוי, עם תמר מור, נציגת קריית-גת. מימין צי"רה צעירה ג'ודי ויגודסקי ממושב בית-חורות.

העולם הזה

„אבא לא רצה להתגייס!“

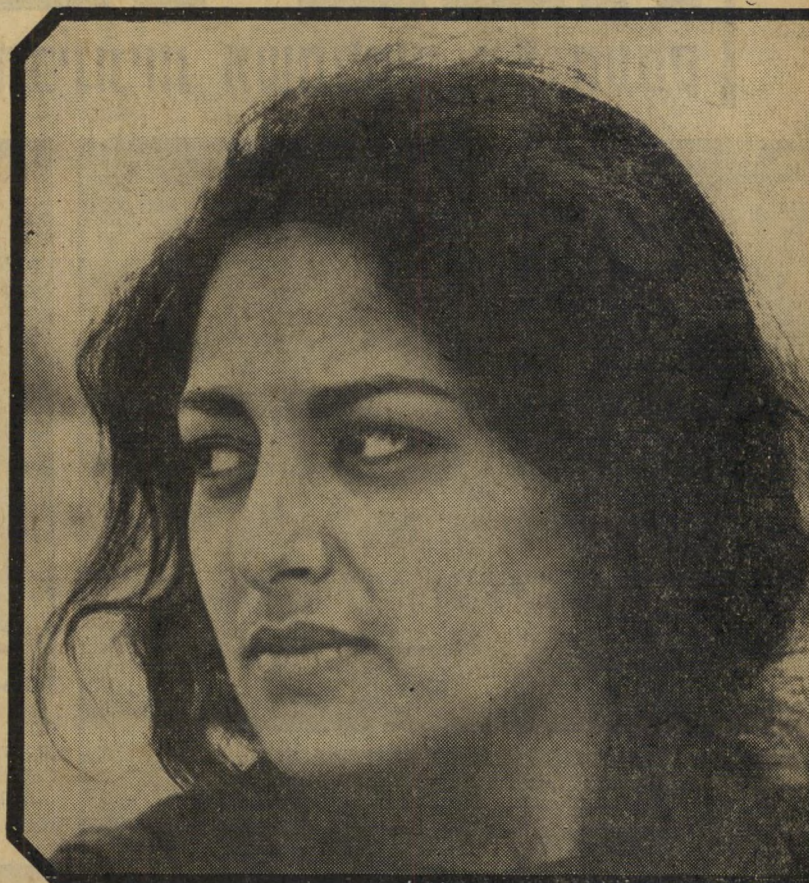
„אבא הרביץ לאמא!“

„אבא היה נאקי!“

בתו שנ

בדור

ג'נרלי

נאורה ג'מילי

מאשימה

את אביה

